

မြားစစ်သည်

BURMESE
CLASSIC

နှင်းမိပုံပြင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၁၄၆၃၁၀၀၉
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၁၆၇၁၁၂၀၉
အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
		၂၀၁၀-ခုနှစ်၊ မေလ
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀/-
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)

ရွှေသမင်စာပေ
 ၃၇/၄၄လမ်း၊
 ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်တိုင်း။

အတွင်း/အပုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
 ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် (၈၈)၊ (၅၁) လမ်း၊
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

မြားစစ်သည်

နှင်းဆီပုံပြင် /မြားစစ်သည်။ - ရန်ကုန်။

ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

၃၁၈- စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) နှင်းဆီပုံပြင်

နှင်းဆီပုံပြင်

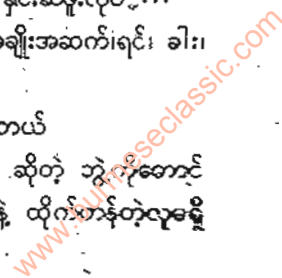

ငါ ...

မလှလို့လား ! ငါ ... မလှတော့လို့လား ! ... ..
 ငါ့မှာ ... ဆွဲဆောင်မှုတွေ မရှိတော့လို့လား ! ... ..
 ကျွန်းသားကနုတ် ပေါင်ကွပ်ထားသော ကြေးမုံပြင်တွင် ထင်ဟပ်
 နေသော မိမိ၏ပုံရိပ်ကိုပြန်ကြည့်ရင်း ‘နဒီ’ အကြိမ်ကြိမ်တွေးနေမိ
 မြင်းဖြစ်သည်။

ဟင့်အင်း ... ငါ .. ငါ .. လှတယ် ... ..
 ကြည့်စမ်း ...

ငါ့မျက်လုံးတွေမှာ ကြည့်လင်တောက်ပမှုတွေ အပြည့်ရှိနေကြ
 တယ်။ သွေးရောင်လွမ်းတဲ့နှုတ်ခမ်းတွေလည်း .. နှင်းဆီဖူးလိုပဲ ...
 မျက်ခုံး၊ နှုတ်၊ မျက်နှာကျ၊ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက်၊ရင်၊ ခါး၊
 ဘင်၊ အသားအရေ၊ ငြီးတော့ ဆံပင် ...။
 သေချာတာပေါ့။ ငါ .. ငါ .. လှတယ်
 ‘မန္တလေးတက္ကသိုလ်’ ရဲ့ ‘အလှဘုရင်မ’ ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကိုတောင်
 ငါ့ဆိုင်ခဲသေးတာ ...။’ ကိုယ့်အလှတရားတွေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့လူမို့

မြစ်တစ်ချောင်း

ဘူးဆိုတဲ့ မာနတရားတွေနဲ့ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ မောင့်ကိုတောင် အဖြေပေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလေ။

အခုတော့ ...

အခုတော့ ... ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ...

'ရှင်နှောင်းငယ် ...' ဆိုတဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ငါ့နှလုံးသားတွေ နာကျင်အက်ကွဲခဲ့ရတယ်တဲ့ ...။

ခံပြင်းလိုက်တာ ... နာကျင်လိုက်တာ ...

အဲဒီနာကျင်မှုဟာ ဘဝမှာ သေသည်အထိ ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့မရမယ့် နာကျင်မှုမျိုးပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အခံရအခက်ဆုံး နာကျင်မှုမျိုးပဲ ...။

ငါ့ရဲ့အလှ၊ ငါ့ရဲ့မာနနဲ့ ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေအားလုံးဟာ 'ရှင်နှောင်းငယ်' ဆိုတဲ့ တန်ဖိုးတစ်စက်မှမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ...

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်လှစွာ ... ပြားပြားဝပ်ခဲ့ရပါပြီကောလား! ...

နှင်းဆီပုံပြင်

“လမ်းခွဲကြစို့ နဒီ ...”

နဒီနှလုံးသားကို ဖျတ်ခနဲ ခါသွားစေတဲ့စကား ... နဒီနှလုံးသားကို အထွတ်အထိပ်သော ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ ဆွဲချည်လိုက်သော အသံ ...။

နားကြားများ လွှဲသလား! ...

“မောင်! ... မောင် ဘာပြောလိုက်တယ် ...”

“ကိုယ်တို့ ... လမ်းခွဲကြရအောင် နဒီ ...”

“မောင် ... နဒီကို နောက်နေတာလား ...”

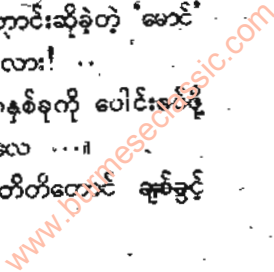
“ကိုယ် ... အတည်ပြောနေတာ နဒီ ...”

ဘုရား ... ဘုရား! ...

မောင် ... မောင်ဟာ ... သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်းဆိုခဲ့တဲ့ 'မောင်' ဆိုတဲ့နာမ်စားလေးကိုတောင် အသုံးမပြုတော့ပါလား! ...

တကယ်ဆို .. ဒီနေ့ဟာ မောင်နဲ့နဒီ ဘဝနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ဖို့ အတွက် အစီအမဉ်တွေဆွဲဖို့ ချိန်းဆိုထားတဲ့နေ့လေ ...။

'မောင်' ဆိုတာက 'နဒီ' ကို သုံးနှစ်တိတိတောင် ခုတ်ခွင့်

ပန်ခဲ့တဲ့သူ၊ နဒီကိုယ်တိုင်က ရင်ခုန်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိတဲ့သူ။
 နဒီကိုယ်တိုင်က အဖက်ဖက်ကနေ ထောင့်စေ့အောင် စဉ်းစား
 ပြီးမှ ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် လက်တွဲသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တဲ့သူ။
 ‘နဒီ’ ဆီက .. ‘ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့အဖြေကို ရပြီးသွားတဲ့အချိန်က
 စပြီး ‘လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်းချင်ပြီ နဒီရယ် ...’ လို့ တဖွဖွပြော
 နေတတ်ခဲ့တဲ့သူ ...။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... ‘မောင် ...’ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊
 နဒီက ... နဒီက ... နဒီမိဘတွေကို ‘မောင် ... နဒီကို လူကြီးစုံရာနဲ့
 လာတောင်းတော့မယ် ...’ လို့ တောင် အသိပေးထားလိုက်ပြီ။

“မောင် ... မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ မျက်နှာလဲ မကောင်းဘူး”
 ‘စည်သူ’ က နဒီကိုမကြည့်။ ရေကူးကန်ထဲမှ ရေပြင်ပြာပြာ
 လေးကိုကြည့်ရင်း ပင်လယ်ကစွီးပင်လေးကိုသွာ လှုပ်ယမ်းနေ၏။
 နဒီရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းများ၊ မာနတရားများ၊ ဒေါသများနှင့်
 ဆူပူကဲနေရလေပြီ။ သို့သော် မာနတရားများနှင့် ဒေါသများကို
 ဖယ်ထားလိုက်ပြီး စိုးရိမ်တကြီးလေးဖြင့် ...

“မောင် ... ဒီဘက်ကိုလှည့်ပါဦး မောင်ရဲ့ ...”
 စည်သူက နဒီကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် စည်သူမျက်ဝန်း
 တွေထဲတွင် နဒီအတွက် ခံစားချက်တွေ ကင်းမဲ့နေ၏။

“မောင် နေကောင်းရဲ့လားဟင် ...”
 “ကိုယ် .. နေကောင်းပါတယ် နဒီ ...”
 “ဟုတ်ရဲ့လားမောင်ရယ် ...”

နဒီက စည်သူနဖူးလေးကို ကြင်နာစွာ စမ်းကြည့်လိုက်၏။ သို့သော်
 စည်သူက နဒီလက်ကလေးကို ရှောင်လိုက်သည်မို့ ...

“မောင်! ... နဒီ .. နဒီ နားမလည်တော့ဘူး၊ မောင် ဘာဖြစ်
 နေလဲဟင်၊ မောင် တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီ၊ ဘာလဲ ... မောင်မိဘ
 တွေက နဒီနဲ့ သဘောမတူဘူးတဲ့လားဟင် ...”

“ကိုယ့်မိဘတွေက .. ကိုယ့်မိဘတွေက သဘောတူပါတယ်”
 နဒီက .. ရင်ဘတ်လေးကို ဖိလိုက်ပြီး ...

“အမလေး ... တော်ပါသေးရဲ့မောင်ရယ်၊ ဘာလဲ ... မောင်နဲ့
 လက်ထပ်ဖို့ကို အချိန်ဆွဲခဲ့လို့ နဒီကို စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင် ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ လမ်းခွဲစကားပြောတာလဲ မောင်၊ နဒီမှာ
 အမှားအယွင်းတစ်ခုခု .. ဒါမှမဟုတ် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုခုများ ...”

“မဟုတ်ဘူး ...။ နဒီမှာ ဘာချို့ယွင်းချက်မှ မရှိပါဘူး။ အမှား
 အယွင်းလဲ မရှိဘူး။ တကယ်မှားတာက ကိုယ်ပါ ...”

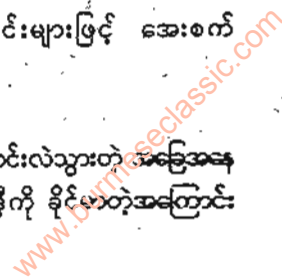
“ဪ .. မောင်ရယ်၊ နဒီ၊ မောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ
 မောင်သိပါတယ်၊ မောင် ဘာတွေပဲမှားခဲ့ မှားခဲ့ .. နဒီ ခွင့်လွှတ်နိုင်
 အောင်ကြိုးစား ...”

“မဟုတ်ဘူး နဒီ၊ နဒီ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊
 အကောင်းဆုံးက .. နဒီ ကိုယ့်ကို မေ့လိုက်တော့ ...”

“ရှင်! ...”
 နဒီ ကိုယ်ခန္ဓာလေးက ထိတ်လန့်ခြင်းများဖြင့် အေးစက်
 ကာငံတင်းသွားရလေသည်။

“ကိုယ်သွားတော့မယ် နဒီ ...”

“နေဦး မောင် ..၊ ရုတ်တရက်ကြီးပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခြေအနေ
 တွေကို နဒီ ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့မရဘူး၊ နဒီကို ခိုင်မာတဲ့အကြောင်း

ပြချက်တစ်ခုပေးခဲ့၊ နဒီ မောင့်ကို တကယ်မေ့ပစ်လိုက်ရတော့မှာလား၊ နဒီ မောင့်ကို တကယ်စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာလား၊ ပြောစမ်း မောင်”

“ကိုယ်မပြောချင်ဘူး ... နဒီလဲ မသိချင်နဲ့ ...”

“မောင် .. နဒီတို့ သုံးနှစ်တိတိ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာနော်၊ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ခဲ့ကြတာနော်၊ ဒီနေ့က .. ဒီနေ့က မောင် နဒီကို လာတောင်းဖို့ကိစ္စတွေ တိုင်ပင်ဖို့ခိုနှိင်းထားတဲ့နေ့လေ ဟုတ်ပါတယ်နော် ...”

ပြောရင်း ပြောရင်းဖြင့် နဒီအသံလေးတွေက တုန်ယင်အက်ကွဲ လာရလေပြီ။ နဒီက စီးကုလားသော မျက်ရည်စလေးတွေကို သုတ်ရင်း ..

“နဒီ ... နဒီ မောင့်ကို နားမလည်တော့ဘူး ...”

“နားမလည်တာပဲကောင်းပါတယ် နဒီ ...”

“လွယ်လိုက်တာ မောင်ရယ် ...။ သုံးနှစ်သုံးမိုး ချစ်လာခဲ့ကြပြီးမှ ရုတ်တရက်ကြီးပြောင်းလဲသွားတာကို နဒီ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ မောင်၊ မောင် ... မောင် စိတ်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါဦးနော်။ နဒီတို့ အကြောင်းကို တစ်မြို့လုံး သိနေကြတာလေ ...”

“ကိုယ်တို့ .. ဘာအငြိအစွန်းမှ မရှိခဲ့ကြတာကိုလဲ တစ်မြို့လုံး သိပါတယ် နဒီ ...”

“ချစ်သူတွေဆိုတာ ... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရာရာမှာ နားလည်ပေးတတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ် မောင်၊ မောင်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နဒီကို သိခွင့်ပေးပါ။ မောင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ နဒီ သိတယ်။ နဒီကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဖြောင့်ပါ မောင်”

“ကိုယ်မပြောချင်ဘူး နဒီ ...”

“မရဘူး မောင် ... ပြောကိုပြောရမယ်၊ ဘာလဲ .. မောင်

နောက်တစ်ယောက် တွေ့နေပြီလား ...”

စည်သူက .. မဖြေ။

“ဟုတ်တယ်ဦးလား မောင် .. မောင် အသစ်တွေ့နေပြီမဟုတ်လား”

“... ..”

“ပြောလေ မောင်ရဲ့ ... ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ်ပေါ့ ...”

“ကိုယ် .. အကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်တာပါ နဒီ၊ နဒီမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး ... အပြစ်ရှိတဲ့လူက ကိုယ်ပါ ...”

“ဒါဆို .. ဒါဆို မောင့်မှာ ... နဒီအပြင် တခြားတစ်ယောက်လဲ ရှိနေခဲ့တာပေါ့လေ ...”

“ကိုယ် .. မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်းမချစ်ခဲ့ဘူး နဒီ”

“တစ်ပြိုင်တည်းမချစ်ဘူးဆိုတော့ .. တစ်ယောက်ပြီးမှတစ် ယောက် ချစ်ခဲ့တာပေါ့နော် ...။ အဲဒီနှစ်ယောက်မှာ .. မောင်လမ်းခွဲမယ့် တစ်ယောက်က နဒီပေါ့နော်၊ မောင်နဲ့ .. မောင်နဲ့ .. အဲဒီတစ်ယောက် နဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလားဟင် ...”

“ကိုယ် .. မဖြေချင်ဘူး နဒီ ...”

“မဖြေချင်လို့မရဘူး မောင် ...။ သုံးနှစ်လုံးလုံး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ ကြတာကို ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေပေးပါ ...”

“ကိုယ့်ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို သူမသိသေးဘူး နဒီ ...။ ကိုယ် သူ့ကို ဖွင့်မပြောရသေးဘူး ...”

“ခြောက် .. မောင်က ... မောင်က ဇာတ်လမ်းအသစ်တစ်ခုစဉ်

ဇာတ်လမ်းအဟောင်းကို ရှင်းထုတ်လိုက်တာကိုး။ မောင် .. မောင် နဒီကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလားဟင် ...”

“ကိုယ်လဲ အဲဒီလိုထင်ခဲ့တာပါ နဒီ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံးသား

www.burmeseclassic.com

က ... အချစ်ဆိုတာကို နားလည်သွားတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

“ရက်စက်လိုက်တာ မောင်ရယ် ...။ မောင်က ... မောင်က အချစ်ဆိုတာကို နဒီနဲ့ နားမလည်ခဲ့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့နော်၊ မောင် သစ္စာမဲ့လှချည်လားဟင်၊ မောင် နဒီကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးပေါ့၊ နဒီမိဘတွေကို နဒီ ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲဟင်၊ နဒီက .. နဒီက .. မောင် နဒီကို လာတောင်းတော့မှာလို့ အသိပေးလိုက်ပြီ မောင်ရဲ့ ...”

“အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ... အဆောက်အအုံတစ်ခုလိုပါပဲ နဒီ၊ တည်ဆောက်ပြီးကာမှ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားမယ်ဆိုရင် ပိုဆိုးမယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

“မောင် သိပ်ရက်စက်တယ်! ...”

“စွပ်စွဲတော့ နဒီ၊ ကြိုက်သလို စွပ်စွဲလိုက်တော့၊ ‘ခွင့်လွှတ် ပါ’ဆိုတဲ့စကားကလွဲပြီး ကိုယ် ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး”

“သူ .. သူက ... နဒီထက် လှနေလို့လားဟင် ...”

“ကိုယ်မဖြေပါရစေနဲ့ နဒီ၊ သေချာတာက ... သူ့ကြောင့် ကိုယ့် နှလုံးသားတွေ ပြောင်းဆန်နေအောင် ခံစားနေရတယ်ဆိုတာပဲ ...”

“သူ .. သူ .. ဘယ်သူလဲ မောင် ...”

“ပျော်ဘွယ်မြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ နဒီ ...။ အချိန်တန်ရင် နဒီ သိရမှာပါ ...”

“နဒီက .. နဒီက ... မောင်ပြောတာကိုပဲ ကြားချင်တာ မောင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ... နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဖြေခဲ့ပေးပါ ...”

“ရှင် .. နောင် .. ငယ် ...”

“ရှင်! ...။ မောင် .. မောင် .. လုပ်ရက်တယ်! ...”

“နဒီ လက်ဝါးတစ်ဖက်က ‘စည်သူ’ ပါးပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်း

စွာ ကျရောက်သွားလေတော့သည်။

“မှတ်ထား မောင်! ...။ မောင်နဲ့လက်ထပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထား တဲ့ရက်မှာ ... နဒီ မင်္ဂလာပွဲ မပျက်စေရဘူး၊” နဒီလက်ထပ်တဲ့လူ ဟာ ... အမြဲတမ်း မောင်ထံက အဆပေါင်းများစွာ သာနေရမယ်ဆို ကာ စောင့်ကြည့်လိုက် ...

‘အချစ်’ ဆိုတာကို ဖယ်လိုက်ရင် မောင်လို ကျူတာ (TUTOR) ပေါက်စတစ်ယောက်ကို ‘လွမ်းစရာမရှိပါဘူး၊ ဟင်းဟင်း .. မောင် သိထားဖို့က မောင်ကို လမ်းခွဲရတဲ့အတွက် နဒီ လုံးဝ ဝမ်းမနည်း ဘူးဆိုတာပဲ ...”

“နဒီ ဝမ်းမနည်းတဲ့အတွက် ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကိုယ် သွား တော့မယ်နော် ...”

“ခဏလေး စည်သူ ... ငါကပဲ နင့်ကို စပြီး လမ်းခွဲပါရစေ၊ တာတာ ...”

နဒီက အနိုင်ရလိုမှုတစ်ခုကိုဦးတည်၍ အခေါ်အဝေါ်တွေကိုပါ ချက်ချင်းပြောင်းလဲပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမ ကပင် အနိုင်ပိုင်းခဲ့သည့်အနေဖြင့် ပန်းခြံလေးထဲမှ ဦးစွာ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့လိုက်လေတော့သည်။

နဒီမျက်နှာလေးက ပြုံးနေ၏။ နဒီခြေလှမ်းလေးတွေက ပေါ့ပါး သွက်လက်နေ၏။ သို့သော် ... နဒီနှလုံးသားလေး ငိုကြွေးနေ၏။

နဒီရင်ထဲတွင် နာကျင်ကြေကွဲစွာ အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုနေမိသည်ဟု ‘မောင်ရယ် ... နဒီ မောင်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ ...’ ဟူ၍ဖြစ်၏။

“နီဒီ ... ကိုကိုထူးကို လက်ထပ်မယ် မေမေ ...”

ထိုစကား၏အဆုံးသတ်တွင် ရတနာမရှိအောင် ကွဲကြော့ခဲ့ရသော နှလုံးသားတို့က ဝမ်းနည်းခြင်း၊ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ခြင်း၊ နှမြောတသခြင်း၊ ရှက်ရွံ့နာကြည်းခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခဲပြင်းခြင်းများဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်ကြလေသည်။

မာနတရားတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ နီဒီဟာ ဟက်တက်ကွဲနေတဲ့ နှလုံးသားအစုံကို ဥပေက္ခာပြုရင်း နီဒီ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးတွေကိုတော့ ‘စည်သူ’ သိအောင် ပြသနိုင်ရမှာပေါ့နော် ...

‘နီဒီ’ သည် သူ့မ ရင်ထဲမှ ဝေဒနာတွေကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ရင်း မိခင်ဖြစ်သူကို ပြုံးပြုံးလေးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“သမီး! ... မေမေ နားကြားများ လွှဲသလားလို့ ...”

“သမီး တကယ်ပြောနေတာ မေမေ ...”

“မောင်စည်သူနဲ့ သမီးနဲ့ ...”

“သမီးတို့ ... သမီးတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီ မေမေ ...”

“လမ်းခွဲလိုက်ပြီ! ...”

“သူ့ .. သူ သမီးကို ထားခဲ့တာ မေမေ ...”

“ဘာ! ... သူလိုလူကများ ငါ့သမီးကို ထားခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာကွယ် .. တောက်! ...။ သမီးပြောတော့ ... လူကြီးစုံရာနဲ့တောင် လာတောင်းတော့မှာဆို သမီးရဲ့ ...”

“သူ့ .. အသစ်တွေ့သွားတာ မေမေ၊ သူ တကယ်ချစ်တဲ့လူကို တွေ့သွားတာတဲ့ မေမေရယ် ...”

နီဒီသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ကြောက်ခြင်းများစွာဖြင့် တိုးဝင်လျက် ရှိကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးနေမိလေတော့သည်။

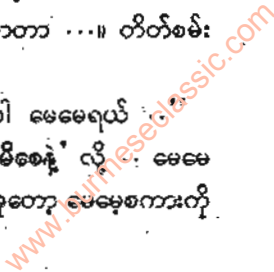
“သမီး ရှက်လိုက်တာ မေမေရယ် ... အဟင် .. ဟင် ...”

ကလေးတစ်ယောက်လို အရှက်သည်းစွာ ငိုကြွေးနေသော သမီး ဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်ရတနာ၏ ရှိရင်းစွဲမာန်တို့က ပြင်းထန်စွာ အုံကြွဆူပွက်လာရလေပြီ။

“တောက်! .. ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ် သမီးရယ် ... ဆန်ကြမ်းကများ အစေးခံလိုက်ရတယ်လို့ပဲ ...။ ဒီလိုအတန်းအစားထဲကကောင်မျိုးကို အဓကတည်းက မေမေ သဘောတူခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သမီးအသိပဲ။ သမီးကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့သာ လိုက်လျောခဲ့တာ၊ ကောင်းတယ် သမီး ... ဒါ .. ငါ့သမီး ကောင်းစားဖို့ဖြစ်လာတာ ...။ တိတ်စမ်း သမီး! ... ငိုမနေနဲ့ ...”

“သမီး .. သမီး သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ မေမေရယ်

“အဲဒါကြောင့် .. ‘အချစ်ကို မကိုးကွယ်မိစေနဲ့’ လို့ မေမေ အကြိမ်ကြိမ်သတိပေးခဲ့တာပေါ့ သမီးရယ် ...။ ခုတော့ မေမေစကားကို

နားမထောင်လို့ ခံလိုက်ရပြီမဟုတ်လား ...”

“သမီး အရမ်းခံစားရတယ် မေမေ ...။ အရမ်းလဲ ခံပြင်းတယ်။ အရမ်းလဲရှက်တယ် မေမေ ...။ ဟင့် ... ဟင့် ... သူ့စိတ်တွေ ပြောင်း လဲသွားတာ ဘယ်သူကြောင့်လို့များထင်လဲ မေမေ၊ သမီးရဲ့ ... သမီးရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို လှယူသွားတာ ဘယ်သူများထင်လဲဟင် ...”

“ဘယ်သူလဲ သမီး ...”

“ရှင် ... နောင် ... ငယ် ...”

“ဘာ! ...”

ဒေါ်ရတနာ၏ဒေါသတရားများက အထွတ်အထိပ်သို့ ရုတ်ချည်းပင် ရောက်ရှိသွား၏။ သူမ ရင်ထဲတွင် ထူထည်ကြီးမားစွာ ဖြစ်တည်လာကြသည်က သမီးဖြစ်သူအတွက် ခံပြင်းသောစိတ်များ ဖြစ်၏။

ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသော အပြင်အဆင်များဖြင့် အခန်းထဲတွင် သံစဉ်မညီညာစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်က ... နဒီ၏ ငိုရွိုက်သံများ ဖြစ်လေသည်။

“သွားစမ်း! ...”

အရှိုနီပြင်းစွာ လှင့်ထွက်သွားသော ရေမွှေးပုလင်းလေးက နီရဲနှင့်ရိုက်ခတ်ပြီး တစ်စစီ ကြေမွလွင့်စင်သွားရလေသည်။ မှန်ထင်နီကြီးပေါ်တွင် နောက်ထပ် ပေါက်ခွဲလွင့်ပစ်စရာ ပစ္စည်းတစ်ခု အတုတူတော့ ...။

ဖွာလန်ကြံနေသော ဆံပင်များနှင့် ကြေးမုံပြင်၌ အကျည်းတန်စွာ ဝင်ဟပ်နေသော မိမိ၏ပုံရိပ်ကို ထိတ်လန့်စွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် နဒီ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်မိလေတော့သည်။

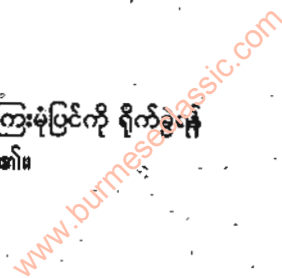
“အား! ...”

“သမီး! ...”

“ဟင့်အင်း ...”

နဒီက ... ကျွန်းသားရွေးခြေခုံပုလေးဖြင့် ကြေးမုံပြင်ကို ရိုက်ခွဲမှု ဖြစ်လိုက်သည်မို့ ဒေါ်ရတနာက ဆွဲထားလိုက်ရ၏။

“သမီး! ... စိတ်ကိုထိန်းစမ်း ...”

မြူးဒန်သံ

“မေမေ! ... သမီးသိက္ခာတွေ ... နဒီသိက္ခာတွေ ဘာတစ်ခုမှ ရစရာမရှိတော့ဘူး မေမေရဲ့ ...။ ဒါ .. ဒါ ... နဒီသိက္ခာတွေကို ရိုက်ချိုး ပစ်လိုက်တာ ...။ မေမေ သိတယ်နော် ... နဒီ .. နဒီ .. ကိုကိုထူးကို လုံးဝမချစ်ခဲ့ဘူး။ သူ့ဘာသာ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာ တော်သင်လာတဲ့ ဆရာဝန်မကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နဒီ လုံးဝရင်မခုန်ဘူး မေမေ။ သမီး တန်ဖိုးကို စည်သူသိအောင်လို့ စည်သူ့ကိုအရွဲ့တိုက်ဖို့ သူ့ကိုလက်ခံခဲ့တာနော် ...”

မေမေပြောခဲ့တုန်းကကျတော့ ... သမီးဆန္ဒတစ်ခုပဲ ကျန်တော့ တာဆို ...။ အခုတော့ .. အခုတော့ လူစုံတက်စုံရှေ့မှာ ယဉ်ယဉ်လေး ခဲ့ပြင်းလိုက်တာ ... နေ့စပ်ပွဲကို ဖျက်လိုက်တာ ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ သမီးရဲ့ ... ဒါ .. နေ့စပ်ပွဲကိုဖျက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ကိုကိုထူးပြောတဲ့သဘောက တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် အချိန်ယူပြီး လေ့လာသင်သေးတယ်လို့ ပြောတာပါ။ အဲဒါ ကြောင့် .. နေ့စပ်ပွဲကို ရက်ရွှေ့လိုက်တဲ့သဘောပဲ ...”

“ရက်ရွှေ့မယ့်နေ့စပ်ပွဲကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့မှာ လုပ်နေစရာလိုလဲ မေမေ ..။ မေမေပြောတော့ ...။ နေ့စပ်ပွဲပြီးတာနဲ့ အမြန်ဆုံး မင်္ဂလာ ဆောင်ဖြစ်မယ်ဆို ...”

“မေမေလဲ သူမိဘတွေပြောတဲ့အတိုင်း သမီးကိုပြောခဲ့တာ သမီး သူမိဘတွေကလဲ ဒီနေ့ တစ်ခါတည်း နေ့စပ်မှာဖို့လို့ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာခဲ့ကြတာပဲ ...။ ဒီရောက်တော့မှ ကောင်လေးက ဘာတွေလျှောက် ပြောတာလဲမသိဘူး ...”

ဒါပေမယ့် ... ဒီကိစ္စက အဆင်ပြေသွားမှာပါ သမီးရယ် ...။ မေမေတို့လူကြီးမျှင်းတွေက မိတ်ဆွေအရင်းအချာကြီးတွေပါ ...။

နှင်းဆီပုံပြင်

ထောင်လေးက သမီးကို မြတ်နိုးပုံရပါတယ် ...”

“ထင်လား ... မေမေ အဲဒီလိုထင်လို့လား ... ဒါဆို မေမေ ဆုံးဝ လွဲသွားပြီ ..။ နဒီ သိတယ် ... ကိုကိုထူး ဘာကြောင့် ဒီစကားတွေ ထပြောလိုက်တယ်ဆိုတာကို နဒီကောင်းကောင်းသိတယ် အမေ ...”

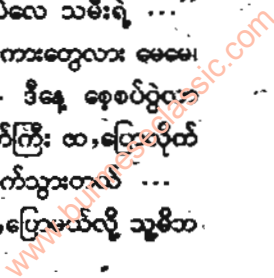
အိမ်ထဲကို ဝင်လာကတည်းက .. ကိုကိုထူးမျက်လုံးတွေ နဒီဆီ မှာ ရှိနေဘူး ...။ သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်ချိန်လုံး “ရှင်နှောင်းငယ်” ဆီရှာပဲ ရောက်နေတာ မေမေ ...”

“ဘာ! ...”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ...။ ရှင်နှောင်းငယ်ကိုကြည့်နေတဲ့ ကိုကို ထူးမျက်လုံးတွေကို နဒီ သိပ်သိတာပေါ့ ...။ ရွန်းရွန်းစားစားကြီးကို ကြည့်နေတာ ...။ မေမေ စဉ်းစားကြည့်လေ ...။ နဒီနဲ့ သူ့နဲ့က နှင်းနီးမှတောင်မရှိသေးပါဘူးတဲ့ ...။ ဘဝတစ်ခုတည်ထောင်ဖို့ဆိုတာ အစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်နားလည်ဖို့ လိုပါတယ်တဲ့ ...။ ဒါကြောင့် ... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချိန်ယူပြီး လေ့လာချင် သိသေးတယ်တဲ့ ...။ ဟင်းဟင်းဟင်း ... သိပ်လှတဲ့ကေားတွေပဲနော် ...”

“ဪ ... သူပြောတာလဲ ဟုတ်နေတာပဲလေ သမီးရဲ့ ...”

“အဲဒီစကားတွေက နေ့စပ်ပွဲမှာ ပြောရမယ့်စကားတွေလား မေမေ။ အချိန်ယူပြီး လေ့လာချင်သေးတယ်ဆိုရင်လဲ ... ဒီနေ့ နေ့စပ်ပွဲက အတည်ပေါ့ မေမေရဲ့ ...။ သူ .. သူ ရုတ်တရက်ကြီး ထ ပြောလိုက် တာနော်။ သူ့အဖေနဲ့အမေလဲ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားတယ် ... တကယ်တော့ ... ကိုကိုထူး ဒီလိုတွေ ထ ပြောမယ်လို့ သူမိဘ

မြားစစ်သင်္ဂြိုဟ်

တွေ လုံးဝထင်မထားကြဘူး...။ အခြေအနေတွေက .. ဒီအိမ်ကိုရော... မှ ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတာ ...။ သူ့အဖေပြောသွားတဲ့ 'စေ့စပ်ပွဲကို အချိန်လေး နည်းနည်းလောက် ထပ်ယူလိုက်တာ ဖိုကောင်းပါတယ် ...' ဆိုတဲ့စကားက ... ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခြေ အနေတွေကြောင့် အကောင်းဆုံးစကားကို ပွဲထိန်းပြီး ပြောသွားတဲ့ သဘောပဲ မေမေ ...

မေမေ စဉ်းစားကြည့်နော် ... ဒီနေ့က စေ့စပ်ပွဲလုပ်မယ့်ရက် ဧည့်သည်တွေအားလုံးကို စေ့စပ်ပွဲအတွက် ဖိတ်ထားတာ၊ သေချာတမ်း မေမေ၊ ဒီစေ့စပ်ပွဲကို ရွှေလိုက်တဲ့ကိစ္စက လုံးဝ 'ရှင်နှောင်းငယ်' နဲ့ ပတ်သက်တယ် ..."

"အို .. သမီးရယ် ...။ တစ်ဖက်သတ်အမြင်တွေနဲ့ ဇွတ်မပြောစမ်းပါနဲ့ ... ဒီလောက်ထိလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ..."

"မေမေမယ့်ရင် စောင့်ကြည့်လိုက်လေ ...! နဒီပြောတာ အမှန်တရားပဲ ...။ မကြာခင်မှာ ကိုကိုထူး 'ရှင်နှောင်းငယ်' တို့အိမ်ထဲ အဝင် အထွက်လုပ်တော့မယ် ..."

"သမီး! ..."

ဒေါ်ရတနာ ခိုက်တုန်သွားရလေပြီ။ 'ဟုတ်များဟုတ်နေမလား' ဟူသောအတွေးများကြောင့် ဒေါ်ရတနာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရလေပြီ။

"နဒီ အရမ်းခံစားရတယ် မေမေ ...။ ဒီတစ်ခါ ခံစားရတာက နှလုံးသားနဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူးနော်၊ သိက္ခာ ... နဒီရဲ့ ကျိုးပဲ့သွားတဲ့ သိက္ခာတွေအတွက် ခံစားရတာ၊ နဒီဟာ .. နဒီဟာ ... 'ရှင်နှောင်းငယ်' ကို အမြဲတမ်း ရှုံးနိမ့်နေရတော့မယ့်လူလား မေမေ ...။ နဒီ တန်ဖိုးတန် 'ရှင်နှောင်းငယ်' လောက်တောင် မရှိတော့ဘူးလားဟင် ..."

နှင်းဆီပုံပြင်

နဒီ သည်ကား ... ပြောရင်းပြောရင်းဖြင့် သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငိုနေပါတော့သည်။

"သမီး .. သမီး စိတ်ကိုထိန်းလေ ...။ မေမေ့သမီးလေးက 'ရှင်နှောင်းငယ်' ထက် အများကြီး တန်ဖိုးရှိပါတယ် သမီးရဲ့ ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ..."

"ရှင်နှောင်းငယ်တို့သားအမိကို ... စေ့စပ်ပွဲကိုလာဖို့ ဘယ်သူဖိတ် ချီတိုတာလဲ မေမေ ..."

"မေမေ ဖိတ်လိုက်တာ သမီး ..."

"နဒီသိက္ခာတွေကို ရှိုက်ချိုးဖို့လား မေမေ ..."

"ဟဲ့ သမီး! ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ...။ ဟို ဧည့်သူဆိုတဲ့ ကောင်က သမီးကိုထားခဲ့ပြီး ... 'ရှင်နှောင်းငယ်' ကို ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်လား ...။ အဲဒါကြောင့် ... မခံချင်လွန်းလို့ အစင်သက်သက်ကို ဖိတ်လိုက်တဲ့သဘောပဲ သမီးရယ် ..."

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့ မေမေရယ် .. နှလုံးသားတွေ ရစရာမရှိ အောင်ကြေမွနေတဲ့ နဒီကို သိက္ခာတရားတွေပါ ရစရာမရှိအောင် ကျိုးပဲ့သွားစေတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ ...။ နဒီက ... နဒီက ... ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး ဖြစ်သွားပြီလဲ မေမေ ..."

ဒေါ်ရတနာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ ...

မျက်ရည်တွေ တံတွေတွေစီးကျရင်း ငေါင်ငေါင်လေးထိုင်နေသော သမီးဖြစ်သူကိုသာ စကားလုံးခွဲစွာဖြင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်း ...

ရမည်းသင်းခရိုင်

ပျော်ဘွယ်မြို့။

‘ဟောဗန္ဓုလလမ်း’ ရှိ နှစ်ထပ်တိုက်အိုကြီးတစ်လုံး။

ယခင်က ...

သစ်လွင်တောက်ဝခြင်းများဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ရှိခဲ့သော်ငြား ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်းများနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာခဲ့သည်မို့ ထို တိုက်အိုကြီး၏အရောင်အဆင်းတို့က မြဲညစ်မှေးမှိန်နေရလေပြီ။

ထိုတိုက်အိုကြီး၏တံခါးဝတွင် ...

စကားတပြောပြောဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်က ယောက်ျားပျို တစ်ဦးနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုယောက်ျားပျိုနှင့်မိန်းမပျိုတို့သည် တိုက်အိုကြီး၏တံခါးဝတွင် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ စကားစမြည် ပြောဆို နေကြပြန်၏။

ထို့နောက် ...

ယောက်ျားပျိုလေးက တိုက်အိုကြီးရှေ့တွင်ရပ်ထားသော MARK

II ကားအဖြူရောင်လေးပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်၏။ မိန်းမပျိုလေးက ထိုယောက်ျားပျိုလေးကို ဖော်ရွေပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထို့နောက် MARK II ကားအဖြူရောင်လေးက တိုက်အိုကြီးရှေ့မှ ညင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

MARK II ကားလေး ထွက်ခွာသွားသည့်အချိန်နှင့် မရှေးမနှေးဝင်း ဖာပဲ ထိုတိုက်အိုကြီးရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်က အနက်ရောင် ဓာစီဒီးကားကြီးတစ်စင်းဖြစ်၏။ မာစီဒီးကားကြီးပေါ်မှ ဆင်းသက်လာ သည်ကလည်း ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တိုက်အိုကြီး၏တံခါးဝတွင် ရပ်နေဆဲဖြစ်သော မိန်းမပျို လေးက မာစီဒီးကားကြီးပေါ်မှ ဆင်းသက်လာသော ယောက်ျားပျိုကို ဖော်ရွေပြုံးရွှင်စွာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက် ...

ထိုမိန်းမပျိုလေးနှင့် မာစီဒီးကားပေါ်မှဆင်းလာသော ယောက်ျား ပျိုတို့သည် တိုက်အိုကြီးထဲသို့ ပြုံးရွှင်စွာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား ပြန်လေတော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စောင့်ကြည့်နေသည်က ထိုတိုက်အိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော ခေတ်မီသပ်ရပ်သော စွဲစည်းမှုများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော သုံးထပ်တိုက်ကြီးထဲမှ မျက်လုံးနှစ်စုံဖြစ်၏။

မျက်လုံးတစ်စုံ၏ပိုင်ရှင်က ... ‘နဒီ’ ဖြစ်၏။

နဒီ၏မျက်လုံးအစုံတို့က အကူညီတန်ခိုး ရှိ၍ ဝင်နေကြလေပြီ။

နဒီ၏မျက်နှာလေးက မြင်လို့မကောင်းအောင်ပင် ပိန်ခွက်နေလေပြီ။

နဒီ၏ဆံပင်တို့က ခြောက်သွေ့ခြင်းတွေဖြင့် ဖွာလန်ကြနေကြလေပြီ။

နဒီအိမ်မှာတိုယ်လေးက ကြည့်လိုသေးငယ်စွာ ပြားချပ်သွားရလေပြီ။
 နဒီ၏ စိတ်ပြေတောက်ပခြင်းတို့ ကင်းမဲ့နေသောမျက်ဝန်းအိမ်တွင်
 တဖြည်းဖြည်း ပြည့်လျှံလာသည်က သိမ်ငယ်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းနှင့်
 အရှက်တရားတို့ ပြင်းထန်စွာ ရောယှက်ပါဝင်နေသော မျက်ရည်များ
 ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မျက်လုံးတစ်စုံ၏ပိုင်ရှင်က ... 'ဒေါ်ရတနာ' ဖြစ်၏။
 ဒေါ်ရတနာသည်လည်း ထိုတိုက်အိုကြီး၏တံခါးဝကို မမှိတ်မသွန်
 သောမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရှင်း အံတကြိတ်ကြိတ်ရှိနေရလေသည်။

နဒီက ခြောက်သွေ့အက်ကွဲနေသော လေသံလေးဖြင့် ...
 "တွေ့တယ်မဟုတ်လား မေမေ၊ စောစောကထွက်သွားတာ
 စည်သူ၊ အခု ကိုကိုထူး ဝင်သွားပြီ၊ သူတို့ ... သူတို့ ဒီအိမ်ကို
 နေတိုင်းလာကြတယ်နော်၊ နဒီ .. နဒီ 'ရှင်နှောင်းငယ်' ကို ဘယ်
 တော့မှမကျော့ဘူး မေမေ၊ နဒီဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံး ယောက်ျား
 နှစ်ယောက်လုံးကို သူ့အလှတွေနဲ့ ဖမ်းစားပစ်လိုက်တယ် ...

စည်သူ .. သမီးအပေါ်မှာ စိတ်ပြောင်းသွားတာကို တိုက်ဆိုင်မှု
 လို့ နဒီ သဘောထားနိုင်ပါတယ် မေမေရယ်၊ နဒီသိက္ခာတရားတွေ
 အတွက် ရွေးချယ်လိုက်တဲ့၊ ကိုကိုထူးပါ သူ့ဆီရောက်သွားတာကိုတော့
 တိုက်ဆိုင်မှုလို့ နဒီ မသတ်မှတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါဟာ ကြံစည်မှုပဲ ...

'ရှင်နှောင်းငယ်' သိပ်လည်တယ် မေမေ၊ သူ့ရဲ့ မာယာပရိယာယ်
 တွေနဲ့ ပျက်စီးသွားတဲ့ သူတို့အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးတွေကို အဖတ်ဆည်ဖို့
 သူ့အပေရောဂါသည်ကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးစရိတ်တွေကို ကာမိဖို့ ကြီး
 စားနေတာ ...

သူ့အမေလဲ ဘာထူးလဲ၊ သူ့သမီးကို ဗန်းပြုပြီး လူတကာဆိက

ချူစားနေတာ၊ တကယ်ဆို ကိုကိုထူးက နဒီနဲ့စေ့စပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့သူ
 ဆိုတာ သူတို့သိနေတာပဲ၊ ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ အဝင်အထွက်လုပ်တာကို
 ထက်ခံထားတယ် ...

နဒီပြောခဲ့တာ မှန်တယ်မို့လား မေမေ၊ နဒီစေ့စပ်ပွဲကို အချိန်
 သွေလိုက်တဲ့ကိစ္စဟာ 'ရှင်နှောင်းငယ်' နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ
 လေးခြောက်လတောင် ကျော်သွားပြီနော်၊ ခုချိန်ထိ ကိုကိုထူးတို့ဘက်က
 ဘာစကားမှ စ...မလာတော့ဘူး ..."

"မေမေ သူ့မိဘတွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား မေးကြည့်ပါဦးမယ်
 သမီးရယ် ..."

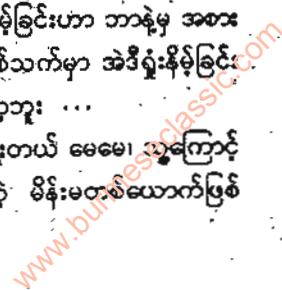
"မေမေ! ... မေမေ .. နဒီကို နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး အရှက်ခွဲ
 ဦးမလို့လားဟင် ..."

"သမီး! ..."

"တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ အဖြေက သိပ်ရှင်းသွားပါပြီ၊ သမီး
 တို့အိမ်ကိုကျတော့ ခြေဦးတောင်လှည့်ဖော်မရဘဲနဲ့ ဟိုအိမ်ကိုကျတော့
 နေတိုင်းအချိန်မှန် ဝင်ထွက်နေတယ်ဆိုကတည်းက မေမေ သဘော
 ပေါက်သင့်ပါပြီ၊ မေမေ .. သူ့မိဘတွေကို ဘာစကားမှ သွား
 မပြောမိပါစေနဲ့နော်၊ နဒီသိက္ခာကို ထိန်းပေးပါနော် ...

နဒီ ... နဒီ 'ရှင်နှောင်းငယ်' ကို အပြတ်အသတ်ရှုံးသွားပြီ
 မေမေရဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒီလိုရှုံးနိမ့်ခြင်းဟာ ဘာနဲ့မှ အစား
 ထိုးလို့မရနိုင်တဲ့ ရှုံးနိမ့်ခြင်းပဲ မေမေ၊ နဒီတစ်သက်မှာ အဲဒီရှုံးနိမ့်ခြင်း
 တွေကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး ...

နဒီ .. 'ရှင်နှောင်းငယ်' ကို သိပ်.. မုန်းတယ် မေမေ၊ သူ့ကြောင့်
 သူ့ကြောင့် နဒီဟာ တန်ဖိုးတစ်စက်မှမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်

သွားခဲ့ရပြီ၊ နဒီ ... နဒီ ဘယ်ကိုမှလဲ မသွားရဲတော့ဘူး။ ဘယ်သူတို့ မှလဲ မျက်နှာမပြရဲတော့ဘူး ...

နဒီကို ရက်ရက်စက်စက်စွန့်ပစ်သွားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ နဒီကို ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ငြင်းပယ်လိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ အဲဒီယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံးက ... အဲဒီယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံးက ... “ရှင်နှောင်းငယ်” ကို ချဉ်းကပ်နေကြတယ်ဆိုတော့ နဒီက ဘယ်လိုမိန်းမ ဖြစ်သွားပြီလဲဟင် ...”

နဒီက မျက်ရည်တွေစီးကျနေသည့် မျက်နှာလေးဖြင့် ကြောင်တောင်တောင်လေး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

နဒီမျက်လုံးတွေက ... နဒီလေသံတွေက ... မူမမှန်တော့။

“မေမေ ...”

“သမီး ...”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ... နဒီ ဘယ်လိုမိန်းမဖြစ်သွားပြီလဲဆိုတာ ပြောပြပါလားဟင် ...”

ဒေါ်ရတနာတစ်ယောက် နဒီကို ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ပြီး တစ်နေ့တခြား ဖျော့တော့ပိန်လို လာသည့် သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ရတနာရှင်ထဲမှာ မချီ။ သို့သော် အအိမ်အစားပျက်ခြင်းများပြုသော အချိန်တွေကို ကျော်လွန်ဖြတ်သန်း နေသော နဒီအတွက် ဖြေဆိုနိုင်သိရှိမှုပေးရန် စကားလုံးတွေလည်းမရှိ။

ဒေါ်ရတနာကိုယ်တိုင်သည်ပင် သမီးအတွက်၊ ရုံးခိုခိုခြင်းတွေအတွက် နာကြည်းခံပြင်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ကြီးစွာ အရှက်ရခြင်း ဝေဒနာများကို ခံ၊ သီးခြင်းထန်စွာ ခံစားနေရလေတော့သည်။ ဒေါ်ရတနာတစ်ယောက် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးမိလေပြီ။

“မေမေ ...”

“သမီး ...”

“နဒီ ... နဒီသေသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲနော် ...”

“အမလေး! ... ဘယ်လိုဖြောလိုက်တာလဲ သမီးရယ် ...

သမီး ... သမီး အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ရဘူးနော်၊ မေမေ့ကို တတိပေးစမ်း၊ သမီး အဲဒီလို ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူးလို့ ကတိပေးစမ်း!”

“ဟင်းဟင်း ... တကယ်တော့ နဒီသေသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊

ဒါပေမယ့် ... နဒီ အဲဒီလို ဘယ်တော့မှမလုပ်ပါဘူး မေမေ ... ဖိတ်ချပါ”

“အမလေး ... ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ သမီး ဘာမှစိတ်မာတ်မကျနဲ့နော်၊ မေမေ ကိုကိုထူးထက် အပုံကြီးသာတဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံး သမီးနဲ့ ...”

“တော်ပါတော့ မေမေ၊ နဒီ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ နဒီ ... ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“သမီးရယ် ...”

“နဒီ ... ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်ကို လုံးဝမထွက်တော့ဘူး မေမေ၊ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ မတွေ့ချင်တော့ဘူး ...”

“သမီး! ... အဲဒီလိုကြီးမဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးရဲ့ ထွန်းမာရေးက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ... မေမေ သမီးကို ဆရာဝန်နဲ့ပြချင်တယ် သမီးရယ်၊ မေမေ့ကိုချစ်ရင် ဆရာဝန်နဲ့ဘာလေးကို လက်ခံပေးပါနော်၊ ဆရာဝန်ကို အိမ်ကို ပင့်လိုက်မှာပါ သမီးရဲ့နော် ... သမီး နော် ...”

“နဒီ ... ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ချင်ဘူး မေမေ”

“ဒါဆို ... ဒီလိုလုပ်ပါလား သမီးရဲ့။ သမီး အင်္ဂု ကိုသွားမလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မေမေ ...”

“ဪ ... လူသစ်စိတ်သစ်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ သမီးရဲ့။ ဟိုမှာ သမီးမောင်လေးလဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ နီနီတို့ကလဲ သမီးလာနေမယ် ဆိုရင် ဝမ်းသာနေကြမှာ ...”

“နဒီကိုသိတဲ့လူဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့မှကို မတွေ့ချင်တော့တာ မေမေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် .. မေမေနဲ့တောင် မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ နဒီတစ်ယောက် တည်းပဲ နေပါရစေအောင် ...”

နဒီစကားတွေက ဒေါ်ရတနာအသည်းပြင်ကို သံချွန်တွေဖြင့် ထိုးနှက်လိုက်သည့် နှယ်ရှိ၏။

* * *

“သမီး .. တံခါးဖွင့်စမ်း ...”

ဒေါ်ရတနာက နဒီအခန်းတံခါးကိုခေါက်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် ၏။ နဒီ အခန်းထဲမှ ထွက်မလာသည်မှာ သုံးရက်တိတိရှိပြီမို့ ဒေါ်ရတနာ စိတ်ပူနေရလေပြီ။

“သမီး ... မေမေကို တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း ...”

“... ..”

နဒီအခန်းထဲမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရ။

“သမီးလေး .. မေမေကို တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး သမီးရဲ့။ ဒီမှာ သမီးဖေဖေကလဲ သမီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့ သမီးရဲ့ ...”

“... ..”

“လုပ်ပါဦး ကိုမိုးဝင်းရယ် ... သမီးလေး အပြင်မထွက်တော့ သုံးရက်တောင်ရှိသွားပြီတော့ ...”

ဒေါ်ရတနာက ခင်ပွန်းသည်ကို အားကိုးတကြီးလေး ပြောလိုက် ခြန်၏။ ဦးမိုးဝင်းသည်လည်း သမီးဖြစ်သူအတွက် စိတ်ပူသွားရသည်မို့ အခန်းတံခါးကိုခေါက်ရင်း ...

“သမီး ...၊ ဖေဖေ သမီးကို ပြောစရာရှိလို့ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း”
“... ..”

အခန်းထဲမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမှ မရှိ။ ဦးမိုးဝင်းတစ်ယောက် စိတ် တိုသွားရလေပြီ။ ထို့ကြောင့် .. အခန်းတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ထုပစ် လိုက်ပြီး ...

“သမီး! ... ဖေဖေတို့ သမီးအတွက် စိတ်ပူနေပြီနော်၊ အေးအေး ဆေးဆေးပြောနေတုန်းမှာ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း၊ သမီး ဖွင့်မပေးရင် ဖေဖေကိုယ်တိုင် တံခါးကိုရိုက်ချိုးပြီး ဝင်ခဲ့မှာနော် ...”

“... ..”

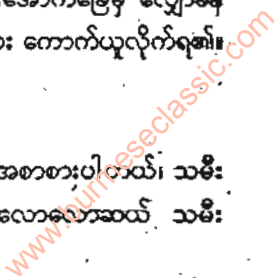
“သမီး ! ...”

“ဒုန်း ! ... ဒုန်း ! ... ဒုန်း ! ...”

ဦးမိုးဝင်းက ... အခန်းတံခါးကို ဒေါသတကြီး ထုလိုက်ပြန်၏။ ထိုစဉ်မှာပဲ စာရွက်လေးတစ်ရွက် တံခါးအောက်ခြေမှ လျှော့ခနဲ ထွက်လာသည်မို့ ဒေါ်ရတနာ အလောတကြီးလေး ကောက်ယူလိုက်ရ၏။ စာရွက်လေးပေါ်တွင် ပါရှိသည်က ...

ဖေဖေနဲ့မေမေ ...

သမီးအတွက် စိတ်မပျိုကြပါနဲ့ .. သမီး အစာစားပါတယ်၊ သမီး ရေခဲသေတ္တာထဲကမုန့်တွေကို စားပါတယ်၊ လောလောဆယ် သမီး

ဘယ်သူ့မှ မတွေ့ချင်လို့ပါ။ နောက်ထပ်နှစ်ရက်လောက် သမီး တစ်ယောက်တည်းပဲ နေပါရစေနော်။ သမီးကို နားလည်ပေးကြပါ။

နဒီ ..

ဟူ၍ဖြစ်၏။ ဒေါ်ရတနာက ...

“အမလေး ... အခုမှပဲ ရင်အေးရတော့တယ်။ သမီးလေးက ရေခဲသေတ္တာထဲက မုန့်တွေကို စားပါတယ်တဲ့ ...။ နှစ်ရက်လောက် တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်သေးတယ်တဲ့ ကိုမိုးဝင်းရေ ...”

“အစာစားတယ်ဆိုရင်လဲ ပြီးတာပဲ။ သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေး ဆေးနေချင်လဲ နေပါစေကွာ ...”

ဦးမိုးဝင်းနှင့်ဒေါ်ရတနာတို့ ခုမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်ကြလေတော့သည်။

* * *

မေမေ ...

နဒီ သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးဆိုတာ အလှတရား ပါ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝလုံခြုံမှုဆိုတာ သိက္ခာတရားပါ၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့အရှိန်အဝါဆိုတာ ဣန္ဒြေစောင့်စည်းခြင်းပါ၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့အိပ်မက်ဆိုတာ ကြင်ဖက်သက်လျာပါ ...

နဒီ ဟာ ...

နဒီဘဝကို အလှတရားတွေ၊ သိက္ခာတရားတွေ၊ ဣန္ဒြေစောင့် စည်းခြင်းတွေနဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းအိပ်မက်တွေနဲ့ ကြီးစားတည်ဆောက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ မေမေ အသိဆုံးပါ ...

ခုကော့ .. နဒီရဲ့ တန်ဖိုးတွေ၊ ဘဝလုံခြုံမှုတွေ၊ အရှိန်အဝါတွေ အိပ်မက်တွေဟာ ‘ရှင် .. နောင် .. ငယ်’ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ရစရာမရှိအောင် ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရပါပြီ မေမေရယ်။ ‘မဂ္ဂမလှအရှက်ထွဲခြင်း’ ဆိုတဲ့ ဝေဒနာတွေကို နဒီ စက္ကန့်အမှို

ခါးသီးစွာ ခံစားနေရပါတယ်။ နဒီဟာ ဘဝကို ဘယ်လိုအသက်ဆက် ရှင်သန်ရမယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူး။

‘ရှုံးနိမ့်ခြင်းတစ္ဆေတွေ’ ရဲ့ ခြောက်လှန့်ခြင်းတွေကို နဒီ ဘယ်လို ခု ခံစားနိုင်တော့ဘူး မေမေ၊ ဒါကြောင့် နဒီဘဝကို ထိတ်လန့်ခြင်းကင်း စွာ အသစ်ကနေ ပြန်စနစ်ဖို့ နဒီကို ဘယ်သူမှမသိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ် ထစ်ခုဆီကို အပြီးအပိုင် ထွက်သွားပါပြီ ...။

နဒီ မဂ္ဂမလှ အရှက်ကွဲခဲ့ရတဲ့ နဒီရဲ့ရှုံးနိမ့်ခြင်းတွေရှိနေတဲ့ ကမ္ဘာ တစ်ခုကို နဒီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ပါဘူး ...။

နဒီကို ထိတ်လန့်ခြင်းတွေကင်းတဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခုမှာ ရဲဝံ့စွာ ရှင်သန် နေတာကို အလိုရှိတယ်ဆိုရင် နဒီကို ဒီလောကကြီးထဲမှာ အသက်ဆက် ရှင်သန်နေတာကို အလိုရှိသေးတယ်ဆိုရင် မေမေအပါအဝင် ဘယ်သူမှ နဒီကို လိုက်မရှာကြပါနဲ့နော်။ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်တာတွေ၊ နှုတ်စာတွေလဲ မလုပ်ကြပါနဲ့။ နဒီကို နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးနိုင်ကြလို့မို့ ဝယ်လို့ နဒီ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ဖေဖေနဲ့မေမေကို နဒီ ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့ပါတယ် ...
သမီး ...
နဒီ ...

“သမီး! ...”

နဒီ ရေးထားခဲ့သောစာလေးကို ဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဒေါ် ရတနာတစ်ယောက် ထိတ်လန့်စွာ ဟစ်အော်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

“အမလေး! ... ငါ့သမီးလေး .. ငါ့သမီးလေး .. ငါတို့ကို ထားခဲ့ပြီ! .. ဘုရား .. ဘုရား ... ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး တဲ့! ... ကိုမိုးဝင်းရေ ! ...”

ဒေါ်ရတနာ၏ သည်းခြေပျက်ခြေလှမ်းတွေက ခင်ပွန်းသည် ဆီသို့ အဆုံးမကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းများဖြင့် ... မျက်ရည်တွေဖြင့် ...

အိမ် ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သော ကားသံကြောင့် 'ဒေါ်ညိုနောင်း' က အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး ...

"သမီးလေး ပြန်လာပြီ ... ဒီနေ့ စောတယ် ..."

VAN ကားလေးပေါ်မှ ပြုံးရွှင်စွာ ဆင်းသက်လာသော 'ရှင်နောင်းငယ်' က ...

"ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ခြောက် .. ကိုသူရ .. အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား၊ ထမင်းစားသွားပါဦးလားရှင် ..."

VAN ကားလေးပေါ်မှ လူရွယ်က ...

"မစားတော့ဘူး ရှင်နောင်း၊ ကျွန်တော် ဝင်စရာလေးရှိသေးလို့ ဒေါ်ညိုနောင်းက ...

"ထမင်းစားသွားပါလား မောင်သူရရဲ့၊ ဒီနေ့ အန်တီ ကြက်သားဟင်းတွေ ချက်ထားတယ်ကွယ် ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော် အလုပ်လေးနည်းနည်း ရှိသေးလို့ပါ၊ ဦးရော .. သက်သာရဲ့လား အန်တီ ..."

"ဒီလိုပါပဲ သားရယ် ... ဟင်းဟင်း ..."

"ကျွန်တော် .. မနက်ဖြန်မှပဲ ဦးနဲ့ လာတွေ့ပါဦးမယ် အန်တီ၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော် ..."

"အေး အေး ..."

သူရ၏ VAN ကားလေးက ရှင်နောင်းတို့အိမ်ထဲမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

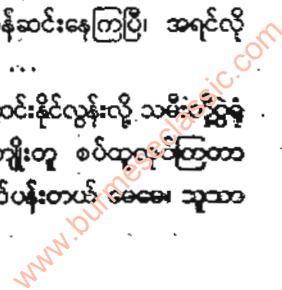
သူရကို ပြုံးရွှင်စွာလက်ပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော 'ရှင်နောင်းငယ်' တို့ သားအမိကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်က 'ဒေါ်ရတနာ' ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို 'ရှင်နောင်းငယ်' နှင့် 'ဒေါ်ညိုနောင်း' တို့ မသိ။ 'ရှင်နောင်းငယ်' က ဒေါ်ညိုနောင်း၏ လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး ...

"ဒီနေ့ .. ဖေဖေ ဘယ်လိုနေသေးလဲ မေမေ"

"အရင်လိုပါပဲ သမီးရယ်၊ ခုတော့ .. ဆေးတိုက်ထားလို့ အိပ်ပျော်နေလေရဲ့၊ သမီး အလုပ်တွေရော အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်၊ မောင်သူရနဲ့ လုပ်ရကိုင်ရတာရော အဆင်ပြေရဲ့လား ..."

"ကိုသူရနဲ့အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ် မေမေ၊ တော်တော်လဲ အားကိုးရတယ်၊ အလုပ်လုပ်ရတာတော့ တော်တော်လေးကျပ်တယ် မေမေ၊ တောင်သူတွေက အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး မေမေရဲ့၊ အမြင်ကျယ်လာပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ဆင်းနေကြပြီ၊ အရင်လို တိုယ်လိုချင်သလောက်ရဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ..."

ဒါတောင် ကိုသူရကိုယ်တိုင် ရွာတွေကို ဆင်းနိုင်လွန်းလို့ သမီးပိုမိုနဲ့လေး အသက်ဆက်နေနိုင်တာ မေမေ၊ အကျိုးတူ စပ်ထူလုပ်ကြတာ ဆိုပေမယ့် သူက၊ သမီးထက် အများကြီးပိုပပ်ပန်းတယ် မေမေ၊ သူ့ထာ

မရှိရင် သမီး ဒီအလုပ်ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ...”

“အေးပေါ့ သမီးရယ်၊ မေမေကလဲ သမီးအဖေတစ်ဖက်နဲ့ဆို တော့ ပွဲရုံကအလုပ်တွေကို ဝိုင်းမကူနိုင်တာ စိတ်မကောင်းဘူး သမီးရယ်”

ပြောမယ့်သာပြောရသည်။ ခင်ပွန်းသည် ကိုကျော်ဝေ ကျန်းမာ ရေးကောင်းစဉ်ကပင် ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေက ဒေါ်ညိုနှောင်းနှင့် အကျွမ်း တဝင် ရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်။ “ရှင်နှောင်းငယ်” က ...

“ရပါတယ် မေမေရယ်၊ ဖေဖေကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ နော်၊ ဖေဖေနားမှာ မေမေရှိနေလို့သာ သမီးလဲ အလုပ်ကို စိတ်ဖြောင့် ဖြောင့်လုပ်နိုင်တာ မေမေရဲ့ ဒါနဲ့ နေ့ခင်းတုန်းက ကိုကိုထူး လာသေးလား မေမေ”

“လာတယ်လေ ...။ သမီးအဖေနဲ့ စကားတွေအများကြီးပြောပြီး မှ ပြန်သွားတာ သမီးရဲ့ ညကျရင် တစ်ခေါက်လာကြည့်ပေးဦးမယ်တဲ့”

“ဒါဆို သမီး ခဏလေးနားလိုက်ဦးမယ် မေမေ၊ ကိုကိုထူး လာရင် သမီးကိုခေါ်လိုက်နော် ...”

“အေး အေး ... သမီး .. သံပုရာရည်လေး သောက်ဦးလား”

“မသောက်တော့ဘူး မေမေ .. သမီး ကိုသူရနဲ့ အအေးဝင်သောက် လာသေးတယ် ...”

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ သည် ဒေါ်ညိုနှောင်း၏ပါးပြင်လေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတစ်ဝိုင်းလေး လှမ်းတက်သွား လေတော့သည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းလေးတွေက သူမကိုယ်တိုင် ဝရံတာတွင် ထားခဲ့ သော ‘နှင်းဆီပင်’ လေးဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။

ထိုနှင်းဆီပင်လေးသည် ...

လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ကျော်ကျော်အချိန်လေးတစ်ခုတုန်းက သူမ သတ္တန်နှစ်သမီးအရွယ်လေးတုန်းက ... ‘ခွန်အား’ ကိုယ်တိုင် သူမ နဲ့ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော နှင်းဆီပင်လေးဖြစ်နေ၏။ သူမ ဖြတ်သန်း နိုင်သန်ခဲ့သော ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထို ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကိုပင် သူမ၏ တီးတိုးအဖော် တိုင်ပင်ဖက်လေးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သူမ၏ ခွန်အား ရင်ဖွင့်ဖက်လေးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ စသူမ၏ ‘ခွန်အားလေး’ အဖြစ်လည်းကောင်း သူမ ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားခဲ့မိ သည်မဟုတ်ပါလား ...။

ရှင်ခန့်သံတို့ဖြစ်ပေါ်ကာစ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးတုန်းက သူမ ရင်ထဲမှ အလုံးစုံသောရှင်ခန့်သံတို့သည် ထို ‘နှင်းဆီပင်’ လေးဆီသို့သာ ခိုင်မြဲစွာ တွယ်တာတိမ်းညွတ်ခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား။

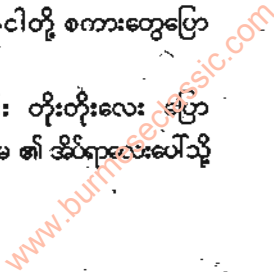
သူမ သည် ရှင်ခန့်သံနုနုလေးတွေဖြင့် ‘နှင်းဆီပင်’ လေးဆီသို့ ညွှတ်လေး လှမ်းလာခဲ့လေပြီ။

တွေ့ချင်လှပြီ၊ သိပ်ကို တွေ့ချင်လှပါပြီ။

ဒီနေ့အဖို့ ခြောက်နာရီခွဲနီးပါး ခွဲခွာခဲ့ရသော သူမကို ကျွန်မ သိပ်တွေ့ ချင်လှပါပြီ။ သူကလည်း ကျွန်မကို မျှော်နေရောပေါ့၊ ကျွန်မမရှိရင် သူလည်း ပျင်းနေရောပေါ့။ သူဟာ ကျွန်မ ထားခဲ့တဲ့နေရာလေးမှာပဲ ခြေထောက်လေး နေနေတာနော်၊ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ ... ..

“ဟိတ်! .. ငါပြန်လာပြီလေ ...။ လာ ..ငါတို့ စကားတွေပြော ဆောင် .. ဟင်းဟင်းဟင်း ...”

သူမ သည် နှင်းဆီအိုးလေးကို မ၊ယူရင်း တိုးတိုးလေး ပြော ဆိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် နှင်းဆီအိုးလေးကို သူမ ၏ အိပ်ရာလေးပေါ်သို့ သူမယူသွားလေး ချထားလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... နင် ဒီနားမှာခဏနေဦး။ ငါ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ် သိလား၊ နင့်ကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ဟဲ့၊ ဟိတ် ... ငါ အဝတ်လဲရင် နင့်မျက်လုံးလေးတွေကို ခဏလေးမှိတ်ထားပေးနော်၊ ငါ ရှုတ်လို့ဟဲ့ ... ဟင်းဟင်းဟင်း ...”

သူမ .. အဝတ်လဲပြီးသည်နှင့် ‘နှင်းဆီပင်’ လေးနားတွင် လှဲအိပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကို ရိုရိုဝေဝေလေး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟင်းဟင်း ... နင် ငါ့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ငါလဲ နင့်ကို မခွဲချင်ပါဘူးဟယ်၊ မဖြစ်သာလို့ သွားနေရတာပါနော်၊ ပွဲရုံမှာ အလုပ်တွေ လုပ်နေရပေမယ့် ငါ နင့်ကို အချိန်တိုင်း သတိရနေတာပါဟယ် ...”

သူမ သည် စို့စို့လေး ထွက်ပြုစပြုနေသော ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကို တွေ့မြင်သွားပြီး ...

“အဲမယ် .. ကြည့်စမ်း၊ နင်က ငါ့အတွက် နောက်ထပ်တစ် ပွင့် ထပ်ပွင့်ပေးဦးမယ်ပေါ့နော်၊ ပြောစမ်း ... ဒီတစ်ခါပွင့်ရင်ရော ... ရက်သုံးဆယ်တိတိ နေပေးဦးမှာလားဟင် ...”

ဟင်းဟင်း ... နင်ဟာလေ .. တစ်နေ့တစ်ခြား ဝိုပိုပြီး ချစ်စရာ အရမ်းကောင်းလာတယ် သိလား၊ နင်လေ .. ‘ခွန်အား’ ဆိုတဲ့ အတိုင်း တော်တော်ကို တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီး ဖြစ်လာတာနော်၊ နင့်ရဲ့ဆူးတွေကလဲ သန်မာလိုက်တာ၊ နင့်ကို .. ဒီလိုခန့်ခန့်ထည်ထည်ကြီးဖြစ်လာအောင်၊ ဒီအချိန်အထိ အသက်ရှင်နေအောင် ငါ ဘယ်လောက်ချား ဂရုစိုက်ခဲ့ရ တယ်ဆိုတာရော နင်သိရဲ့လားဟဲ့ ‘ခွန်အား’ ရဲ့ ...”

သူမ စိတ်ထဲတွင် နှင်းဆီပင်လေးက တစ်ခါတစ်ခါ သူမ၏ တီးတီးစေ့စေ့လေးလည်း ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ သူမ ၏ ‘ခွန်အား’

လေးလည်း ဖြစ်နေ၏။ နှင်းဆီပင်လေး၏ ပင်စည်တုတ်တုတ်လေးကို ကြင်နာစွာ တို့ထိလိုက်ပြီး ...

“နင် .. နည်းနည်းဝလာတယ် .. သိလား၊ ဟင်းဟင်း .. ဝ လာတော့ ခန့်တာပေါ့ဟဲ့ ‘ခွန်အား’ ရဲ့၊ မှန်းစမ်း .. နင့်အရပ်ကြီး ရှည်လာသေးလား ...”

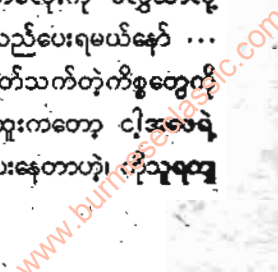
သူမ သည် ပေတံလေးတစ်ချောင်းဖြင့် နှင်းဆီပင်လေးကို တိုင်း ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“တစ်ပေနဲ့ သုံးလက်မ၊ ဟင်းဟင်း .. ကွက်တိပဲ၊ ဒီမှာ .. နင် ငါစကားကို နားထောင်နော်၊ နင် ဒီထက်ပိုပြီး ရှည်မလာဘူး သိလား၊ ရှမ်းကြီးရှည်ရင် ချစ်စရာမကောင်းတော့ဘူးဟဲ့ ‘ခွန်အား’ ရဲ့ ...”

ဪ .. ငါ နင့်ကိုပြောရဦးမယ် ခွန်အားရေ၊ ‘ကိုသူရ’ ကလဲ ငါ့ကို ‘ချစ်လို့’ တဲ့တော်၊ ‘ကိုစည်သူ’ နဲ့ ‘ကိုကိုထူး’ ငါ့ကို ချစ်နေတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေကို ငါ နင့်ကို အသိပေးခဲ့တယ်နော်၊ အခု .. ကိုသူရ ကလဲ ငါ့ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို အသည်းအသန်ချဉ်းကပ်နေ တယ်ဆိုတာ သုံးယောက်တောင်ရှိသွားပြီဟဲ့ ‘ခွန်အား’ ရဲ့ ...

ဘာလဲ! ...။ နင် စိတ်ပူသွားတာလား၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ခွန်အား ရယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ၊ ငါ သူတို့ကို လုံးဝစိတ် မဝင်စားဘူးဟဲ့ .. သိလား၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို မလွဲသာလို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေရတာကိုတော့ နင် နားလည်ပေးရမယ်နော် ...

ကိုစည်သူက ... ငါ့ရဲ့ ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေကို စေတနာအပြည့်နဲ့ ကူညီပေးခဲ့တာလေ၊ ကိုကိုထူးကတော့ ငါ့အဖေရဲ့ တုန်းမာရေကိစ္စတွေကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးနေတာဟဲ့၊ ‘ကိုသူရ’ တော့ ငါနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်နေရတဲ့လူ ...

သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး နင် ငါ့ကို ဘာမှစိတ်မချမဖြစ်နဲ့နော်၊ သူတို့ကို 'လုံးဝမချစ်နိုင်ဘူး ...' လို့ ငြင်းထားပြီးသားဆိုတာ နင်လဲ သိနေတာပဲ။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးက လူယဉ်ကျေးတွေပါ 'ခွန်အား' ငါတို့မိသားစုလေးရဲ့ အခက်အခဲတွေကိုနားလည်ပြီး .. စေတနာသန်သန်နဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်နေကြတာပါဟယ် ...

ငါ .. သူတို့ကိုမချစ်ပေမယ့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရင်းရင်းနှီးနှီး တော့ ဆက်ဆံရတယ် ခွန်အား။ အဲဒါလေးကိုတော့ နင်၊ ငါ့ကို နားလည်ပေးပါနော်၊ ဒါပေမယ့် ငါ၊ သူတို့ကို 'မျှော်လင့်ချက်တွေပေးပြီး ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားသလို ပုံစံမျိုး 'နဲ့ ဆက်ဆံနေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါ၊ သူတို့ကို ဘယ်တုန်းကမှလဲ ပရောပရီ မဆက်ဆံခဲ့ဖူးဘူး ...

သူတို့ဘာသာ .. ပိုင်ရှင်မရှိသေးတဲ့ငါ့ကို မျှော်လင့်နေကြတာတော့ ငါနဲ့မဆိုင်တော့ဘူးလေ၊ တကယ်တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ သူတို့သုံးယောက်စလုံးနဲ့ လုံးဝကို အဆက်အဆံမလုပ်ချင်တာပါ 'ခွန်အား' ရယ် ... မဖြစ်သာလို့ ဆက်ဆံနေရတာပါ ...

အခု .. ငါတို့မိသားစုလေးရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေက အရင်တုန်းကလိုမဟုတ်တော့ဘူး 'ခွန်အား'၊ ငါတို့ အရမ်းဆင်းရဲသွားပြီ၊ ငါ့အဖေကလဲ လေဖြတ်ပြီး အိပ်ယာထကတောင် မထနိုင်တော့ဘူးလေ၊ အကြွေးတွေ ပတ်ချာလည်ပိုင်းနေတဲ့ ငါတို့မိသားစုလေးမှာ အားကိုးရာမဲ့နေပါတယ် 'ခွန်အား' ရယ် ...

အဲဒါကြောင့် .. ငါ့အဖေရဲ့လက်ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်တဲ့ ပွဲရုံလုပ်ငန်းလေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မနိုင်မနင်း ဝင်လုပ်နေရတယ်လေ၊ ငါတို့မိသားစုလေး ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ ခုနစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ 'ခွန်အား' ...

နင်နဲ့ငါ .. ဝေးကွာသွားကြတာ ကိုးနှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါ၊ နင်ကို စက္ကန့်နဲ့အမျှ သတိရနေခဲ့တယ် 'ခွန်အား' နင်ပေးခဲ့တဲ့ 'နှင်းဆီပင်' လေးကိုလဲ ခုချိန်ထိ ရှင်သန်နေအောင် ဂရုစိုထားခဲ့ပါတယ်ဟာ ...

နင်ကရော ... ငါ့ကို သတိရသေးရဲ့လားဟင်၊ ဘာအဆိတ်အသွ့မှ မရှိဘဲနဲ့ ကိုးနှစ်ကျော်တောင် ဝေးကွာခဲ့ကြတာဆိုတော့ နင် .. နင် ကို မေ့များမေ့နေပြီလားဟင်၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နင့်ရဲ့ အချိုးအနိုင်ကျင့်ခြင်းတွေကို ခံခဲ့ရတဲ့ 'ရှင်နောင်း' ဆိုတဲ့ ငါ့ကို နင် သတိရသေးရဲ့လားဟင် ...

လိုအပ်ချက်ပေါင်းများစွာနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ငါ့ဘဝ ငါ့အလိုအပ်ဆုံးနဲ့ အမျှော်လင့်ဆုံးဆန္ဒလေးတစ်ခုက 'နင်နဲ့ .. နေတစ်ကြိမ် ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်လေး ...' ပါ ခွန်အားရယ် ...

သူမ သည် နှင်းဆီပင်လေးကို ရည်ရွယ်ပြီး တီးတိုးစကားလေးဆိုနေဆဲရှိ၏။ 'နှင်းဆီပင်' လေးကလည်း သူမ ၏ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေပေါ်မှ ထွက်ပေါ်နေသော စကားလုံးလေးတွေကို ငြီးငွေ့ငြူစွာငြင်းငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေဆဲရှိ၏။

အစွဲအလမ်းကြီးသော သူမ အတွက်တော့ ခုချိန်မှာ .. 'နှင်းဆီပင်' လေးဟာ .. 'ခွန်အား' ပါပဲ ... ..

လွန်ခဲ့သော ...
ကိုးနှစ်ကျော်ကျော်အချိန်က ....

စစ်ကြိုခေတ်က ဝိသုကာလက်ရာဖြစ်သော ...

ဦးကျော်ဝေ၊ ဒေါ်ညိုနှောင်းနှင့် သမီးဖြစ်သူ 'ရှင်နှောင်းငယ်' လေးတို့နေထိုင်သော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ရှေ့မှ မြက်ခင်းပြင်တွင် ဖြစ်လေသည်။ အဖြူရောင်ဂါဝန်ကားကားလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသော ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ် 'ရှင်နှောင်းငယ်' လေးသည် ဘိုမရုပ်လေးတစ်ရုပ်ဖြင့် ဆော့ကစားနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် 'ရှင်နှောင်းငယ်' လေးထံသို့ စက်ဘီးလေးတစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိ လာသည်က သူမတို့အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သုံးထပ်တိုက်ကြီးတွင် နေထိုင်သော 'ဦးမိုးဝင်း၊ ဒေါ်ရတနာ' တို့၏ သားငယ်လေး ခွန်အား ဖြစ်၏။

'ဦးကျော်ဝေ၊ ဒေါ်ညိုနှောင်း' နှင့် 'ဦးမိုးဝင်း၊ ဒေါ်ရတနာ' ဟူသည့် 'နှစ်အိမ်တစ်အိမ်' လို့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းသင်တန်းကြသော မိတ်ဆွေရင်းချာများဖြစ်ကြလေသည်။

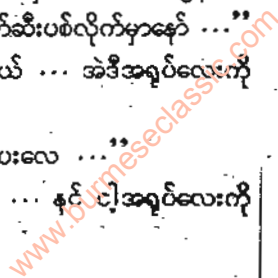
'ခွန်အား' က သူ၏စက်ဘီးလေးကို မြက်ခင်းပေါ်တွင် ရင်ထား

လိုက်၏။ ထို့နောက် ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ လေးထံသို့ ပြေးလာပြီး ...
 “ဟိတ်! .. မိနှောင်း ...။ နှင်နှင် ဝိန်းပြေးတမ်းကစားရအောင်လေ”
 “ကစားဘူး ... နှင်က အပြေးသန်တယ် ...”
 “ဒါဆို .. ရွှေငါးလေးတွေနဲ့ ကစားမယ်လေ ... နော် ...”
 “ကစားဘူး .. နှင်က အရမ်းကြမ်းတယ် ...။ အရင်တစ်ခါတုန်း
 ကလဲ .. နှင်လုပ်လို့ ငါ့ရွှေငါးလေးတွေ သေပြီးပြီ ...”
 “ဒါဆို .. နှင်တို့အိမ်နောက်ဘက်က ရေပန်းကြီးကိုဖွင့်ပြီး
 ကစားရအောင်လေ ...”
 “ဟင့်အင်း .. ရေရှိမှာ ကြောက်တယ်ဟာ ...”
 ‘ခွန်အား’ .. သူမကို စိတ်တိုသွားလေပြီ။
 “ဒါဆိုလဲ ... စက်ဘီးပဲ စီးတော့မယ်ဟာ .. နှင်လိုက်တွန်းပေး”
 “အံ့မယ် .. ကိုယ့်ဘာသာစီးပါလား .. စီးတတ်ရဲ့သားနဲ့ ...”
 ‘ခွန်အား’ က နှုတ်ခမ်းလေးရှုပြီး ဂျစ်တစ်တစ်လေသံလေးဖြင့် ...
 “မရဘူး ... တွန်းဆိုတွန်းပေး ...”
 “ဟင့်အင်း ... တွန်းပေးဘူး ...”
 “တွန်းမပေးရင် နှင်အရပ်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်မှာနော် ...”
 “ခွန်အားနော်! ... နှင် ငါ့ကို သိပ်အနိုင်ကျင့်တယ် သိလား၊
 နှင်ကြောင့် ငါ့အရပ်လေးတွေ ပျက်စီးတာများနေပြီ၊ ပြီးတော့ .. ငါ့
 အရပ်လေးတွေကိုလည်း။ အနိုင်ကျင့်ပြီး အပိုင်သိမ်းတယ်၊ နှင် သိပ်
 အကျင့်ပုပ်တယ် သိလား ... နှင်ကိုမခေါ်တော့ဘူး ...”
 “ဟားဟားဟား ... မခေါ်လို့ရမလားဟာ၊ နှင်မခေါ်လဲ ငါက
 အတင်းလိုက်ခေါ်မှာပဲ၊ ဟေ့ .. မိနှောင်း ...”
 “ဘာလဲ! ...”

“လာ .. ငါ့ကို တွန်းပေးလှည့် ...”
 “အံ့မယ် .. ဘာလို့တွန်းပေးရမှာလဲ၊ မမနဒီကို သွားတွန်း
 ခိုင်းပါလား ...”
 “မမနဒီက ငါနဲ့ မတည့်ဘူးဟာ၊ လာစမ်းပါဟာ ... ငါစိတ်တို
 လာပြီနော် ...”
 ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ လက်ထဲမှ ဘိုမရုပ်လေး
 ကို လိုက်လုနေသည်မို့ သူမ ထွက်ပြေးနေရလေတော့သည်။
 “ခွန်အား! ... နှင်နော် .. အနိုင်မကျင့်နဲ့နော် ...”
 “ဟားဟားဟား ... နှင် ငါ့လက်ကလွတ်အောင် ပြေးနိုင်မှာလားဟာ
 မိနှောင်းရ ...။ မိရင် .. နှင့်အရုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာနော် ...
 ဟားဟားဟား ...”
 ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ လေးသည် ရှိသမျှအင်အားလေးတွေဖြင့် လွတ်
 အောင်ပြေးလိုက်သေး၏။ သို့သော် မကြာခင်မှာဘဲ ‘ခွန်အား’ သူမ ကို
 ဖမ်းမိသွားလေတော့သည်။
 “ဟားဟားဟား ... မိပြီ! ...။ ပြေးလဲမပြေးနိုင်ဘဲနဲ့များကွာ၊
 ဟားဟားဟား ... ပေးစမ်း .. အဲဒီအရုပ် ...”
 ဘိုမရုပ်လေးက ‘ခွန်အား’ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။
 “ဟားဟားဟား ... နှင် ငါ့ကို တွန်းပေးမှာလား ... မတွန်းပေး
 ဘူးလား ... မတွန်းပေးရင် နှင်အရုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာနော် ...”
 “မလုပ်နဲ့! ... မလုပ်ပါနဲ့ ခွန်အားရယ် ... အဲဒီအရုပ်လေးကို
 ငါ ချစ်လို့ပါနော် ...”
 “ဟဟ် .. မလုပ်စေချင်ရင် တွန်းပေးလေ ...”
 “အေးပါဟယ် ... တွန်းပေးပါမယ် ... နှင် ငါ့အရုပ်လေးကို

ဘာမှမလုပ်ရဘူးနော် ...”

“ခွန်အား” က MOUNTAIN စက်ဘီးသေးသေးလေးပေါ်တွင် ခွထိုင်လိုက်ပြီး ...

“အေးပါ .. နင် ငါ့ကိုတွန်းပေးရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး ...”

“ကတိနော် ...။ ဘာမှမလုပ်ရဘူးနော် ...”

“ကတိဟာ ... ကတိ .. ကတိ ...”

“ပြီးတာပဲ ...”

သူမ .. နှုတ်ခမ်းလေးစုလျက် စက်ဘီးလေးကို တွန်းပေး လိုက်ရလေတော့သည်။ ခွန်အား က စက်ဘီးလေးကိုစီးရင်း သဘော ဘာမှ ရယ်မောနေ၏။ မြက်ခင်းလေးကို ဆယ်ပတ်လောက် ပတ် လိုက်ရသည်မို့ ...

“ခဏလောက်နားပါဦး ‘ခွန်အား’ ရယ် .. ငါအရမ်းမောနေပြီဟာ”

“မနားဘူး .. ဆက်တွန်း .. ဟားဟား ...”

“ငါ .. ငါ အရမ်းမောနေပြီဟဲ့ ... ခဏလောက်နား ... အမလေး!”

“ခွန်အား” က စက်ဘီးလေးကို ရုတ်တရက်ဆောင့်နှင်းလိုက် သည်မို့ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ လေး မြက်ခင်းပေါ်သို့ လဲကျသွားရလေပြီ။

“အမလေး .. နာလိုက်တာ ...”

သူမ၏ဒူးခေါင်းလေးကိုပွတ်ရင်း ညည်းညူလိုက်စဉ်မှာပဲ ‘ခွန် အား’ က စက်ဘီးလေးကို ဆက်နှင်းသွားလေတော့သည်။ ‘ခွန်အား’ လက်ထဲတွင် သူမ၏ ဘိုမရုပ်လေးလည်း ပါသွားလေပြီ။

“တကတ ‘မိနှောင်း’ ရေ .. နင့်အရုပ်လေးကို ငါယူသွားပြီဟေ့!

ဟားဟားဟားဟား ...”

“ခွန်အား! ... ခွန်အား .. ငါ့အရုပ်ပြန်ပေးလို့ ပြောနေတယ်နော်

.. အကျင့်ပုပ် ... စိတ်ပုပ် ... ပိုးသကျိုး ... (သွားကျိုး) ...”

“ရှင်နှောင်းငယ်” တစ်ယောက် ...

မြက်ခင်းပေါ်တွင် ခြေဆောင့်ရင်း ပွစိပွစိလေး ရေရွတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းလေးကို တသိမ့်သိမ့်ဖြာသော ကြည်နူးခြင်းလေးတွေ ဖြင့် ငေးမောနေမိသူက ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ လေး၏မိခင် ‘ဒေါ်ညိုနှောင်း’ ဖြစ်၏။ ဒေါ်ညိုနှောင်းက ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ လေးထံသို့ .. လျှောက် သွားလိုက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ သမီးလေးရဲ့ ... ဟင်းဟင်း ...”

“စိတ်တိုနေတာလေ ... စိတ်တိုနေတာ ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းက နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း ခြေလေးဆောင့်ရင်း ပြော လိုက်သော သမီးငယ်လေးနားတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

“ဘာလဲ .. သမီးကို ‘ခွန်အား’ လေးက အနိုင်ကျင့်သွားပြန်ပြီလား”

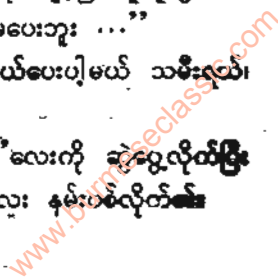
“ဟုတ်တယ် မေမေ .. သမီးအရုပ်ကို ယူသွားပြန်ပြီ။ ‘ခွန်အား’ က သိပ်စိတ်ပုပ်တယ် မေမေ၊ သမီးကိုဆို အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်တယ် ...”

“ဟင်းဟင်း ... ‘ခွန်အား’ က သမီးကို ချစ်လို့စတာပါ သမီးရဲ့၊ စိတ်မဆိုးရဘူးနော် ...”

“ဆိုးမှာပဲ ...။ သမီးအရုပ်တွေကို အနိုင်ကျင့်ပြီး ယူယူသွားတာ များနေပြီ မေမေရဲ့ ...။ ပြီးတော့ ပြန်လဲမပေးဘူး ...”

“ဟင်းဟင်းဟင်း ... မေမေထပ်ဝယ်ပေးပါ့မယ် သမီးရယ်၊ လာပါဦး သမီးရဲ့ ... မေမေဆီကို ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းသည် ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ လေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေကို အားရပါးရလေး နမ်းပစ်လိုက်၏။

“အမလေး ... ငါ့သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာတော်၊ ပါးလေးကလဲ မွေးနေတာပဲ ... ဟင်းဟင်းဟင်း ...”

“မေမေ ...”

“ဟင် ...”

“ဒီတစ်ခါ ‘ခွန်အား’ သမီးကို အနိုင်လာကျင့်ရင် ... တုတ်နုရိုက်ပစ်လိုက်မယ် သိလား ...”

“အို အို --အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူး သမီးရဲ့၊ ‘ခွန်အား’ လေးက သမီးလေးကိုချစ်လို့ စ...တာပါ။ ပြီးတော့ .. သမီးနဲ့ ‘ခွန်အား’ လေးနဲ့က နို့စို့ဖက်တွေ သမီးရဲ့ ... မလုပ်ရဘူးနော် ...”

“နို့စို့ဖက်ဆိုတာ ဘာလဲမေမေ ...”

“နို့စို့ဖက်ဆိုတာ... ချိုချိုအတူတူစို့ခဲ့ကြတဲ့ ကလေးလေးတွေလို ပြောတာ သမီးရဲ့ ...”

“သမီးနဲ့ ‘ခွန်အား’ က .. ချိုချိုအတူတူစို့ခဲ့ကြတာပေါ့ ...”

“အင်းပေါ့ သမီးရဲ့ ...”

“ဘယ်သူ့ချိုချိုကို အတူတူစို့တာလဲဟင် ...”

“မေမေချိုချိုကို အတူတူစို့ခဲ့ကြတာလေ ...”

“သူက .. ဘာဖြစ်လို့ သူ့အမေချိုချိုကို မစို့တာလဲ ...”

“နို့မထွက်လို့ပေါ့ သမီးရဲ့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့မထွက်တာလဲ ...”

“ဟင်းဟင်း ... ရတနာက ‘ခွန်အား’ လေးကို ဗိုက်ခွဲပြီးမွေးရတာ သမီးရဲ့၊ အဲဒီတော့ ... ဗိုက်မှာ ချုပ်ရိုးကြီးရှိနေလို့ ပက်လက်လေးပဲ နေရတာလေ၊ ဗိုက်ကချုပ်ရိုးမကျက်မချင်း ထိုင်လဲမထိုင်ရဘူး၊ သူ့သားလေးကိုလဲ မချီရဘူး ...”

ဟော .. ချုပ်ရိုးလဲကျက်သွားရော၊ သူ့သားလေးကိုတိုက်ဖို့ ချိုချိုတွေက ထွက်မလာတော့ဘူး၊ မေမေကကျတော့ ချိုချိုတွေ အများကြီး ထွက်တယ်၊ အဲဒီတော့ .. ‘ခွန်အား’ လေးက မေမေချိုချိုကို လာဖို့တာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် သမီးနဲ့ ‘ခွန်အား’ လေးကို နို့စို့ဖက်လို့ခေါ်တယ် သမီးရဲ့၊ သမီး နားလည်ရဲ့လား ...”

“ဟုတ် ...”

“နားလည်ရင် ‘ခွန်အား’ လေးကို တုတ်နုမရိုက်ရဘူးနော် ...”

“ဟုတ် ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းက ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ လေး၏ မါးဖောင်းဖောင်းလေးကို နမ်းလိုက်ပြန်၏။

“မေမေ ...”

“ဟင် ...”

“မမနဒီက ... ဘာဖြစ်လို့ သမီးတို့နဲ့ လာမကစားတာလဲဟင်”

“ဪ .. နဒီလေးက သူ့ဘာသာလေးပဲနေတတ်တာ သမီးရဲ့၊ ပြီးတော့ သမီးတို့နဲ့ အရွယ်မတူဘူးလေ၊ နဒီလေးက သမီးတို့ထက် လေးနှစ်တောင်ကြီးတယ် သမီးရဲ့၊ ‘ခွန်အား’ လေးက သမီးထက် ခုနစ်ရက်တိတိကြီးတယ်လေ ...”

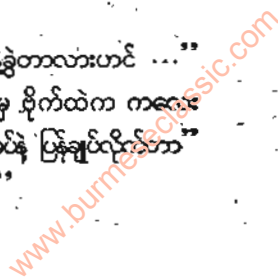
“မေမေ ...”

“ဟင် ...”

“ဗိုက်ခွဲပြီးမွေးတယ်ဆိုတာ ဗိုက်ကို ဓားကြီးနဲ့ခွဲတာလားဟင် ...”

“အင်းပေါ့ သမီးရဲ့၊ ဗိုက်ကို ဓားကြီးနဲ့ခွဲပြီးမှ ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်တာ၊ ပြီးတော့မှ ဗိုက်ကြီးကို အယ်နဲ့ ပြန်ချုပ်လို့တာ”

“ဗိုက်မှာ အနာကြီးဖြစ်သွားတာပေါ့ ...”

“အင်းပေါ့ ...”

“အဲဒါကြောင့် အန်တီရတာနာက ‘ခွန်အား’ ကို မချီနိုင်တာပေါ့”

“အင်းပေါ့၊ ကဲ .. သမီး အိမ်ထဲကိုဝင်တော့၊ ရေချိုးမယ်၊ ထမင်းစားမယ်၊ ပြီးရင် အိပ်ရမယ်၊ ညနေကျလို့ ဖေဖေ ပွဲရုံက ပြန်လာရင် ‘ရွှေပြည်သာဘုရားပွဲ’ ကို သွားကြမှာ သမီးရဲ့၊ ‘ခွန်အား’ တို့လည်း ပါမယ်လေ ...”

“ဟေး! ...”

‘ရှင်နောင်းငယ်’ လေးက ဖျော်ရွှင်မြူးတူးစွာဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင် သွားလေတော့သည်။

ည ... 10:00:00 တိတ်တိတ် ...

‘ရှင်နောင်းငယ်’ လေးသည် ချောကလက်တောင့်လေးကို အသံ မထွက်အောင် တိတ်တိတ်လေး စားနေ၏။ ချောကလက်တောင့်လေးက ရှစ်လက်မခန့်ရှည်၏။ နှစ်လက်မခန့် စားပြီးသွားသောအခါ ကျန်သော ချောကလက်တောင့်လေးကို စာကြည့်စားပွဲမှ အံ့ဆွဲလေးထဲသို့ ပြန်သိမ်း ထားလိုက်လေသည်။

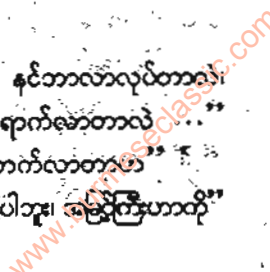
ဤသည်ကို ‘ခွန်အား’ လေးက မြင်၏။ ဝရန်တာတွင် ‘ခွန်အား’ လေး ရောက်ရှိနေသည်ကို ‘ရှင်နောင်း ငယ်’ လေးက မသိ။ ‘ခွန်အား’ က သူမ၊ နားသို့ တိတ်တိတ်လေး ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။ ထို့နောက် သူမ၏ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဟိတ်! .. မိနောင်း ...”

“အမလေး! ...။ ဟင် .. ခွန်အား! ... နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ နင် ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ငါ့အခန်းထဲကို ရောက်လာတာလဲ...”

“ဟိဟိ .. ငါ ဝရန်တာကနေ ကျော်တက်လာတာလဲ”

“ဝရန်တာက ကျော်တက်လာတာလဲ! မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ခြေထောက်ဟာကို”

“မန်ကျည်းပင်ပေါ်ကနေ လှမ်းကူးလိုက်တာဟ ...”

“ဖြစမ်း .. နင် ဘယ်လိုကူးလာတာလဲ ...”

“လာ ... ငါဖြစယ် ...”

“ခွန်အား” က သူမ ကို ဝရန်တာသို့ ခေါ်သွားလိုက်ပြီး ...

“မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်ကို အရင်တက်လိုက်တာလေး ပြီးတော့မှ ဟို မန်ကျည်းကိုင်းကြီးပေါ်ကနေ ဝရန်တာပေါ်ကို လှမ်းခုန်လိုက်တာ။ ဟဲဟဲ”

“ဟယ် ... မတော်တဆများ ပြုတ်ကျသွားရင် နင်ခေါင်းကွဲမှာ နော် .. အိမ်ရှေ့ကလာရင်လဲ ရဲရဲသားနဲ့ ...”

“အိမ်ရှေ့က မလာချင်လို့ပေါ့ဟ။ ပြီးတော့ နင်ကို မြှောက်ချင်လို့ ..ဟဲဟဲ”

“နင် .. တော်တော်အကျင့်မကောင်းတာပဲ ‘ခွန်အား’ ၊ ငါ အရမ်း လန့်သွားတာဟဲ့ ..သိလား ...”

“ဟဲဟဲဟဲ .. မိနောင်း ...”

“ဘာလဲ! ...”

“ငါ့ကို .. ချောကလက်ကျွေးပါဦးဟ ...”

“ဘာချောကလက်လဲ .. မရှိပါဘူး ...”

“မညာနဲ့၊ စောစောက နင် ချောကလက်စားနေတာ ငါ မြင်တယ်”

“ကုန်သွားပြီဟဲ့ ...”

“ဟေ့ .. အဲဆွဲထဲမှာ ချောကလက်ကျန်သေးတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်နော်၊ ကျွေးမှာလား၊ မကျွေးဘူးလား၊ ဘာလဲ လှစားရမှာလား”

“နင်နော် ... ငါ့ကိုဆို အရမ်းအနိုင်ကျင့်တယ် သိလား ...”

သူမ သည် နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း တောက်ဆတ်ဆောက်ဆတ်လေး လျှောက်သွားပြီး အဲဆွဲထဲမှ ချောကလက်လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဧာ! တစ်ဝက်ပဲစားရမှာနော်၊ ငါ နည်းနည်းလေးပဲ စားရသေးတယ်”

“ဟဲဟဲ .. ဒီလိုပေါ့ဟ၊ ငါက ချောကလက်ဆို အသေကြိုက်တာဟ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ နင် ငါ့ကို သက်သက်အနိုင်လာကျင့်တာ၊ နင်တို့အိမ် မှာ ချောကလက်တွေ အများကြီးရှိသားပဲဟဲ့၊ အဲဒါတွေ သွားစားပါလား”

“ငါက နှင့်ဆီကဟာကိုပဲ စားချင်တာဟ၊ သွားပြီနော် တဲ့တာ”

“ဟဲ့! ... အကုန်ယူမသွားနဲ့လေ၊ ပြန်ပေးခဲ့ဦး၊ ငါ နည်းနည်း လေးပဲ စားရသေးတာဟဲ့ ...”

“ခွန်အား” က သူမ နားမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေပြီ။ ချောကလက်တောင့်လေးကို ပြန်မပေးခဲ့သည့်အပြင် သူမ အိပ်ရာ ပေါ်မှ ဘိုမရုပ်လေးကိုပါ ဆွဲယူသွားသည့်မို့ သူမ ‘ခွန်အား’ ကို အပြေး

လေး လိုက်ဖမ်းသေး၏။ သို့သော် သူမ ဝရန်တာသို့ ရောက်သည့်အချိန် တွင် ‘ခွန်အား’ က မန်ကျည်းကိုင်းကြီးပေါ်သို့ ခုန်ကူးသွားပြီဖြစ်၏။

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ ... လိမ့်ကျဦးမယ်နော်၊ ကြည့်ဖမ်း .. မြန်လိုက်တာ၊ မျောက်ကျနေတာပဲ၊ ဟဲ့ ခွန်အား! ... ငါ့အရုပ်ကို ဘာလုပ်တာလဲဟဲ့ ပြန်ပေး ... နင်နော် ...”

“ဟားဟားဟား ... လိုချင်ရင် မိအောင်ဖမ်းလေဟာ .. တဲ့တာ”

“ခွန်အားနော် ... နင်နော် .. ပြန်ပေးလို့ ပြောနေတယ် ...”

“ခွန်အား” က မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်မှတစ်ဆင့် ခြံထဲသို့ ဆင်းသွား လေပြီ။ ထို့နောက် သူမ ၏ ချောကလက်တောင့်လေးနှင့်ဘိုမရုပ်လေးကို မြှောက်ကိုင်ရင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွလေး လုပ်နေပြန်၏။

“ငခွန်အား အစုတ်ပလုတ်! ... အကျင့်ပုပ်ကောင်! ...”

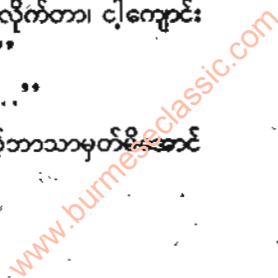
သူမ ခြေထောက်လေးဆောင့်ရင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးလေး ကျွတ် လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါလေးတောင် မတွက်တတ်ဘူးလားဟာ ‘မိနောင်’ ရ ...
 ငါ ခေါက်လိုက်ရ ...”
 ‘ခေါက်လိုက်ရ’ ဆိုသောအချိန်တွင် ‘ခွန်အား’ လက်က ‘ရှင်
 နောင်ငယ်’ ကို ခေါက်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။
 သူမ က .. ခေါင်းလေးကိုပွတ်ရင်း ...
 “ဟီးဟီး ... ငါမှ မတွက်တတ်တာပဲ ခွန်အားရဲ့ တော်ပြီဟာ
 မတွက်ချင်တော့ဘူး .. နင်တွက်ထားတာကိုပဲ ကူးချလိုက်တော့မယ် ...”
 “မရဘူး .. ကိုယ့်ဘာသာ ရအောင်တွက်၊ ဒီမှာကြည့် ...
 ရှေ့မှာ အနုတ်လက္ခဏာရှိတယ်၊ ဒီမှာက အပေါင်းလက္ခဏာရှိတယ်၊
 အဲဒီတော့ အနုတ်နဲ့အပေါင်းနဲ့မြှောက်ရင် အဖြေက အနုတ်လက္ခဏာပဲ
 တွက်ရမယ် ... ရှင်းလား! ...”
 “အေးပါ .. အေးပါ .. ငါသိပါပြီ”
 “သေချာမှတ်ထားနော်၊ နင် သိပ်ဉာဏ်ထိုင်းတာပဲ မိနောင် ...”
 “ထိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. နင်ရှိနေတာပဲ၊ ငါမတွက်တတ်ရင်
 နင်ရှင်းပြပေးပေါ့ ...”

“ငါ နင့်ကို စာမေးပွဲခန်းထဲအထိ လိုက်ရှင်းပြလို့ရမလား မိနောင်၊
 ဆရာမသင်ပေးတဲ့အချိန်မှာ သေချာနားထောင်ပြီး မှတ်ရတယ်ဟာ ...”
 “ငါလဲ နားထောင်တာပဲဟဲ့ ‘ခွန်အား’ ရဲ့၊ သူ့ဘာသာ မမှတ်မိ
 တာတော့ ငါလဲမှတ်တတ်နိုင်ဘူး၊ အခု နင်ရှင်းပြတော့လဲ မှတ်မိသွားတာပဲ”
 “ကိုယ့်ဘာသာ ဆရာမ သင်တန်းမှာ မှတ်မိအောင် ကြိုးစား
 တော့ ‘မိနောင်’၊ နောက်နှစ်ဆို ငါ နင့်ကို ရှင်းပြနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”
 “ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့ ...”
 “နောက်နှစ်ဆို ငါ နင်နဲ့အတူတူ ကျောင်းတက်ရမှာ မဟုတ်
 တော့ဘူး”
 “ခွန်အား .. နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ ...”
 “ဟုတ်တယ်ဟာ၊ နောက်နှစ်ဆိုရင် ငါ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွား
 တက်ရတော့မှာ ...”
 “နိုင်ငံခြား! ... ဟုတ်လား၊ နင် ငါ့ကို မနောက်နဲ့နော် ...”
 “ငါ တကယ်ပြောနေတာဟာ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက နောက်နှစ်ဆိုရင်
 ငါ့ကို အန်တီနီဆီ ပို့တော့မှာတဲ့၊ အဲဒီမှာပဲ ကျောင်းဆက်တက်ရမယ်
 တဲ့ဟာ ...”
 “အန်တီနီဆိုတာက ဘယ်သူလဲဟင်၊ သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”
 “ဖေဖေညီမလေ၊ အင်္ဂလန်မှာနေတာ၊ အန်တီနီမှာ သားသမီးမရှိ
 ဘူးဟာ၊ သူ အကြံပေးလို့ ဖေဖေနဲ့မေမေက လက်ခံလိုက်တာ၊ ငါ့ကျောင်း
 စုရိတ်ကိုလဲ အန်တီနီကပဲ တာဝန်ယူမှာတဲ့ ...”
 “နင် .. နင် တကယ်ပြောနေတာပေါ့ ...”
 “အေးပေါ့ဟာ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ကိုယ့်ဘာသာမှတ်မိအောင်
 ကြိုးစားတော့လို့ ပြောနေတာ ...”

“မသွားလို့မရဘူးလား ‘ခွန်အား’ ရယ်၊ နင်မရှိရင် .. နင်မရှိရင် ငါတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမှာပေါ့ ...”

“ရှင်နှောင်းငယ်” ၏မျက်နှာလေးက ပြောရင်း ပြောရင်းဖြင့် ငိုမိခဲ့လေး ဖြစ်လာ၏။ “ခွန်အား” က သူမ ၏ခေါင်းလေးကို ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“ငါလဲ မသွားချင်ပါဘူးဟာ ... နင်နဲ့လဲ မခွဲချင်ဘူး ...”

“ဒါဆိုလဲ မသွားချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါလားဟဲ့ ...”

“ဘယ်ရမလဲဟာ၊ ငါ့အဖေ့အမေအကြောင်းလဲ နင်သိနေတာပဲ၊ သူတို့ပြောရင် တစ်ခွန်းတည်းနားထောင်မှ ကြိုက်တာဟာ၊ ငါမပြောရဘူး”

“ခွန်အား ...”

“ဟင် ...”

“နင် .. နင် အဲဒီကိုသွားရင် ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်”

“ဆယ်နှစ်လောက်ကြာမယ်လို့ ပြောတာပဲဟာ၊ ဟိုမှာ ဘွဲ့ယူပြီးမှ ပြန်လာမှာတဲ့ ...”

“ဟယ် ... ဆယ်နှစ်ကြီးများတောင် ကြာမှာလား၊ မမနဒီရော သွားမှာလားဟင် ...”

“ဟင်အင်း .. သူက မိန်းကလေးမို့လို့ မလိုဘူးတဲ့ဟာ၊ ငါ့ကိုကျတော့ ယောကျ်ားလေးမို့လို့ ထူးချွန်ဖို့လိုတယ်တဲ့ ...”

“နင် .. ဒီကြားထဲမှာရော ပြန်လာဦးမှာလားဟင် ...”

“မသိသေးပါဘူးဟာ ...”

“ဒါဆို .. နင်နဲ့ ငါနဲ့ အကြာကြီးခွဲရမှာပေါ့နော် ...”

“အင်းပေါ့ ...”

“ငါ ... အားငယ်လိုက်တာ ‘ခွန်အား’ ရယ် ...”

“အားမငယ်ပါနဲ့ဟာ၊ အချိန်တန်ရင် ပြန်တွေ့ကြမှာပါ၊ ‘ခိုနှောင်း’

နင် .. ငါမရှိရင် ဇာကို ပိုပြီးကြီးစားနေမှာ ...”

“အေးပါဟာ၊ ငါ .. ငါ ငိုချင်လိုက်တာ ခွန်အားရယ် ...”

“ငါလဲ ငိုချင်တာပဲဟာ ...”

“ခွန်အား” ၏မျက်ဝန်းလေးတွေတွင် မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲလာ၏။ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေတွင်လည်း မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲလာ၏။

ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်နှစ်ယောက်၏ သူငယ်ချင်း သံလေးတွေက ဖြူစင်စွာဖြင့် ခိုင်မြဲလွန်းနေ၏။

ည ... 10:00တိတိ ...

‘ခွန်အား’ သည် ...

လေးလံထိုင်းမိုင်းနေသော စိတ်အစဉ်တို့ဖြင့် သူ၏ အဝတ်စီရိုကြီးကို ဖွင့်လိုက်၏။

အဝတ်စီရိုကြီးတွင် အခန်းလေးခန်းတိတိရှိ၏။ ထိုအခန်းလေးခန်းမှ တစ်ခုသောအခန်း၏ တစ်ဝက်နီးပါးခန့်ကို နေရာယူထားသည်က ပုံစံမျိုးစုံရှိသော ဘုံမရုပ်တုများဖြစ်လေသည်။

ထိုအရုပ်လေးများသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ‘ခွန်အား’ ကိုယ်တိုင် ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ လေး၏ လက်ထဲမှ အနိုင်ကျင့်လုယူခဲ့သော၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ၏အခန်းလေးထဲမှ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ မသိအောင် ခိုးယူခဲ့သော အရုပ်လေးများဖြစ်၏။

‘ခွန်အား’ သည် အရုပ်လေးတွေကိုကြည့်ရင်း ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ၏ အခန်းလေးထဲသို့ တိတ်တိတ်လေး ဝင်ရောက်ကာ အရုပ်လေးတွေကို အနိုင်ကျင့်လုယူခဲ့ပုံလေးတွေကိုလည်း ပြန်လည်သတိရနေမိ၏။

‘ငယ်သူငယ်ချင်း’ ဟူသော သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်ချောင်း၏

ကင်းကျပ်စွာ ရစ်ပတ်ခြင်းကို ခံစားနေရသော ‘ခွန်အား’ သည် ဝိရိတံခါးကို အသာလေးပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် လေးလံသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် နံရံဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြန်၏။

‘ခွန်အား’ ၏ အခန်းလေးက သုံးထပ်တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်ရှိပြီး ရှေ့မျက်နှာစာကို မှန်နံရံဖြင့် ကာရံထားသည်မို့ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ၏ အခန်းလေးရှိရာကို အပေါ်ဆုံးမှ မြင်တွေ့နေရလေသည်။

‘ခွန်အား’ သည် မှန်နံရံလေးကို လက်ထောက်ရင်း ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ၏ အခန်းလေးရှိရာသို့ ပျံကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် အလင်းရောင်တွေ ဖြာထွက်နေသော ပြတင်းပေါက်လေးကိုပဲ မြင်တွေ့နေရ၏။

ခဏနေတော့ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ၏ အရိပ်သဏ္ဍာန်လေးက ပြတင်းပေါက်လေးဆီမှ ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ကလည်း ‘ခွန်အား’ ၏အခန်းလေးရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်မို့ ‘ခွန်အား’ ကို တွေ့မြင်သွားလေပြီ။

“ခွန်အား! ...”

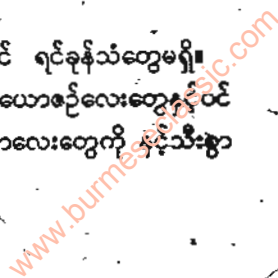
‘ခွန်အား’ က တိုးတိုးလေးရေရွတ်ရင်း လက်ပြလိုက်၏။

“ခွန်အား! ...”

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ကလည်း တိုးတိုးလေးရေရွတ်ရင်း လက်ပြလိုက်ပြန်၏။

သူငယ်ချင်းလေးနှစ်ယောက်၏ရင်ထဲတွင် ရင်ခုန်သံတွေမရှိ။

သို့သော် ဖြူစင်သန့်ရှင်းလွန်းသော သံယောဇဉ်လေးတွေနှင့် ဝင်မကြာခင် ခွဲခွာကြရတော့မည်ဟူသော ဝေဒနာလေးတွေကို နှင့်သီးခွာခံစားနေကြရလေတော့သည်။

“မအိပ်သေးဘူးလား! ...”

‘ခွန်အား’ က ...

တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ရင်း လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ကိုပူးလျက် လက်ဖျားလေးပေါ်တွင် ခေါင်းလေးစောင်းတင်ပြလိုက်၏။

“မအိပ်သေးဘူး! ...”

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ကလည်း တိုးတိုးလေးရေရွတ်ရင်း ခေါင်းလေး ယမ်းပြလိုက်၏။

‘ခွန်အား’ သည် ဝိရိထံမှ ဘိုမရုပ်လေးတွေကို ပြေးယူပြီး သူမ ကို လှမ်းပြလိုက်၏။

“တွေ့လား .. ဒီမှာ နှင့်အရုပ်တွေ ... ဟားဟားဟား ...”

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ က ကိုးရိုးကားရားတွေလုပ်ပြနေသော ‘ခွန်အား’ ကို ဒေါသထွက်နေသည့်ပုံစံလေးဖြင့် ခွန်အားရှိရာသို့ ချိန်ရွယ်လျက် လက်သီးလေးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ‘ခွန်အား’ က နောက်ပြန်လေး လဲကျပြလိုက်ပြန်၏။

အသံကို မကြားရသော်ငြား ငယ်စဉ်ကပင် ထိုသို့ ခြေဖောက်လက် ဟန်တွေဖြင့် စကားပြောခဲ့ကြသည်မို့ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်လေးတွေကို နားလည်သဘောပေါက်နေကြလေသည်။

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ လေးက သဘောကျစွာ မော့ကြည့်ရင်း ရယ်၏။

‘ခွန်အား’ လေးကလည်း သဘောကျစွာ ငုံ့ကြည့်ရင်း ရယ်၏။

“မိနှောင်း ...”

“အမလေး! ...”

မန်ကျည်းကိုင်းပေါ်မှတစ်ဆင့် ဝရန်တာပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာသော ‘ခွန်အား’ ကြောင့် ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

‘ခွန်အား’ က ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ဖြင့် သတ်ကြီးစွာ ယူလာခဲ့ရသော ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကို ထုတ်ယူပြီး သူမ ကို ပေးလိုက်၏။

“ဟယ် ... နှင်းဆီပင်လေးပါလား၊ ဒါ .. ငါ့ကို လက်ဆောင် ပေးတာလားဟင် ...”

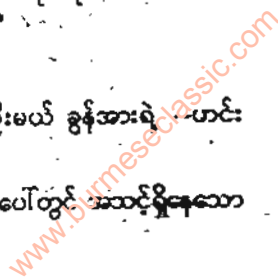
“အင်း .. ဟုတ်တယ်၊ နှင့်ကိုပေးဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် စိုက်ထားတာလေ”

“ဘာရောင်လေး ပွင့်မှာလဲဟင် ...”

“အဖြူရောင် ...”

“ငါလဲ နှင့်ကို လက်ဆောင်ပြန်ပေးရဦးမယ် ခွန်အားရဲ့ ဟင်းဟင်း ...”

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ သည် သူမ၏အိပ်ယာပေါ်တွင် အထင်ရှိနေသော

ဘုံမရုပ်ကလေးကို ယူလိုက်ပြီး ...

“ရော! ... ဒီအရုပ်လေးက ငါ့ဆီမှာ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့အရုပ်လေးပါ။ ငါချစ်တဲ့အရုပ်လေးတွေအကုန်လုံး နှင့်ဆီရောက်သွားပြီ သိလားဟင်းဟင်း ...”

“ဟဲဟဲ .. နှင်ပေးတာ မြန်သွားလို့နော်၊ နို့မို့ဆို ငါက လုယူပြီး ပြေးတော့မလို့ ...”

“သိတယ် .. အရုပ်သူခိုးရဲ့ အဲဒါကြောင့် ပေးလိုက်တာလေ ... ဟင်းဟင်းဟင်း ...”

“မိနှောင်း ...”

“ဟင် ...”

“ငါ .. ဘာဖြစ်လို့ အရုပ်လေးတွေကို မရရအောင်ယူတာလဲ၊ သိလား ...”

“သိဘူးလေ ...”

“နှင်နဲ့တူလို့ ... နှင် ငယ်ငယ်တုန်းက ပုံစံလေးနဲ့တူလို့ဟ ...”

“ဟင်းဟင်း ... ကြီးတော့ရော ... မတူတော့ဘူးလား ...”

“အင်း .. ပိုလှလာတယ်လို့ ထင်တာပဲဟ ...”

“ဟီးဟီး ...”

သူမ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

“မိနှောင်း ...”

“ဘာလဲ ...”

“နှင်ကြီးလာရင် ... ဒီထက်ပိုလှလာမှာလားဟင် ...”

“သိဘူးလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့ ...”

“ဪ .. ငါက နှင်ကို ဒီထက်ပိုပြီး လှစေချင်လို့ပါဟ ...”

“ဟင်းဟင်း ... မပြာလို့တော့ မရဘူးလေ၊ အရုပ်ဆိုးရင်လဲ ဆိုးသွားမှာပေါ့ဟဲ့ ‘ဇွန်အား’ ရဲ့၊ နှင် ဘယ်တော့သွားမှာလဲဟင် ...”

“မနက်ဖြန် ...”

“မနက်ဖြန်! ...”

“ဟုတ်တယ် ‘မိနှောင်း’၊ အဲဒါကြောင့် နှင်ကို လာနှုတ်ဆက်တာ ...”

“နှင် .. နှင် တကယ်သွားတော့မှာပေါ့နော် ...”

“အင်း ...”

“နှင် ငါ့ကို သတိရနေမှာလားဟင် ...”

“ငါ နှင်ကို သတိရနေမှာပါ၊ ‘မိနှောင်း’ ရယ် ...”

“သူငယ်ချင်းအသစ်တွေရရင် ငါ့ထက် ပိုခင်သွားမှာလားဟင်”

“မခင်ပါဘူးဟာ၊ နှင်လဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ့ထက် ပိုမခင်ရဘူးနော်”

“အေးပါဟာ၊ ငါလေ .. နှင်ပြန်ရောက်လာမယ့်အချိန်ကို ဒီနှင်းဆီပင်လေးနဲ့အတူ စောင့်နေမယ်နော် ...”

“နှင် .. ဒီနှင်းဆီပင်လေးကို ဆယ်နှစ်လုံးလုံး မသေအောင် ထားနိုင်ပါ့မလား ...”

“ထားနိုင်မယ်လို့ထင်တယ် ‘ဇွန်အား’ ...”

“ငါလဲ နှင်အရုပ်လေးတွေကို တစ်သက်လုံး သိမ်းထားမှာပါဟာ ...”

“ဇွန်အား ...”

“ဟင် ...”

“နှင် .. နှင် ငါ့ကို မမေ့ရဘူးနော် ...”

သူမ က ...

ငိုသံပါလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်မို့ 'ခွန်အား' က အံလေးကြိတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“နင် .. ပြန်လာခဲ့ရမယ်နော် ...”

“ငါ ပြန်လာမှာပါ မိနောင်း ...”

“နင် .. နင် .. စာကြိုးစားနော် ...”

“အေးပါ၊ နင်လဲ စာကြိုးစားရမယ်နော် ...”

“နင် .. နင် ပြန်လာမှာနော် ခွန်အား ...”

“အေးပါဟ ...”

“ငါ့ကို မေ့မသွားနဲ့နော် ...”

“စိတ်ချ၊ ငါ နင်ကို ဘယ်တော့မှမေ့ဘူး၊ ပြန်လာမယ် ...”

'ခွန်အား' သည် 'ရှင်နှောင်းငယ်' ၏မျက်ဝန်းမှ စီးကျလာသော မျက်ရည်စက်လေးတွေကို သုတ်ပေးရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ 'ရှင်နှောင်းငယ်' ကလည်း 'ခွန်အား' မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်လေးတွေကို သုတ်ပေးလိုက်ပြန်၏။

ထိုမျက်ရည်စက်လေးတွေ၏ အနာဂတ်ကိုတော့ 'ခွန်အား' လေးလည်း မသိ။ 'ရှင်နှောင်းငယ်' လေးလည်း မသိ ...။

'ဦးမိုးဝင်း၊ ဒေါ်ရတနာ' တို့၏ အိမ်တံခါးဝသို့ စတီးချိုင့်လေးဆွဲရင်း ရောက်ရှိလာသူက 'ဒေါ်ညိုနှောင်း' ဖြစ်၏။ ဒေါ်ညိုနှောင်းကိုမြင်သည်နှင့် ဒေါ်ရတနာက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ...

“ညိုညိုပါလား ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲမသိဘူး”

ဒေါ်ရတနာ၏လေသံက ဖော်ရွေခြင်းတွေ ကင်းခဲ့နေသည်ဟု ဒေါ်ညိုနှောင်း ခံစားလိုက်ရ၏။

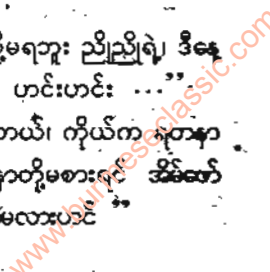
“ဪ ... ဒီနေ့ ကိုယ်တို့အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ရတနာတို့စားဖို့ လာပို့တာပါ ... ဟင်းဟင်း ...”

“ဘာသားနဲ့ချက်တာလဲဟင် ...”

“ကြက်သားနဲ့ချက်ထားတာ ရတနာ ...”

“အသားနဲ့ချက်တာဆိုရင် ကိုယ်တို့စားလို့မရဘူး ညိုညိုရဲ့ ဒီနေ့ သက်သတ်လွတ်အိမ်ဌာန်ဝင်ထားတယ်လေ .. ဟင်းဟင်း ...”

“ဟုတ်လား .. ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်က ရတနာတို့အိမ်အတွက်ပါ ပိုချက်ထားတာလေ၊ ရတနာတို့မစားရင် အိမ်တော်ကောင်မလေးတွေ စားလို့ရတာပေါ့၊ ယူထားလိုက်မလားပဲ”

ဒေါ်ညိုနှောင်းက မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်လေးကို ကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အရင်ကလို ခင်ခင်မင်မင်မရှိတော့ခြင်းနှင့် အိမ်ထဲကိုဝင်ဖို့ပင် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမရှိတော့သည်ကိုလည်း သတိထားလိုက်မိ၏။ ဒေါ်ရတနာက ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညိုညို။ ကိုယ့်တို့တစ်အိမ်လုံး အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ထားတာမို့လို့ပါ။ ညိုညိုတို့ပဲ ဝ၊အောင် စားလိုက်တော့နော် ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းသည် မုန့်ဟင်းချိုင့်လေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ပျက်ချင်ချင်ဖြစ်နေသော သူမ၏မျက်နှာလေးကို ထိန်းထားလိုက်ပြီး ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ ရတနာကို တစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလားဟင်”
“ပိုက်ဆံကိစ္စလားဟင် ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်း၏ရင်ထဲတွင် သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်လေး ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ကိုယ် .. ကိုယ် ပိုက်ဆံကိစ္စ မေးမှာမဟုတ်ပါဘူး ရတနာရယ်။ ကိုယ် 'ရွန်အား' လေးအကြောင်း မေးချင်လို့ပါ။ သားလေး .. နေကောင်းတယ်မဟုတ်လားဟင် ...”

“ဪ .. နေကောင်းပါတယ် ညိုညိုရဲ့ .. ဟင်းဟင်း ...”

“စာတွေဘာတွေရော မလာဘူးလားဟင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညိုညို ...”

“ကိုယ် .. သားလေးကို သတိတွေရနေလို့ပါ ရတနာ၊ သားလေး သွားတာ နှစ်နှစ်တောင်ကျော်သွားပြီဆိုတော့လေ ...”

“သားလေးက စာရေးတာ ဝါသနာမပါဘူးနဲ့တူပါတယ် ညိုညိုရယ်။ ကိုယ်တို့ဆီကိုတောင် စာမရေးဘူး၊ သူ့အဒေါ်နဲ့တော့ မကြာ

မကြာ ဖုန်းပြောဖြစ်တယ် ...”

“အဖန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကို သားလေးရဲ့လိပ်စာလေး ပေးပါလား ရတနာ၊ ကိုယ် .. သားလေးဆီကို စာရေးချင်လို့ ...”

“ဪ .. ညိုညိုက ကိုယ့်သားလေးကို တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးတာပဲနော် ...”

“ဟင်းဟင်း .. သားလေးကို ကိုယ့်သားလေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ် ရတနာရယ်။ ကိုယ့်နို့ကို တိုက်ခဲ့ရတာဆိုတော့လေ ...”

“သားလေးလိပ်စာက ကိုမိုးဝင်းဆီမှာပဲရှိတာ ညိုညိုရဲ့၊ နောက်မှပဲ ယူလိုက်တော့နော်။ မုန့်ဟင်းခါးလာပို့တာ ကျေးဇူးပဲ သိလား .. ဟင်းဟင်းဟင်း ...”

ထိုစဉ်တွင် ဒေါ်ရတနာနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်က ဒေါ်ရတနာတို့ အိမ်မှ အိမ်ဖော်မလေး 'ချိုချို' ဖြစ်၏။ ချိုချို ဒေါ်ရတနာကို ပြောလိုက်သည်က “ကြက်သားဟင်းကျွက်ညို အန်တီ ...၊ ထမင်းစားတော့မလားဟင်” ဟူ၍ဖြစ်၏။

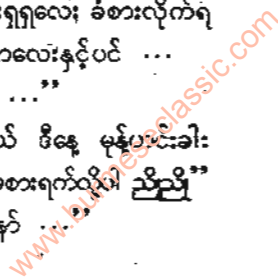
“ဟဲ့! ...”

ဒေါ်ရတနာတစ်ယောက် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွား၏ ဒေါ်ညိုနှောင်းရင်ထဲတွင် စိတ်မကောင်းခြင်းများကို စူးစူးရှရှလေး ခံစားလိုက်ရလေသည်။ သို့သော် အပြုံးမပျက်သော မျက်နှာလေးနှင့်ပင် ...

“ကိုယ် .. ကိုယ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော် ...”

“ကောင်းပြီ ညိုညို။ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ကိုယ် ဖိနေ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်စိတ်မရှိလို့ပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ် မင်းတို့ဆီက မစားရက်လို့ပါ ညိုညို”

“ရပါတယ် ရတနာရယ် .. သွားမယ်နော် ...”

သိမ်ငယ်ခြင်းများစွာ၊ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် ရိုရိုလေး လှည့်ပြန်လာခဲ့သော ဒေါ်ညိုနှောင်း၏ရင်ထဲတွင် တွေးနေမိသည်က ...

ဪ .. မစားရက်လို့ပါ .. တဲ့လား၊ ပြောရက်လို့က ... ရတနာရယ်၊ မင်းဆိုလိုတာက စီးပွားရေးမပြေလည်တဲ့အိမ်က အစားအစာကို 'မစားရက်ဘူး' ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလား ...

ကိုယ်နားလည်လိုက်မိတာကတော့ စီးပွားရေးမပြေလည်တဲ့အိမ်က အစားအစာကို 'မစားချင်ဘူး' ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်မျိုးပါ ရတနာ၊ မင်းရဲ့ လေသံတွေက အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်နေတယ်။

ဒေါ်ညိုနှောင်းသည် စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာလေးဖြင့် သူမ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ ဤသည်ကို မြင်လိုက်ရသော ဦးကျော်ဝေက ...

"မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ ညိုညို၊ ဒီကိုလာဦး ..."

ဒေါ်ညိုနှောင်းက မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်လေးကို ကိုင်ရင်းနှင့်ပင် ဦးကျော် ဝေ၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

"အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ ကိုကျော်ဝေရယ်၊ တော်တော်ကြီး ကို သိသာတာ ..."

"မင်း .. ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ..."

"ဪ .. လူတွေကိုပြောပါတယ် ကိုကျော်ဝေရယ် ..."

"လူတွေ ...၊ လူတွေက ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ..."

"ဪ .. ကိုယ့်မှာများ စီးပွားရေးမပြေလည်ရင် အဆက်အဆံ့ တောင် မလုပ်ချင်ကြတော့ဘူး ကိုကျော်ဝေရဲ့ ..."

"မင်း .. ဘာဖြစ်လာတာလဲ ..."

"ကျွန်မက .. မုန့်ဟင်းခါးလေးချက်စားလို့ ထုံးစံအတိုင်း ရတနာ တို့အိမ်ကို သွားပို့မိတယ်လေ ..."

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..."

"ရတနာ ကျွန်မကိုဆက်ဆံတာ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး ကိုကျော်ဝေ၊ ကျွန်မ သွားပို့တဲ့မုန့်ဟင်းခါးကိုလဲ ယူမထားလိုက်ဘူး၊ ခွတ် အတင်းပေး တာကိုတောင်၊ အားနာပါးနာလေးနဲ့ ယူမထားလိုက်ဘူး၊ သက်သတ်လွတ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ထားတယ်ဆိုပြီး ပြန်ပေးလွတ်တယ် ကိုကျော်ဝေရယ်"

"ဪ .. ဒါဆို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ထားလို့ ပြန်ပေးလိုက်တာပါ ညိုညိုရ၊ မင်းကလဲ ..."

"မဟုတ်ဘူး ကိုကျော်ဝေ၊ သူတို့ ဘာအဓိဋ္ဌာန်မှ ဝင်မထားဘူး၊ ကျွန်မ ပြန်လာခါနီးကျမှ သူတို့အိမ်က အိမ်ဖော်လေးကိုယ်တိုင် ကျွန်မ ရှေ့မှာတင် သူ့ကိုမေးလိုက်တာ ..."

"အင်း ... ဘယ်လိုမေးလို့လဲ ..."

"ကြက်သားဟင်း ကျက်ပြီတဲ့၊ ထမင်းစားတော့မလားတဲ့၊ အဲဒီလို မေးလိုက်တော့ ရတနာလဲ မျက်နှာပျက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့မှ မျက်စိ ပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ ကျွန်မတို့ဆီက မစားရက်လို့ပါလို့ ထပ်ပြောလိုက် တာ ကိုကျော်ဝေ၊ ကျွန်မကို အိမ်ထဲကိုတောင် ခေါ်ဖော်မရဘူး ..."

"ဪ ဪ .."

"ကျွန်မ က သားလေးနဲ့ 'ခွန်အား' ကို သတိရတဲ့အကြောင်း ပြောရင်းနဲ့ 'ခွန်အား' ဆီကို စာရေးချင်လို့ လိပ်စာလေး တောင်း လိုက်မိသေးတယ် ကိုကျော်ဝေရဲ့ ..."

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..."

"မပေးချင်ဘူးနဲ့တူပါတယ် ကိုကျော်ဝေရယ်၊ တောင်ပြော ပြောကံ ပြောနဲ့ စကားလွှဲသွားတယ်၊ ဆက်ဆံရေးတွေက သိသိသာသာကြီးကို ပြောင်းလဲသွားတာနော် ..."

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ကိုမိုးဝင်းလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါနဲ့တွေ့ရင် မမြင်ယောင်ဆောင်သလိုလို၊ နှုတ်မဆက်ချင်သလိုလိုနဲ့၊ တော်တော်လေး သိသာတယ်၊ အငြိုးအတေး ထားမနေပါနဲ့ကွာ၊ လူတွေက ဒီလိုပါပဲ၊ သူတို့ခေါ်ရင်လဲ ခေါ်လိုက်ရုံပေါ့၊ သူတို့မခေါ်တော့လဲ မခေါ်လိုက်ရုံပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ...”

“အငြိုးအတေးမထားပါဘူး ကိုကျော်ဝေရယ်၊ အရင်က နှစ်အိမ် တစ်အိမ်လို ဆက်ဆံခဲ့ကြတာဆိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ၊ သူတို့ အဲဒီလောက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ဘူးလေ ...”

“လောကဓံ ဆိုတာ အဲဒါပဲ ငါ့မိန်းမရဲ့၊ ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတာ လည်း သဘာဝပဲ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်သာ ကြိုးစားပါကွာ ...”

ဦးကျော်ဝေက သံဝေဂရသလိုလေး ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပြောမယ့်သာပြောရသည်၊ ဦးကျော်ဝေရင်ထဲမှာလည်း စိတ်မကောင်း သလိုကြီး ခံစားနေရ၏။ ဦးကျော်ဝေနှင့်ဒေါ်ညိုနှောင်းတို့ ပြောနေသည့် စကားများကို တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ငြိမ်လေးနားထောင်နေသည်က ‘ရှင် နှောင်းငယ်’ လေးဖြစ်၏။

ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးအရွယ် ရှစ်တန်းကျောင်းသူလေးဖြစ်နေပြီမို့ မိဘ နှစ်ပါးပြောဆိုနေကြသော စကားများကိုအားရစွာရှင်နှောင်းငယ် နားလည် သဘောပေါက်နေရလေသည်။ လှေကားထိပ်တွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေ ရင်းမှ သက်ပြင်းလေးလည်း ချလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် လေးတန်သော ခြေလှမ်းလေးတွေဖြင့် သူမ ၏အခန်းလေးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတက်သွားတော့သည်။

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ သည် သူမ ၏အခန်းလေးထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ဝရန်တာမှ နှင်းဆီအိုးလေးကို မ၊ယူပြီး သူမ၏အိပ်ရာလေးပေါ်တွင်

ချထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် နှင်းဆီပင်လေးကို တွေ့တွေ့လေး စိုက်ကြည့်ရင်း သူမ ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို တီးတီးစကားလေးတွေ ဖြင့် ဖွင့်ဟသွန်ချ လိုက်မိပါလေတော့သည်။

“ငါ .. နင့်ကို သတိရလိုက်တာ ‘ခွန်အား’ ရယ်၊ နင် .. ငါ ကိုထားခဲ့တာ နှစ်နှစ်တောင်ကျော်သွားပြီနော်၊ ငါ၊နင့်ကို တစ်နေ့မှ မမေ့ဘူး ‘ခွန်အား’၊ နင်ရော .. ငါ့ကို သတိရနေမှာလားဟင် ...

‘အင်္ဂလန်’ ဆိုတဲ့ နိုင်ငံကြီးမှာ၊ သူငယ်ချင်းအသစ်တွေကြားမှာ နင် ငါ့ကို မေ့များမေ့နေပြီလားဟင်၊ ငါတို့အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေ တွေက အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး ‘ခွန်အား’ ...

ပြီးတော့ နင်တို့အိမ်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေကလည်း အရင်လို မဟုတ် တော့ဘူး၊ နင့်မိဘတွေက ငါ့အဖေနဲ့အမေကို အဆက်အဆံ မလုပ်ချင် ကြတော့ဘူး ‘ခွန်အား’ ရယ် ...

နင်ကရော .. နင်ကရော ငါနဲ့ပြန်တွေ့ရင် ဆက်ဆံရေးတွေ ပြောင်းလဲသွားမှာလားဟင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နင် ငါ့ကို အရင်လိုလေးပဲ ဆက်ဆံပေးပါနော်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နင့်မိဘတွေ ပြောင်းလဲသွားသလို ပြောင်းလဲ မသွားပါနော်၊ ငါ .. ငါ အားငယ်လိုက်တာ ‘ခွန်အား’ ရယ်”

သူမ သည် အားလျော့သိမ်ငယ်သော ခံစားချက်လေးတွေဖြင့် အိပ်ယာလေးပေါ်သို့ လှဲအိပ်လိုက်မိလေတော့သည်။ စီးကျလာသော သူမ၏မျက်ရည်စက်လေးတွေအတွက် သက်သေဟူသည်ကား ‘နှင်းဆီ ပင်’ လေးပင် ဖြစ်၏။ သူမ အတွက် အဖော်ဟူသည် ထို ‘နှင်းဆီပင်’ လေး ပင် ဖြစ်၏။ ဖြေသိမ့်ရာဟူသည် ထို ‘နှင်းဆီပင်’ လေးပင်ဖြစ်၏။ ခွန်အား ဟူသည် ထို ‘နှင်းဆီပင်’ လေးပင် ဖြစ်၏။

သူမ အတွက်တော့ ‘ခွန်အား’ ဟူသည်လည်း .. ထို ‘နှင်းဆီပင်’ လေးပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ကြမ်းခင်းလျှာထိုးပျဉ်ပေါ်တွင် တစ်စွန်းတစ်စ ပုံကျနေသော နီညို ရောင်ရင့်ရင့် အိပ်ရာခင်းလေးတစ်ခု၊ ပြီးတော့ ချိပ်ရည်ညှိတည်သကဲ့ သို့ ရဲရဲနီနေသော ခြေဖဝါးနှုတ်လေးတစ်ခု ၊ နက်ရှိုင်းသော ခဲစားချက်လေး တစ်ခုစီးဝင်နေသော ခြေဖဝါးလေးတစ်ခုမှ ခြေဖျားလေးတွေက ကော့ ကော့လေးတွေဖြစ်နေ၏။

ပြီးတော့ စိမ်းညိုဝင်းမွတ်နေသော ခြေသလုံးလေးတစ်ခု၊ ပြီးတော့ သွယ်ကျစ်ပြည့်တင်းသော ပေါင်တံရည်ရှည်လေးတစ်ခု၊ ပြီးတော့ မထူမပါး ငွားခွင့်သော တင်ပါးစိုင့်စိုင့်လေးတစ်ခု၊ ပြီးတော့ ချပ်ရပ်သေးကျဉ်သော ခါး၊ ပြီးတော့ မဆူမကြုံ သေသပ်စွာတည်ရှိနေသော ရင်၊ ပြီးတော့ လုံးဝန်းပြောင်လက်နေသော ပခုံးသားလေး ...။

ပြီးတော့ ...

အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် ပြေလျော့စွာ ထောက်ကန်ထားသော ဆင် စွယ်လို လက်မောင်းသွယ်သွယ်ရှည်ရှည်လေးတစ်ခု၊ ပြီးတော့ ပြေစင်း ကြည်လင်နေသော လည်တိုင်သွယ်၊ ပြီးတော့ အိပ်ရာ ခင်းစ၊ ပေါ်တွင် ကပိုကရို ပုံကျနေသော စင်းထူနက်မှောင်သည့် ဆံချည်မျှင်များ ...။

အလင်္ကာမြစ်တစ်စင်း ကာရန်ညီစွာ စီးဆင်းနေသလို ကောက် ကြောင်းများနှင့် စည်းတည်ဆောက်ထားသော ထိုခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆင်စွယ်ပန်းပုရုပ်တို့၏ မျက်ရည်ပင် မြေခ၊ စေနိုင်သော ရသမျှဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ထားသည်က ရွှေခိုရောင် NIGHT DRESS လေးတစ်စုံ။

ထိုသို့သော ရင်ခုန်လှုပ်ခတ် သက်ခင်ပြတ်မျှ ဘဝင်ဆူကြွ နှလုံးမွ စေသော ညိုငင်ဆွဲဆောင်ခြင်းတို့ကို အပိုင်စားဆင်မြန်းထားသူက 'ရှင်နှောင်းငယ်' ဖြစ်၏။

သူမ ၏ လုံးဝန်းကြီးမားသော မျက်ဆံညိုကြီးတွေမှ အကြည့် တစ်စုံကတော့ တုတ်ခိုင်သန်မာသော ပင်စည်အကိုင်းအခက်တွေနှင့် ကြားရွားဝင့်ထည်သော ဆူးခက်များနှင့် မြစ်စိမ်းရောင်ထူထူ အခက် အရွက်တွေ ဝေဆာနေသော 'နှင်းဆီပင်' လေးထံတွင် ရိုဝေစွာ ကော့ကတ် ချထား၏။

သူမ ၏ ပင်ကိုယ်နီစွေးသော ထွေးထွေးထူထူ နှုတ်ခမ်းလွှာတို့မှ တီးတိုးရင်ဖွင့်စကားလေးတွေက ထုံးစံအတိုင်း စ၊ တင်လေပြီ။

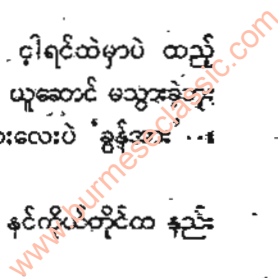
ကြော့ရောင်လက်သော ကြည်ကြည်စင်စင် သွားစွယ်လေးတွေကို ဖြတ်သန်းပေါ်တွက်လာသော စကားလုံးလေးတွေက 'နှင်းဆီပင်' လေး ဆီသို့ ရည်ညွှန်းဦးတည်နေ၏။

"သတိရလိုက်တာ 'ခွန်အား' ရယ် ...

'တမ်းတခြင်း ...' ဆိုတဲ့ အရာတွေကို ငါ့ရင်ထဲမှာပဲ ထည့် ထားခဲ့ပြီး နင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ နည်းနည်းလေးမှ ယူဆောင် မသွားခဲ့ဘူး ဆိုရင်တော့ နင်ဟာ တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ လူသားလေးပဲ 'ခွန်အား' ...။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ...

နင့်ကိုသာ သတိရတမ်းတနေခဲ့မိတဲ့ ငါ့ကို နင်ကိုယ်တိုင်က နည်း

နည်းလေးမှ သတိတရရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ နင်ဟာ ကိုယ်ချင်း မစာတတ်တဲ့လူသားလေးပဲ 'ခွန်အား' ...

လောကကြီးမှာ ...

'အချစ် ..' ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာကို သင်ယူပြီးမှ 'အလွမ်း ..' ဆိုတဲ့ စာမျက်နှာကို ဖွင့်ခွင့်ရကြတယ်တဲ့ 'ခွန်အား' ရေ ...။

ငါကတော့ သူများတွေနဲ့မတူ တစ်မူထူးခြားစွာနဲ့ 'အချစ် ..' ဆိုတဲ့ စာမျက်နှာလေးတွေကို ခုန်ပုံကျော်လွှားပြီး 'အလွမ်း ..' သင်ခန်းစာ တွေထဲမှာပဲ တဝဲဝဲလည်နေမိတယ် 'ခွန်အား' ရေ ...

နင်ဟာ .. ငါ့ရင်ထဲကို 'နှင်းဆီပင်' လေးတစ်ပင်နဲ့ 'အချစ်' ဆိုတဲ့ စာမျက်နှာလေးကို ဖွင့်ဖို့လည်း မသိသေးတဲ့ ဖွင့်ခွင့်လည်းမရှိသေးတဲ့ အချိန်လေးမှာပဲ 'အလွမ်း ..' သင်ခန်းစာတွေကို ချည်နှောင်ပို့ချသွား ခဲ့တယ်နော် ...

ခုချိန်ထိ 'အချစ်' ဆိုတာကို တိတိပပ နားမလည်နိုင်သေးတဲ့ ငါ့နှလုံး သားလေးဟာ 'အလွမ်း' တွေနဲ့ စတင်အသက်ဝင် ရှင်သန်ခဲ့ရတာပါလား 'ခွန်အား' ရေ ...

ဒါပေမယ့် နင့်ကို လွမ်းနေရတာကို ငါပျော်ပါတယ် 'ခွန်အား'၊ နင့်ကို တမ်းတနေရတာကို ငါကျေနပ်ပါတယ် 'ခွန်အား' ... ..

အခု .. ငါ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီ 'ခွန်အား' ...။

ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အရွယ်ဟာ ရင်ခုန်စာမျက်နှာတွေကို ဖွင့်လှစ်ဖို့၊ အချစ်သင်ခန်းစာတွေကို သင်ယူဖို့ လုံလောက်တဲ့အရွယ်ပါ 'ခွန်အား' ...။

အဲဒီစာမျက်နှာတွေကို ...

ငါနဲ့အတူ ဖွင့်လှစ်သင်ယူ လေ့လာစူးစမ်းချင်နေတဲ့ ကောင်လေး တွေလည်း အများကြီးပဲနော်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ သူတို့ကို ဥပေက္ခာပြုလှစ်လျှူ

ရွှေထားခဲ့မိတယ် 'ခွန်အား' ...

ဟင်းဟင်း ... နင် ငါ့ကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်လို့ ပြောလိုက် တော့ 'ခွန်အား' ရေ ...။ ငါ့နှလုံးသားမှာ ခိုင်မြဲစွာ ရှင်သန်နေတဲ့ ရူးသွပ် မှုလေးတစ်ခုက အဲဒီ ရင်ခုန်စာမျက်နှာတွေကို၊ အဲဒီ အချစ်သင်ခန်းစာ တွေကို နင်နဲ့မှသာ ဖွင့်လှစ်သင်ကြား စားသုံးဖို့ဝဲချင်တာတတ်လေ ...

နှင်းပေးခဲ့တဲ့ 'နှင်းဆီပင်' လေးက ငါ့ရူး ရင်ခုန်အခန်းငယ်လေးထဲ ကို ဘယ်သူမှ ဝင်မလာနိုင်အောင် ခိုင်မာစွာ ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ သံမဏိ တံခါးလေးတစ်ချပ် ဖြစ်နေခဲ့တယ်လေ ...

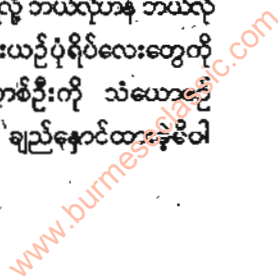
လောလောဆယ် 'အလွမ်း' တွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ ရင်ခုန်အခန်း ငယ်လေးဟာ ငါ နင့်အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုပါ 'ခွန်အား' ...

ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းမလေးတွေ ရင်ခုန်သင်ခန်းစာတွေကို ပီပီပြင်ပြင် လေး သင်ယူလေ့လာနေကြပြီ 'ခွန်အား' ရေ ...။ ငါကတော့ အဲဒီ သင်ခန်းစာတွေကို သင်ယူဖို့ ဟောဒီ 'နှင်းဆီပင်' လေးကို အဖော်ပြုရင်း နင့်ကိုပဲ စောင့်မျှော်နေမိတယ် 'ခွန်အား' ...

'တကယ်ပြည့်ဝလာမှာလား ...' ဆိုတာတောင် မသေချာ မရေရာ တဲ့ ဆန္ဒလေးတစ်ခုနဲ့လေ ...

တကယ်ပါ 'ခွန်အား' ... ..

ခုချိန်မှာ နင်ဟာ ဘယ်လိုပုံစံ ဘယ်သဏ္ဍာန်ရှိလို့ ဘယ်လိုဟန် ဘယ်လို စံတွေနဲ့ ရှင်သန်နေမှန်းမသိတာတောင် စိတ်ကူးယဉ်ပုံရိပ်လေးတွေကို ဖန်ဆင်းရင်း 'ခွန်အား' ဆိုတဲ့ လူသားလေးတစ်ဦးကို သံယောဇဉ် ကြီးတွေအထပ်ထပ်နဲ့ ငါ့နှလုံးသားမှာ ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ထားခဲ့မိပါ တယ် 'ခွန်အား' ရယ် ...

တစ်ခုတော့ရှိတယ် 'ခွန်အား'၊ နင်ဟာ ငါမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက် နဲ့အတူ ရင်ခုန်စာမျက်နှာတွေကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြီဆိုရင်တော့၊ ငါမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့အတူ အချစ်သင်ခန်းစာတွေကို သင်ယူခဲ့ပြီဆိုရင် တော့ ငါ နင့်ကို တစ်သက်လုံး ကျောခိုင်းသွားမိမှာ သေချာတယ်နော် ...

'နှင်းဆီပင်' လေးတစ်ပင်နဲ့အတူ နင်ပြန်လာမယ့်အချိန်တွေကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ ငါ့ကို နင်ကိုယ်တိုင် လေးလေးနက်နက်လေး သတိတရ ရှိနေဖို့တော့ လိုအပ်တယ် 'ခွန်အား' ... ..

ငါက .. နင့်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်မရှိ တစ်ယောက်တည်းသော အချစ်ဆုံးနဲ့ ချစ်ဦးသူပဲ ထာဝရဖြစ်ချင်တာလေ ...

နင် .. ငါ့ကိုချစ်လို့၊ ငါ .. နင့်ကိုချစ်လို့၊ နင်နဲ့ငါ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြမယ်ဆိုရင် နင့်ရင်ထဲက အလုံးစုံသော ချစ်ခြင်းတွေကိုလည်း ငါပဲ ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ငါ့ရင်ထဲက အလုံးစုံသော ချစ်ခြင်းတွေ ကိုလည်း နင်ပဲ ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်စေရမယ်လေ ...

ခုချိန်မှာ နင်ဟာ ရုပ်ချောချောလူသားလေးတစ်ဦးဖြစ်စေ၊ ရုပ်ဆိုး ဆိုး လူသားလေးတစ်ဦးဖြစ်စေ ငါ့အတွက် 'ခွန်အား' ဖြစ်နေဖို့ပဲ လိုတာ နော်၊ ငါ့နှလုံးသားတွေက 'ခွန်အား' ဆိုတဲ့ လူယောက္ခားလေးတစ်ဦးကိုပဲ တောင့်တနေခဲ့တာလေ ...

ရင်ခုန်စာမျက်နှာတွေကို အတူတူလှန်ကြည့်ကြဖို့၊ အချစ်သင်ခန်း စာတွေကို အတူတူသင်ယူကြဖို့ 'နှင်းဆီပင်' လေးနဲ့အတူ၊ 'အလွမ်း' တွေနဲ့အတူ၊ 'တမ်းတခြင်း' တွေနဲ့အတူ ငါ နင့်ကိုစောင့်နေတယ် 'ခွန်အား'။

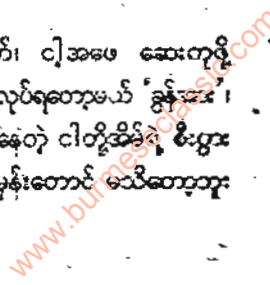

တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ငိုထားသော သူမ သည် အစိမ်းရောင် ရင့်ရင့် ကြောနှင်းဆီအိုးလေးကို ယုယညင်သာစွာ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ...

"စိတ်မကောင်းစရာတွေကို ပြောရမှာမို့လို့ ... အားတော့နာတယ် 'ခွန်အား' ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာက ရင်ဖွင့်စရာဆိုလို့ နင်ပဲရှိတာလေ၊ မနေ့ညက ငါ့အဖေ လေဖြတ်သွားတယ် 'ခွန်အား'၊ ခုဆို ငါ့အဖေ အိပ်ရာထဲကတောင် မထနိုင်တော့ဘူးဟယ်၊ ငါ .. ငါ .. ဖေဖေကို သနားလိုက်တာ 'ခွန်အား' ရယ် ... ..

ငါ့အဖေ အခုလိုဖြစ်သွားရတာ 'စိတ်' နဲ့လည်းဆိုင်တယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောတာပဲဟာ၊ အကြွေးတွေ ပတ်ချာလည်ပိုင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေကုန်းမာရေးကလည်း အခုလိုထဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ငါ အရမ်းစိတ် ဆင်းရဲတာပဲ 'ခွန်အား' ရယ် ... ..

ငါတို့အိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးတွေအတွက်၊ ငါ့အဖေ ဆေးကုရို့ အတွက် ငါ့အဖေရဲ့ပုံရိလေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ရတော့မယ် 'ခွန်အား'၊ မကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ယိမ်းယိုင်နေတဲ့ ငါတို့အိမ်ရဲ့ စီးပွား ရေးအခြေအနေတွေကို ငါ့ဘယ်လိုဆက်ထိန်းရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး 'ခွန်အား' ရယ် ... ..

ငါ့ရဲ့ပညာရေးအတွက် 'အဝေးသင်' ပဲ ဆက်တက်ဖို့ စီစဉ်ထားတာလေးတောင် အဆင်ပြေပြေဖြစ်လာပါ့မလား မသိပါဘူးဟာ ...

သူမ သည် နှင်းဆီအိုးလေးကို ဖွဖွလေး နမ်းရှိုက်လိုက်မိပြန်၏။ ထို့နောက် 'နှင်းဆီပင်' လေးကို အားနာသောမျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဟင်းဟင်း ..."

နှင်း .. စိတ်ညစ်သွားပြီလားဟင်? ဆော့နိုးပဲဟာ၊ ငါ နှင့်ကို စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ပြောနေမိတယ်။ တကယ်တော့ ငါတို့မိသားစုရဲ့ အခက်အခဲတွေက နှင့်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူးနော် ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ငါ့နားမှာ နှင့်ရှိနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ 'ခွန်အား' ရယ်။ ငါပြောတဲ့ စိတ်ညစ်စရာစကားတွေကို နားထောင်ပေးဖို့၊ ငါ့ရဲ့အခက်အခဲတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ ငါ နှင့်ကို တမ်းတနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ...

နှင်သာ ငါ့အနားမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ငါ့အတွက် ခွန်အားတွေဖြစ်လာမယ်ထင်လို့ပါ 'ခွန်အား' ရယ်။ နှင် .. နှင် .. ငါ့ကို မေ့နေပြီလားဟင်?

သူမ စာစိတ်ထဲတွင် ...

'နှင်းဆီပင်' လေးသည် သူမ ရင်ဖွင့်နေသည့် စကားလေးတွေကို စာနာနားလည်စွာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနားထောင်ပေးနေသည်ဟုများ ထင်မြင်မှတ်ယူနေလေရာထင် ...

သူမ သည် စည်သူ့ကို ပြုံးရွှင်စွာ ကြိုဆိုနေရာချပေးလိုက်၏။ "ကြွပါ ကိုစည်သူ၊ ထိုင်ပါဦးရှင့် ..."

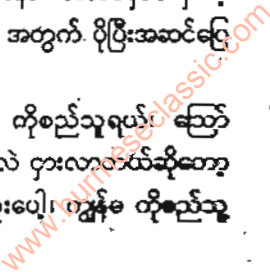
စည်သူက သူမ ညွှန်ပြသော ဆက်တီခုံခွမ်းခွမ်းလေးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ...

"ကျွန်တော် အခုပဲပြန်ရောက်တာ ရှင်နှောင်း၊ ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ဒီကိုတန်းလာခဲ့တာလေ ... ဟင်းဟင်း ..."

"အေးအေးဆေးဆေးမှ လာရောပေါ့ ကိုစည်သူရယ်၊ အားနာလိုက်တာ၊ အဆိုင်းမန့်တွေ တင်ခဲ့ပြီလားဟင် ..."

"တင်ခဲ့ပြီ၊ စာအုပ်တွေလဲ ထုတ်လာတယ်ဗျ၊ အချိန်ရတာနဲ့ အဆောင်ကိစ္စပါ တစ်ခါတည်း စီစဉ်လာခဲ့တယ်။ 'မြရတနာ' ဆောင်မှာပဲ ငှားခဲ့တယ် ရှင်နှောင်း၊ ကျောင်းနဲ့နီးတော့ ရှင်နှောင်း အတွက် ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်ထင်လို့လေ ..."

"ဟုတ်လား .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစည်သူရယ်၊ ခြောက်ဒါနဲ့ စာအုပ်တွေလဲ ထုတ်လာတယ်၊ အဆောင်လဲ ငှားလာလားထင်တော့ ကျွန်မ ပေးလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်တော့ဘူးပေါ့၊ ကျွန်မ ကိုစည်သူကို ဘယ်လောက်ထပ်ပေးရမလဲဟင် ..."

“ဟာ .. မလိုပါဘူးဗျာ ... မပေးပါနဲ့ ...”

“ကျွန်မကိစ္စတွေကို အခုလို တကူးတကန့် ကူညီပေးဖော်ရတာ ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ကိုစည်သူရယ်၊ ငွေရေးကြေးရေးကအစ အကူအညီပေးနေမယ်ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကိုစည်သူ့ကို အကူအညီမတောင်းတော့ဘူးနော် ... ဟင်းဟင်း၊ ကိုစည်သူ ကျွန်မ အတွက် ဘယ်လောက်စိုက်ပေးခဲ့ရလဲဟင် ...”

“... ..”

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ၏လေသံက ဖော်ရွေသော်ငြား ပြတ်ပြတ်သားသား လေးဖြစ်နေသည်မို့ စည်သူက ကုန်ကျစရိတ်ကို မပြောချင်ပြောချင်နှင့် ပြောလိုက်ရလေတော့သည်။ သူမ ပေးလာသော ပိုက်ဆံတို့ကိုလည်း မယူချင်ဘဲနှင့် ယူလိုက်ပြန်၏။

“ရှင်နှောင်းက .. တော်တော်မာမာကြီးတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က စေတနာ သန်သန်နဲ့ ကူညီတာပါ။ ရှင်နှောင်းပုံစံက ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေရင်းချာ လို့ မသတ်မှတ်သလိုပဲ ...”

“ဟင်းဟင်း .. ကျွန်မမှာ ချမ်းသာတာဆိုလို့ အဲဒီ ‘မာန’ လေး တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တာပါ ကိုစည်သူရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး .. ကျွန်မ ရဲ့သိက္ခာတရားအတွက် အဲဒီ ‘မာန’ လေးကိုတော့ ချမ်းသာခွင့်ပေးပါ နော် ...”

ကျွန်မ ကိုစည်သူ့ကို ‘မိတ်ဆွေရင်းချာ’ လို သတ်မှတ်ထားပါ တယ် ကိုစည်သူ၊ အဲဒီလိုသတ်မှတ်ထားလို့လဲ ကျွန်မရဲ့ကျောင်းကိစ္စ လေးတွေကို အကူအညီတောင်းခဲ့မိတာပါ။ ကိုစည်သူ ကျွန်မကို နားလည် ပေးပါနော် ...”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် ရှင်နှောင်းရယ်၊ ဒါနဲ့ .. ရှင်နှောင်း

ဒီနေ့ ပွဲရုံကိုမသွားဘူးလား ...”

“သွားတယ် ကိုစည်သူ၊ ခဏပြန်လာတာပါ။ ဆရာဝန်လဲလဲမယ်ဆို လို့ ဖေဖေကို လာကြည့်လိုက်တာလေ ...”

“အန်ကယ်အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ရှင်နှောင်း၊ သက်သာရဲ့ လားဟင် ...”

“ဒီလိုပါပဲ နို့စည်သူရယ်၊ ပြန်ကောင်းဖို့ဆိုတာထက်ပဲ အသက် ရှည်အောင် မွေးနေရတာပေါ့နော်၊ ဖေဖေဖြစ်သွားတာက စိတ်နဲ့ဆိုင်တယ် ကိုစည်သူရဲ့၊ ဒေါက်တာကိုကိုထူးကလဲ ဖေဖေကို တော်တော်လေး ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ကိုစည်သူတို့၊ ဒေါက်တာ ကိုကိုထူးတို့လို မိတ်ဆွေတွေ ရှိနေလို့သာပေါ့ ကိုစည်သူရယ်၊ နို့မို့ဆို မလွယ်ဘူး ...”

စည်သူက သူမ ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိသည်။ စည်သူ ရင်ထဲတွင် သူမ ကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်းများဖြင့် မွန်းကျပ်ပြည့်သိပ် နေလေပြီ။

သို့သော် သူမ ၏တည်ကြည်လွန်းသော အနေအထိုင်များနှင့် သူမ ၏ ပြောငုံမတ်ရိုးစင်းသော ဆက်ဆံရေးတို့ကြောင့် ရင်တွင်းခံစားချက် တို့ကို ဖွင့်ဟကြေညာရန် စည်သူ အခက်တွေ့နေ၏။

သူမ ကို ယုယကြင်နာစွာ ထွေးဝှေ့ထားလိုက်ချင်မိသော ဆန္ဒ များလည်း တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်နေရလေသည်။ သို့သော် သူမ စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာကိုလည်း စည်သူ မလိုလား ...။

မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ စောင့်ရှောက်ဖေးမနေမိသော အကူအညီ လေးတွေအပေါ်မှာ အခွင့်ကောင်းယူသည်ဟု အထင်ခံရမည်ကိုလည်း ခိုးရိမ်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ခံစားချက်လေးတွေကို သိန်းချင် ထားလိုက်ပြီး ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ ရှင်နောင်၊
'မာန' ကို နေရာတကာမှာ ရှေ့တန်းမတင်ပါနဲ့ဗျာ ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစည်သူ၊ မဖြစ်မနေလိုအပ်လာတဲ့အချိန်
မျိုးကျရင် ကျွန်မ ကိုစည်သူကို အကူအညီတောင်းမှာပါ၊ ကျွန်မမှာ
အကူအညီတောင်းစရာဆိုလို့ ကိုစည်သူတို့၊ ဒေါက်တာကိုကိုထူးတို့ပဲရှိ
တာပါ၊ ဪ ... အအေးလေးသောက်ပါဦးလား ကိုစည်သူရဲ့၊ ကျွန်မ
ဖျော်ပေးမယ်လေ ..."

"မသောက်တော့ပါဘူး၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုစည်သူ၊ ကျေးဇူးပဲနော် ..."

"ရပါတယ်ဗျာ ..."

သူမ သည် စည်သူ့ကို ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်၏။

သူမနှင့်စည်သူ့ကို ထုံးစံအတိုင်း မျက်တောင်မခတ်တမ်း စောင့်

ကြည့်နေသူကတော့ ဒေါ်ရတနာ ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ရတနာ၏မျက်လုံးများတွင် မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်
နေသည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

ဒေါက်တာကိုကိုထူးသည် ဆေးအိတ်လေးကိုဆွဲလျက် အခန်းထဲ
မှ ထွက်သွားလေပြီ။

ဦးကျော်ဝေက မျက်ရည်ပါးပါးတို့ ရစ်ဝဲနေသော မျက်ဝန်းလေး
တွေဖြင့် 'သမီးဖြစ်သူလေးကို ဖျော့တော့သိမ်ငယ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်မို့
သူမ က ...

"ဖေဖေ ... သမီးကို ဘာပြောချင်တာလဲဟင် ..."

ဦးကျော်ဝေက သူမ ကို ခေါင်းလေးယမ်းပြလိုက်၏။ ဦးကျော်ဝေ
သည်ကား စကားကိုပင် ပီပီသသမပြောနိုင်တော့ ...။ သူမ ကာ ဖခင်
ဖြစ်သူ၏လက်ကလေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

"ဖေဖေ ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်၊ ဖေဖေရောဂါက သက်သာသွား
မှာ ဖေဖေရဲ့၊ ပွဲရုံကအလုပ်တွေလည်း ဘာမှစိတ်ပူမနေနဲ့၊ အားလုံးအဆင်
ပြေတယ် သိလား၊ မေမေနဲ့ ခဏနေခဲ့ဦးနော်၊ သမီး ဒေါက်တာကို
ကော်ဖီလေး တိုက်လိုက်ဦးမယ် ..."

ဦးကျော်ဝေက ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်ပြန်၏။

သူမ သည် မီးဖိုထဲသို့ဝင်ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ခပ်သွတ်သွတ်
လေး ဖျော်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကော်ဖီခွက်လေးကို ဒေါက်တာ

ကိုကိုထူးရှေ့တွင် ချပေးလိုက်ပြီး ...

“ကော်ဒီလေးသောက်လိုက်ပါဦး ဒေါက်တာ ...”

“ကျေးဇူးပဲ ညီမလေး ...”

“ဪ .. ကျွန်မ ဒေါက်တာကို လောလောဆယ် နှစ်သောင်းခွဲ လောက် သွင်းထားပါရစေနော်၊ ကျန်တဲ့စာရင်းလေးတွေကိုလည်း ကျွန်မ အမြန်ဆုံးအဆင်ပြေအောင် ပေးပါမယ် ...”

တစ်ထောင်တန်လေးတစ်ထပ်ကို ဆေးအိတ်ပေါ်သို့တင်ပေးရင်း ရိုရိုသေသေလေး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါက်တာကိုကိုထူးက သူမ တင်ပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံလေးတွေကို ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ညီမလေးက ကိုယ့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် အမြဲလုပ် တယ်နော်၊ ကိုယ် ဦးကို လာတောင်ကြည့်မပေးချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ် တကယ် ပြောနေတာနော် ...”

“ဟင်းဟင်း ... ဒေါက်တာ လာကြည့်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာဆေးခန်းအထိ လာပြုရတော့မှာပေါ့နော်၊ အခုလို မြေကြွေ မယူဘဲ ဂရုတစိုက်လာကြည့်ပေးနေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ဒေါက်တာရယ် ...

ကျွန်မ က ကျွန်မအဖေကို ကိုယ့်လုပ်အားလေးနဲ့ပဲ ဆေးကု ချင်လို့ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မကို နားလည်ပါနော်၊ အခုလို ကျွန်မ မပြေလည်တဲ့အချိန်တွေမှာ အကြွေးစနစ်နဲ့ ဆေးကုပေးဖော်ရတာကို ပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်မ ဒေါက်တာ့ရဲ့ကျေးဇူး တွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးနော် ...”

“ဟင်းဟင်း ... ညီမလေးက ကိုယ့်ကို ခုချိန်ထိ ‘ဒေါက်တာ’ လို့ ခေါ်နေတုန်းပဲနော်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိမယ့် အခေါ်အဝေါ်

လေးနဲ့များ ပြောင်းခေါ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိတော့ဘူးလားဟင် ...”

“ဒေါက်တာ ဆိုတဲ့အခေါ်အဝေါ်က ကျွန်မအတွက်ရော၊ ဒေါက်တာ အတွက်ပါ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်နေလို့ပါ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာက ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လေ၊ အဲဒါကြောင့် လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ‘ဒေါက်တာ’ လို့ပဲ ခေါ်ပါရစေနော် ...”

“ကိုယ်ပြောထားတဲ့ကိစ္စလေးကိုရော စဉ်းစားပြီးပြီလားဟင် ...”

“ရှင် ... ဘာကိစ္စလဲမသိဘူး ...”

“ညီမလေးကို ‘လက်ထပ်ပါရစေ’ လို့ ပြောထားတဲ့ကိစ္စလေ”

“ကျွန်မ ... ဒေါက်တာကို အဖြေပေးပြီးပြီလေ ...”

ဒေါက်တာကိုကိုထူးက ...

သက်ပြင်းလေးကို မသိမသာလေး ချလိုက်ပြီး ...

“အဲဒီအဖြေကြီးကို သဘောမကျလို့ပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ် ညီမလေးကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့မိတာပါ၊ မြင်မြင်ချင်းကို ချစ်ခဲ့မိ တာ ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလိုအချစ်မျိုးနဲ့ မချစ် ခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာ ယုံပါ ...

ပြီးတော့ ... အခုလို ဒုက္ခတွေကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းနေရတဲ့ညီမလေးကို ကိုယ်မကြည့်ရက်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ဘာ ချီးယွင်းချက်တွေများ ရှိနေလို့လဲဟင် ...”

“ဒေါက်တာမှာ ဘာချီးယွင်းချက်မှ မရှိပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ တာ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ စဉ်းစားသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ...”

“ဒါ ဆို ... ညီမလေးက ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားမပေးနိုင်ရတာလဲဟင်”

“တကယ်ချစ်ရင် စဉ်းစားစရာလိုလားဟင်၊ ဒေါက်တာကို တကယ် ချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ရော ဒေါက်တာ စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလား

ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလဲ တကယ်ချစ်တဲ့လူကိုပဲ တစ်သက်လုံး လက်တွဲ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် ဒေါက်တာ၊ နှလုံးသားကို ဘဝအတွက် စတေးလိုက်ရတဲ့အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ချင်ဘူးလေ ...”

“ညီမလေးက တော်တော်ပြတ်သားတာပဲ၊ အေးလေ .. ညီမလေး ကိုယ့်ကိုချစ်လာတဲ့အချိန်၊ နားလည်လာတဲ့အချိန်အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ရှောက်မှာပေါ့နော်၊ ညီမလေးစိတ်ဓာတ်ကိုတော့ တကယ်ကို လေးစား တယ်ကွာ ...”

“ကျွန်မကို မျှော်လင့်မနေစေချင်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ ဒေါက်တာ အတွက်ပြောတာပါနော် ...”

“ဟင်း! ...”

ဒေါက်တာကိုကိုထူးသည် သက်ပြင်းမောကြီးကို လေးလံစွာ ချလိုက်မိပြန်၏။

“ကော်ပီလေးသောက်လိုက်ပါဦး ဒေါက်တာ ...”

“မသောက်တော့ပါဘူးကွာ၊ ကဲ .. ကိုယ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော် ...”

“ဒေါက်တာ ...”

“ပြောလေ .. ညီမလေး ဘာပြောချင်လို့လဲ ...”

“ကျွန်မအဖေကို အရင်ကလိုပဲ စောင့်ရှောက်ပေးဦးမှာလားဟင်၊ ကျွန်မပြောတဲ့စကားတွေ ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားရင် အနူးအညွတ် တောင်းပန် ပါတယ်နော်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မအဖေကို ဂရုစိုက်ပေးပါဦး ဒေါက်တာ ရယ် ...”

တောင်းတောင်းပန်ပန်လေးဆိုလာသော သူမ ၏စကားလေး တွေကြောင့် ဒေါက်တာကိုကိုထူးရင်ထဲတွင် စိတ်မကောင်းခြင်းများကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ ၏ဦးခေါင်းလေးကို ကြင်နာ

စွာ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ...

“ဟင်းဟင်း ... ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက် အထင်မသေးပါနဲ့ ညီမလေး ရယ်၊ ဦးကို ဆေးကုပေးနေတဲ့ကိစ္စနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသားကိစ္စက ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူးကွာ ...

ကိုယ် .. ဦးကို စေတနာသန့်သန့်နဲ့ လာကြည့်ပေးနေတာကို ညီမလေး ယုံကြည်စေချင်တယ်၊ ကဲ .. ကိုယ်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ည တျရင် တစ်ခေါက်လာကြည့်ပေးဦးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ...”

“ကျေး .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ် ...”

သူမ ... လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့လေး ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါက်တာကိုကိုထူးက ...

သူမ ကို မချင်မရလေးကြည့်ရင်း ပြုံး၏။

“ကျွန်မ .. ရှင်ကို လုံးဝမချစ်နိုင်ပါဘူး ကိုစည်သူ ...”

“ရှင်နှောင်းငယ်” ၏ တည်ငြိမ်ပြတ်သားသောအဖြေကြောင့် စည်သူ မျက်နှာလေးက သိသာစွာ ညှိုးကျသွားရလေသည်။

“အဲဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး မပြောလိုက်ပါနဲ့ ရှင်နှောင်းရယ်၊ ကျွန်တော်က အခုမှ ရှင်နှောင်းကို ချစ်စကားပြောတာလေ၊ ရှင်နှောင်းအနေနဲ့ ကျွန်တော့်မေတ္တာကို အချိန်ယူပြီး လေ့လာပေးသင့်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟင်း ဟင်း ... ကျွန်တော် ရှင်နှောင်းဆီက အဖြေမတောင်းသေးဘူးလေ”

“အဖြေမတောင်းသေးပေမယ့် ကျွန်မမှာ အဆင်သင့်ရှိနေလို့ တစ်ခါတည်း အဖြေပေးလိုက်တာပါ ကိုစည်သူ၊ ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ လှန် ထားတဲ့အလုပ်မျိုးကို ကျွန်မ မလုပ်တတ်လို့ပါ ...”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ရှင်နှောင်းကို တကယ်ကို နှစ်နှစ် ကာကာချစ်တာပါ ရှင်နှောင်း၊ ပြီးတော့ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင် ရုန်းကန်နေရတဲ့ ရှင်နှောင်းရဲ့ဘဝလေးကိုလဲ ကူညီပေးမခွင့်ရချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ရှင်နှောင်းကို မိသားဖသားပီပီ တောင်းယူမှာပါ ရှင်နှောင်း ...”

“ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားကို ဘဝအခက်အခဲတွေအတွက် ဘယ်တော့မှ အရင်းအနှီးလုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး ကိုစည်သူ၊ ဒါကြောင့် .. ဒီအချိန်အထိ ဘယ်လိုလူမျိုးဆီက ငွေကြေးအကူအညီကိုမှ လက်မခံခဲ့ပါဘူး ...”

ကျွန်မကို စာပြပေးခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန်မရဲ့ကျောင်းကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကူအညီပေးခဲ့တာတွေအတွက် ကိုစည်သူကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကိုစည်သူကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၊ ကျွန်မ ကို စာပြပေးတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်လို့ပဲ ဆက်ဆံခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုစည်သူ သိပါတယ် ...”

“သိပါတယ် ရှင်နှောင်းရယ်၊ အဲဒီလိုကူညီခဲ့တာတွေကို အခွင့် အရေးယူပြီး ရှင်နှောင်းကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ရှင်နှောင်း ယုံကြည်စေချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ရှင်နှောင်းရဲ့ဘဝလေးကို နားလည်လို့ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီခဲ့တာပါဗျာ”

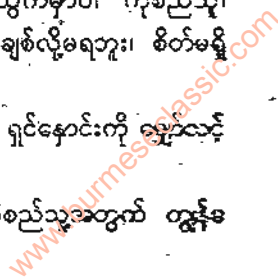
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစည်သူ၊ ကိုစည်သူကျေးဇူးတရားတွေ ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေလိုပဲ ဆက်ခင်ကြရအောင်နော် ...”

“ကျွန်တော့်ကို အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပေးပါလား ရှင်နှောင်းရယ်၊ ကျွန်တော် ရှင်နှောင်းကို မြင်မြင်ချင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါဗျာ”

“အချိန်ယူပြီးစဉ်းစားရင်လဲ ဒီအဖြေပဲထွက်မှာပါ ကိုစည်သူ၊ ကျွန်မ ကိုစည်သူကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို့ ချစ်လို့မရဘူး၊ စိတ်မမိ ပါနဲ့နော် ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ရှင်နှောင်းကို ချစ်လှင် နေချင်သေးတယ်ဗျာ ...”

“မမျှော်လင့်စေချင်ဘူး ကိုစည်သူ၊ ကိုစည်သူအတွက် ကျွန်မ

အဖြေက ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလာမှာမဟုတ်ဘူး ...”

“မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ လူသားတိုင်း သုံးစွဲခွင့်ရှိတဲ့အရာမျိုးပါ ရှင်နောင်၊ ရှင်နောင် ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေပြီလားမသိဘူး”

“ကျွန်မ ... ဘာကိုစိတ်ဆိုးရမှာလဲ ကိုစည်သူ ...”

“ကျွန်တော် ရှင်နောင်ကို အခုလို ချစ်ခွင့်ပန်လိုက်လို့လေ ...”

“ဟင်းဟင်း ... ကျွန်မ စိတ်မဆိုးပါဘူး ကိုစည်သူ၊ လွတ်လပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လွတ်လပ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်က ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး ချစ်ခွင့်ပန်တာ စိတ်ဆိုးစရာမှမဟုတ်ဘဲ ...”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဒီကရှေ့ ရှင်နောင်တို့အိမ်ကို ဝင်ထွက် သွားလာခွင့်ရှိသေးရဲ့လားဟင် ...”

“ဟင်းဟင်း ... ကျွန်မ အဲဒီလို စိတ်ထားသေးသိမိတဲ့ မိန်းမ မျိုးမဟုတ်ဘူး ကိုစည်သူ၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မအိမ်ကို အချိန်မရွေး ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ပါတယ် ...”

“မျှော်လင့်ချက်နဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ်ဆိုရင်ရော ရှင်နောင် ...”

“အဲဒါက ကိုစည်သူရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဖြစ်သွားပြီလေ၊ ကျွန်မ သူတစ်ပါးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို မစွက်မက်တတ် ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို ဝင်စွက်မက်လာတာမျိုးကို လည်း လက်မခံတတ်ဘူး၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ...

ကျွန်မမှာ မမနဒီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုစည်သူကို မေးချင်ခဲ့တဲ့ စကား တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက ကိုစည်သူရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စတွေနဲ့လို့ ကျွန်မ သိစရာမလိုဘူးလို့ပဲ သတ်မှတ်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟာ .. အဲဒီအကြောင်းတွေကို ရှင်နောင် သိချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရှင်းပြလို့ရတယ်နော် ...”

“ကျွန်မ ပြောပြီးပြီလေ၊ ကျွန်မ သူတစ်ပါးရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို သိစရာမလိုဘူး ကိုစည်သူ၊ ကျွန်မကို ဘာမှမပြောပြနဲ့နော်”

“ရှင်နောင် ... ရှင်နောင်၊ ကျွန်တော့်ကိုလက်မခံနိုင်တာ နှဒီ နဲ့များ ပတ်သက်နေလားဟင် ...”

“ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားနဲ့ပဲ ပတ်သက်ပါတယ် ကိုစည်သူ၊ ကိုစည်သူ ကိုသာ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရင် အဲဒီကိစ္စကို မေးခဲ့မိမှာလည်း နေသရာ ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကိုစည်သူကို ‘မိတ်ဆွေ’ တစ်ယောက်လို့ပဲ စိတ်သန့်သန့် လေးနဲ့ ခင်ခဲ့တာပါ ...

ကျွန်မ ကိုစည်သူကို မရိုးသားတဲ့ပုံစံမျိုး၊ မျှော်လင့်ချက်ပေးတဲ့ပုံစံ မျိုးနဲ့ မဆက်ဆံခဲ့ဘူးဆိုတာ ကိုစည်သူ အသိဆုံးပါ။ ဒီကရှေ့လည်း ကျွန်မ ကိုစည်သူကို မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်လို့ပဲ ဆက်ဆံသွား ချာပါ ...”

“ရှင်နောင်ရယ် ...”

စည်သူ က သူမ ကို မချင့်မရဲလေးကြည့်ရင်း လေးကန်စွာ ထပြန်သွားလေတော့သည်။

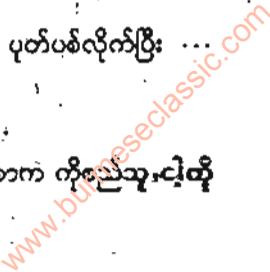
သူမ ကတော့ စည်သူကားလေး ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် ‘ခွန်အား’ (သို့မဟုတ်) ‘နှင်းဆီပင်’ လေးနားသို့ အပြေးအလွှားလေး ရောက်ရှိသွား လေတော့သည်။ ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကလည်း သူမ ရောက်လာမည့်အချိန် တို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသည်သို့ ရှိ၏။

သူမ သည် နှင်းဆီအိုးလေးကို ဖွဖွလေး ပုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဟိတ်! ...”

နှင့် ငါ့ကို စောင့်နေတာလားဟင် ? ...

နှင့်ကိုပြောရဦးမယ် ‘ခွန်အား’ ရဲ့ စောစောက ကိုစည်သူ့ငါ့ထံ

ရည်းစားစကားပြောတယ်ဟဲ့ ...

ဟော .. ကြည့်! နင့်မျက်နှာကြီးက ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ငါပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦးဟဲ့ ...

ငါ့သူ့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာနော်၊ သူ့ ငါ့ကို စာတွေပြပေးခဲ့လို့၊ ငါ့ရဲ့ကျောင်းကိစ္စတွေကို ကူညီလို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ရိုးရိုးသားသားပဲဆက်ဆံခဲ့တယ်ဆိုတာ နင့်ကို အစတတည်းက ပြောပြထားပြီးသားနော် ...

အခု .. နင်သိထားဖို့က သူ့ ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောတယ်ဆိုတာနဲ့ ငါ သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းခုံတယ်ဆိုတာပဲ၊ ငါ့နလုံးသားထဲမှာ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုတာ နင်အသိဆုံးပဲ 'ခွန်အား' ...

ဪ ... နင်မသိသေးတာတွေရှိသေးတယ်ဟဲ့ 'ခွန်အား' ရဲ့၊ အဲဒီကိုစည်သူဆိုတာက နင့်အစ်မ 'မမနဒီ' ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းလေ ...

ကိုစည်သူနဲ့မမနဒီ ဘာဖြစ်လို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ်ဆိုတာတော့ ငါလဲ မသိဘူးဟဲ့ 'ခွန်အား' ရဲ့၊ အဲဒီကိစ္စကို ငါသိစရာလဲမလိုဘူးလေ ...

သူတစ်ပါးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို ငါစိတ်မဝင်စားတတ်တာလဲ နင်အသိပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့အိမ်ကို အဝင်အထွက်လုပ်နေတဲ့ 'ကိုကိုထူး' ကလဲ နင့်အစ်မနဲ့ စေ့စပ်တော့မလိုဖြစ်ပြီးမှ နေ့စဉ်ပွဲပျက်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ ငါ နင့်ကို ပြောပြခဲ့ပြီးသားနော် ...

ဘာလဲ၊ အဲဒီလို နင့်အစ်မနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့လူတွေ ငါ့အိမ်မှာ အဝင်အထွက်လုပ်နေတာကို လက်ခံထားတဲ့ကိစ္စကို မေးဦးမလို့လား ...

ရှင်းပါတယ် 'ခွန်အား'၊ ကိုစည်သူက ငါ့ကို ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကူအညီတွေပေးနေတဲ့လူလေ၊ ကိုကိုထူးကကျတော့ ငါ့အဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို အိမ်တိုင်ရာရောက်လာပြီး စောင့်ရှောက်ပေးနေတာဟဲ့

'ခွန်အား' ရဲ့ ...

အဲဒီတော့ ငါ့ရဲ့ပညာရေးကိစ္စတွေကို အကူအညီပေးနေတဲ့၊ ငါ့အဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့လူတွေ၊ ငါ့အိမ်မှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတာပေါ့နော် ...

ဘာလဲ! .. ငါ သူတို့ရဲ့အကူအညီတွေကို မယူလို့မရဘူးလားလို့ နင် မေးချင်တာလား? ငါ သူတို့ရဲ့အကူအညီတွေကို မယူလို့မဖြစ်ဘူး၊ 'ခွန်အား'၊ ငါ့မှာက ပအေလူမမာကြီးကတစ်ဖက်၊ ပွဲရုံကိစ္စတွေက တစ်ဖက်၊ ကျောင်းကိစ္စတွေက တစ်ဖက်နဲ့ လုံးချာလည်လိုက်နေတာဟဲ့ 'ခွန်အား' ရဲ့၊ သူတို့အကူအညီတွေကိုသာ လက်မခံခဲ့ရင် ဒီအချိန်ဆို ငါ့အဖေလဲ အသက်တောင်ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါလဲ ဘွဲ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး...

နင် ငါ့ကိုထားခဲ့တဲ့ 'ကိုးနှစ်' ဆိုတဲ့ အချိန်အတော်အတွင်းမှာ ငါ့ဘဝရဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေက အများကြီးပဲ 'ခွန်အား'၊ အိမ်စရိတ်တွေ၊ ကျောင်းစရိတ်တွေ၊ ဖေဖေရဲ့ကျန်းမာရေးစရိတ်တွေကို မနိုင်မနင်းနဲ့ အသည်းအသန်ရှာနေရတဲ့အဖြစ်တွေကို နင် မြင်စေချင်လိုက်တာဟာ ...

ဒီကြားထဲမှာ ပတ်ချာလည်ပိုင်းနေတဲ့ အကြွေးတွေကိုလည်း ဖွဲဆပ်နေရသေးတာနော်၊ အဲဒီတော့ ကိုကိုထူးပေးလာတဲ့၊ ကိုစည်သူပေးလာတဲ့ အကူအညီတွေကို မဖြစ်မနေယူခဲ့ရတယ် 'ခွန်အား' ...

အကူအညီယူခဲ့ရတယ်ဆိုလို့ တစ်မျိုးလည်းမထင်လိုက်နဲ့ဦး 'ခွန်အား' ရေ ...၊ ငါ့အဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စအတွက် ကိုကိုထူးရဲ့အကူအညီကို ယူခဲ့ပေမယ့် ကျသင့်တဲ့ ဆေးဖိုးဝါးတွေကို ငါ အတိအကျဖေးချွန်းတာပါ 'ခွန်အား' ...၊ တစ်ခါတလေ မပြေလည်တဲ့အချိန်မျိုးတွေမှာ အကြွေးမှတ်တာလောက်တော့ ရှိတာပေါ့ဟာ ...

ငါ့ရဲ့ကျောင်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုစည်သူရဲ့အကူအညီတွေဟဲ့

ယူခဲ့ပေမယ့် ငါ့မှာ အလုပ်တွေပဲနေလို့ ကျောင်းအပ်ပေးတာတွေ၊ အဆောင်
ငှားပေးတာတွေ၊ အဆိုင်းမိန့် (ASSIGNMENT) တင်ပေးတာတွေ၊
ငါ့နားမလည်တဲ့စာတွေ ရှင်းပြပေးတာတွေလောက်ပါပဲနော် ...

ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ အကူအညီမျိုးကိုတော့ ခုချိန်အထိ ငါ
ဘယ်သူ့ဆီကမှ မယူခဲ့ဖူးဘူး 'ခွန်အား'၊ ငါ့ရဲ့ဘဝအခက်အခဲတွေကို
ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ ရုန်းကန်ဖြေရှင်းနေရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေမိတယ်
ဆိုပါတော့ 'ခွန်အား' ရယ် ...

ငါ့ကိုယ်တိုင် တယုတယလေး သိမ်းထားမိတဲ့ ငါ့ရဲ့နှလုံးသားလေး
ကတော့ 'ခွန်အား' ဆိုတဲ့ 'နှင်' တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပေါ့နော်...။

အချိန်က ... ည ... 09:30:00 ...

ဦးကျော်ဝေတစ်ယောက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေလေပြီ။
သူမ ကတော့ ဖခင်ဖြစ်သူကို ဆေးတိုက်ပြီးသည့်အချိန်ကတည်း
က 'ခွန်အား' (သို့မဟုတ်) 'နှင်းဆီပင်' လေးနားတွင် ရောက်ရှိနေခဲ့လေ
သည်။ သူမ စိတ်ထဲတွင် 'နှင်းဆီပင်' လေးကိုကြည့်ရင်း 'ခွန်အား'
ကိုယ်တိုင် သူမ နားတွင်ရောက်ရှိနေသလိုလေး ခံစားနေရ၏။

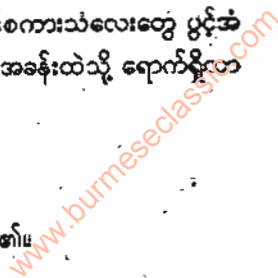
အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘေးတစောင်းလေး လဲလျောင်းရင်း 'နှင်းဆီ
ပင်' လေးကိုသာ မမှိတ်မသုန်လေး ငေးကြည့်နေမိခြင်းလည်းဖြစ်၏။

သူမ ၏နှုတ်ခမ်းလွှာတို့မှ တီးတိုးရင်ဖွင့်စကားသံလေးတွေ ပွင့်အံ
လာခြင်းမရှိသေး ...။ ထိုအချိန်တွင် သူမ ၏အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာ
သူက 'ဒေါ်ညိုနောင်' ဖြစ်လေသည်။

"သမီးခလေး ..."

"ဟင် .. မေမေ ..."

သူမ ကပျာကယာလေး ထထိုင်လိုက်၏။

ဒေါ်ညိုနောင်က သူမ၏အိပ်ရာလေးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...
“မေမေ .. သမီးကို မေးစရာလေးတွေရှိလို့ သမီးရဲ့ ပြောစရာ
လေးတွေလဲ ရှိတယ် ...”

“မေးလေ မေမေရဲ့ ... ဟင်းဟင်း ...”
“သမီးနဲ့မောင်စည်သူရဲ့အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဟင် ...”
“ကိုစည်သူက .. သမီးကို ပရိုပိုစ် (PROPOSE) လုပ်ထားတယ်
မေမေ ...”

“မောင်ကိုကိုထူးနဲ့ကရော ...”
“သူလဲ .. သမီးကို ပရိုပိုစ်(စ်)လုပ်ထားတယ် ...”
“အဲဒီတော့ .. သမီးလေးက ...”
“သမီး .. သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အပြတ်ငြင်းထားပြီးသား
မေမေ ...”

“သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လူကောင်းလေးတွေပဲ သမီးရဲ့၊ သမီးကိုလဲ
တော်တော်လေး မြတ်နိုးကြပုံရပါတယ်။ မေမေအနေနဲ့ကတော့ သူတို့
နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကိုရွေးချယ်လိုက်ရင် သမီးအတွက် အဆင်
ပြေသွားမယ်လို့ ထင်တာပဲ ...”

“ဟင့်အင်း ... သမီး သူတို့ကို လုံးဝချစ်လို့မရဘူး မေမေ”
“သမီးလေး ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ အလုပ်တွေလုပ်နေရတာကို မေမေ
မကြည့်ရက်တော့ဘူးကွယ်။ သမီးအတွက် အားကိုးရမယ့် တစ်ယောက်
ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါလားဟင် ...”

“လူပင်ပန်းတာကို သမီး ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ် မေမေ၊ နှလုံးသားပင်ပန်း
မှာကိုတော့ သမီးကြောက်တယ်။ အခက်အခဲတွေဆိုတာက အချိန်တန်ရင်
ပြေလည်သွားမှာပါ မေမေ၊ ခုတောင် အကြွေးတွေ တစ်ဝက်နီးပါး

လောက် ကြေသွားပြီပဲ။ အသစ်က ပြန်စ၊ စရာမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့
ဘဝမျိုးကို သမီး မထူထောင်ချင်ဘူး မေမေ ...”

“အခု မေမေဆက်ပြောမယ့်စကားတွေကို သတ္တိရှိရှိနားထောင်
ရမယ်နော်၊ ခံနိုင်ရည်လဲ ရှိရမယ် ...”
“ပြောပါ မေမေ ...”

“မြို့ထဲမှာ သမီးလေး နာမည်ပျက်သလိုဖြစ်နေတယ် သမီး၊ တစ်မြို့
လုံးနီးပါး သမီးမကောင်းကြောင်းတွေကို ပြောနေကြတယ်”
“ဘယ်လိုအကြောင်းတွေများလဲ မေမေ ...”

“မောင်ကိုကိုထူးနဲ့မောင်စည်သူ မေမေတို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်
လုပ်နေတာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့ သမီးရယ် ...”
“ကိုသူရနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေရော မပါဘူးလား မေမေ
ရဲ့ .. ဟင်းဟင်း ...”

“ပါတာပေါ့ သမီးရယ် ...”
“ကိုသူရကလဲ သမီးကို ပရိုပိုစ်လုပ်ထားတာနော် ...”
“ဟုတ်လား! ဒါဆိုရင် မောင်သူရလေးကိုရော စိတ်မဝင်စား
ဘူးလား သမီးရဲ့၊ သူလဲ သမီးအတွက် အားကိုးထိုက်တဲ့လူကောင်းလေး
ပဲလေ ...”

“သူ့ကိုလဲ ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းထားလိုက်ပြီ မေမေရဲ့ ..
ဟင်းဟင်း ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ် ...”
“မချစ်လို့လေ ... မချစ်လို့ .. ဟင်းဟင်း ...”

“တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ဖို့ မေမေ အကြံပြုချင်
တယ် သမီး၊ သမီးအနေနဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ဆုပ်လှိုက်ရင်

www.burmeseclassic.com

ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောနေတဲ့စကားသံတွေ ရပ်သွားမှာ သေချာတယ် ...”

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ဘာလဲ မေမေ၊ သူတစ်ပါးရဲ့အားနည်းချက် တွေကို မရမကလိုက်ရှာပြီး စကားလုံးတွေနဲ့ အလဲထိုးဖို့ပဲ ကြိုးစားနေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုမဟုတ်လား ...”

အမှန်တရားတစ်ခုကို အတိအလင်းကြီးသိနေရင်တောင် အတင်း အပျင်းတွေနဲ့ပဲ ဖုံးအုပ်ပစ်တတ်ကြတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခု မဟုတ်လား မေမေ၊ သမီး အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူးနော် ...

သမီးဘဝကို ဘယ်လိုသိကွာတရားတွေ၊ ဘယ်လိုစောင့်ထိန်းခြင်း တွေနဲ့ တည်ဆောက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ မေမေလဲ သိနေတာပဲ၊ သူတို့ရဲ့ လှံသွားတွေက မြေခိုရာကိုပဲ အမြဲဦးတည်နေတာ မေမေ၊ သမီးကတော့ ‘ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်တော့မှမရွေ့ဘူး’ ဆိုတဲ့ ဝါဒကိုပဲ လက် ကိုင်ထားတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး ...”

“လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေတာ သမီးရဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရွံတိုက်လို့မရဘူး၊ ဂရုမစိုက်လို့လဲမရဘူးလေ ...”

“သမီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရွံတိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ဂရု မစိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် သမီးစိတ်ကို ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်က စကားတွေမှ လဲ အလွှမ်းမိုးမခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူတွေဘာပဲပြောပြော အမှန်တရားဆိုတာ က ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိနိုင်တာပါ မေမေရယ် ...”

“အမှန်တရားဆိုတာကို ပတ်ဝန်းကျင်ကသိနေဖို့လဲလိုတယ် သမီးရဲ့”

“အမှန်တရားဆိုတာ လူတွေရဲ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ခစားလေ့မရှိဘူး မေမေ၊ အမှန်တရားက လူတွေကို နားလည်ပေးတဲ့ထုံးစံလဲ မရှိဘူး၊ လူတွေကသာ ‘အမှန်တရား’ ကို နားလည်ပေးကြရတာနော် ...

ပြီးတော့ သမီးတို့က ကိုယ့်ဘဝကို ရိုးရိုးသားသားလေး ခရီးဆက်

နေကြတာလေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ‘မှန်ခြင်း၊ မှားခြင်း’ တွေ ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ အသုံးတော်ခံ တင်ဆက်နေတာမဟုတ်ဘူး မေမေ ...”

“အဲဒါတွေကို မေမေနားလည်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ... မေမေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြားနေရတဲ့သတင်းတွေက ဆိုးနေလို့ သမီးလေး ကို နားချနေရတာ ...”

“ဘာလဲ မေမေ၊ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ က ယောက်ျားသုံးယောက် နှို တစ်ပြိုင်တည်းပေါင်းပြီး လုပ်စားနေတယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတွေ ထားဟင် ...”

“မေမေဖြင့် ... ပြောလို့တောင်မထွက်ရဲပါဘူး သမီးရယ် ...”

“သူတို့ပြောသလိုရော တကယ်ဖြစ်နေလို့လား မေမေ ...”

“အဲဒါကြောင့် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာပေါ့ သမီးရယ် ...”

“မေမေ .. သမီးမေးတာကိုပဲ ဖြေလေ၊ သူတို့ပြောတဲ့စကား တွေကို မေမေ လက်ခံလား ...”

“ဘယ်လက်ခံလိမ့်မလဲ သမီးရယ် ...”

“အဲဒီစကားတွေကို ကိုကိုထူးကရော လက်ခံနိုင်ပါ့မလားဟင်”

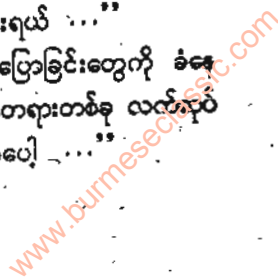
“ဘယ်လက်ခံမလဲ သမီးရဲ့၊ သမီးရဲ့အနေအထိုင်တွေကို သူ တိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့နေရတာပဲလေ ...”

“ကိုစည်သူနဲ့ကိုသူရရော ... လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ထင်လား မေမေ”

“အမှန်တရားကို သူတို့သိနေတာပဲ သမီးရယ် ...”

“ဒါဆို ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အတင်းအပျင်းပြောခြင်းတွေကို ခံနေ ရတဲ့သူတွေရဲ့လက်ထဲမှာ ရာနှုန်းပြည့်မှန်တဲ့ အမှန်တရားတစ်ခု လက်ထဲပဲ ထွက်ကိုင်ရှိနေတယ်ဆိုတာ မေမေလက်ခံတယ်ပေါ့ ...”

“လက်ခံတာပေါ့ကွယ် ...”

“ဒါဆိုရင် .. လုံလောက်သွားပြီ မေမေ၊ အမှန်တရားကို လူတွေနားလည်ဖို့ သမီးတို့ ဘာမှကြိုးစားစရာမလိုဘူး၊ အဲဒီအမှန်တရားတွေထိပါးစေမယ့်အလုပ်မျိုးတွေကို လုပ်ပြနေဖို့လဲ မလိုတော့ဘူးနော် ...

ပတ်ဝန်းကျင်က အတင်းအဖျင်းစကားတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံပြီး စိတ်သောကတွေ မဖိစီးပါနဲ့ မေမေရယ်၊ အမှန်တရားတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဂုဏ်ယူနေလိုက်စမ်းပါ၊ ရင်ကော့ခေါင်းမော့ထားလိုက်စမ်းပါ မေမေရယ် ...

ချီးကျူးတဲ့စကားတွေ၊ ကဲ့ရဲ့တဲ့စကားတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး အမှန်တရားတွေကို ပြုပြင်လိုက်မယ်ဆိုရင် သမီးတို့ရဲ့ဘဝလမ်းကြောင်းလေး တိမ်းစောင်းသွားလိမ့်မယ် မေမေ ...

သမီးက သမီးရင်ထဲက အမှန်တရားတစ်ခုကိုပဲ အလေးအနက်ထားတယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုတွေကို နာခံဖို့ အစီအစဉ်လဲမရှိဘူး၊ အရှုံ့တိုက်ဖို့အစီအစဉ်လဲ မရှိဘူး၊ မေမေလဲ အဲဒီအတင်းအဖျင်းစကားတွေကို ခံစားမနေနဲ့နော် ...”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ ခြင်္သေ့ .. ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ဈေးထဲမှာ ‘ရတနာ’ နဲ့တွေ့တယ် သမီးရဲ့၊ ထိပ်တိုက်ကြီးတွေ့နေတာတောင် လုံးဝ နှုတ်မဆက်ဘူးကွယ်၊ မေမေ့ကိုကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကလဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ မေမေဖြင့် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ် ...”

“မေမေ .. မေမေ့သူငယ်ချင်းကို နှုတ်တော်သံယောဇဉ်ကြီးတယ်နော်၊ ဟိုကဖြင့် မေမေ့ကို သံယောဇဉ်မရှိလို့ အဆက်အဆံ့ မလုပ်တာ ‘ခုနစ်နှစ်’ တောင်ရှိတော့မယ်”

“ဪ .. မေမေတို့က တစ်တန်းတည်း ပညာသင်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား၊ သူ့သမီးရဲ့စေ့စပ်ပွဲတုန်းကတော့ မေမေတို့ကို

ဖိတ်ဖော်ရပါသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သမီးကို ခေါ်လာခဲ့ဖို့တောင် သေသေချာချာမှာခဲ့ရတာ) သမီးရဲ့ ...”

“ဟင်းဟင်း .. မေမေက သိပ်အတာပဲနော်၊ အဲဒါ သမီးတို့တို့ ခေါ်ကြားလိုက်တာ မေမေရဲ့၊ ကိုစည်သူ သမီးတို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်လုပ်နေလို့ မမနဒီကို ကိုစည်သူထက်သာတဲ့လူနဲ့ ပေးစားနိုင်တယ်လို့ ပြောချင်တာလေ ...

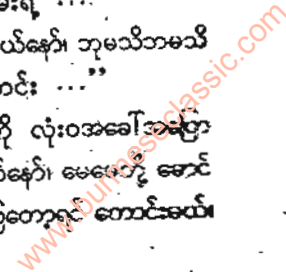
ဟင်းဟင်း ... အဲဒါကြောင့် သူ့စိတ်ဓာတ်က သူ့ကိုအကျိုးပြန်ပေးပြီး စေ့စပ်ပွဲပျက်သွားတာလေ၊ သမီးကို ခေါ်ခဲ့ပါလို့ပြောတာ အကောင်းမဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့၊ သမီးကို ကိုစည်သူနဲ့ငြိနေတယ်ထင်ပြီး ခေါ်ချိုးလိုက်တာလေ ...

ဟင်းဟင်း .. စေ့စပ်ပွဲပျက်သွားရတာကလဲ သမီးတို့ကို အနိုင်ယူချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်တွေရဲ့ အကျိုးပေးပဲပေါ့ မေမေရဲ့၊ စေ့စပ်ပွဲ ပျက်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး၊ ကိုကိုထူးကံ သမီးတို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်တွေ လုပ်လာတော့တာပဲ၊ ဟင်းဟင်း .. ရယ်ရတယ်နော် ...”

“မေမေ .. အဲဒီကိစ္စကိုလဲ ပြောချင်နေတာ သမီးရဲ့၊ သမီးကို ပတ်ဝန်းကျင်က အမြောခံနေရတဲ့စကားတွေထဲမှာ အဲဒီအကြောင်း ဆွဲလဲပါတယ်၊ ‘သမီးက မောင်စည်သူနဲ့မောင်ကိုကိုထူးကို နှုတ်လက်ထဲ ထနေ လူယူသွားတာ’ လို့ ပြောနေကြတာ သမီးရဲ့ ...”

“အဲဒါပဲ မေမေ၊ လူတွေက အရမ်းရယ်ရတယ်နော်၊ ဘုမသိဘမသိနဲ့ စွတ်ပြောနေကြတော့တာပဲ ... ဟင်းဟင်းဟင်း ...”

“အဲဒါပြောတာ သမီး၊ ရတနာ မေမေ့ကို လုံးဝအခေါ်အပြောမလုပ်တော့တာက အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်နော်၊ မေမေတို့ နောင်စည်သူနဲ့မောင်ကိုကိုထူးကို အဆက်အဆံ့မလုပ်ကြတော့ရင် တောင်မယ်

မြားစစ်သည်

ရတနာ့ကိုကြည့်ရတာ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေတို့ကို မုန်းတီးနေ သလိုပဲ ...”

“မဆိုင်ဘူး မေမေ၊ သမီးတို့က ကိုကိုထူးနဲ့ ကိုစည်သူတို့ ဝိပာ်ဆွေ တွေလိုပဲ ဆက်ဆံခဲ့တာလေ၊ ပြီးတော့ သူတို့ သမီးကို စိတ်ဝင်စားလာ အောင် ဖန်တီးခဲ့တာလဲ တစ်ခုမှမရှိဘူး ...”

“ဒါပေမယ့် ... သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သမီးကို စိတ်ဝင်စားနေကြ တယ်မဟုတ်လား သမီးရဲ့ ...”

“အဲဒါ သမီးနဲ့မဆိုင်ဘူး မေမေ၊ သူတို့ဘာသာ စိတ်ဝင်စားနေ ကြတာကို ပိတ်ပင်လို့မရဘူးလေ၊ သေချာတာတစ်ခုက သမီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ ...”

သမီးတို့ ဆက်ဆံနေကြတယ်ဆိုတာကလဲ မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ ဆက်ဆံ နေကြတာပဲမဟုတ်လား၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် သမီးကို ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုတွေ ထင်ပြီး မျှော်လင့်နေကြမှာစိုးလို့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးလို့လဲ အပြတ်ငြင်း ထားပြီးပြီလေ၊ မေမေမယ့်ရင် သူတို့ကို မေးကြည့်လို့ရတယ်နော် ...”

“ဒါဆိုလဲ သမီးတို့ချင်း မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ ဆက်ဆံနေကြတယ် ဆိုတာကို ရတနာသိအောင် ပြောပြထားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား သမီး”

“လိုလို့လား မေမေရယ်၊ အဲဒီလို သွားရှင်းပြရင်ရော အန်တီ ရတနာက မေမေကို ဟိုးတုန်းကလို ပြန်ဆက်ဆံမယ်ထင်လို့လားဟင်၊ ကိုစည်သူနဲ့ကိုကိုထူးဆိုတာက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပေါ်လာတာပါ မေမေ ရယ်၊ သူတို့ သမီးတို့မိသားစုကို အပေါင်းအသင်းမလုပ်တော့တာ ‘ရုနစ်နစ်’ တောင်ကြာခဲ့ပါပြီ ...”

သမီး သူတို့ကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် မေမေ၊ မမနဒီအတွက်

နှင်းဆီပုံပြင်

မိတ်မကောင်းလဲ ဖြစ်ခဲ့မိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးတို့မိသားစု အပေါ်မှာ သူတို့ မိတ်ဆွေကောင်းမဝီသခဲကြဘူးလေ၊ သမီးတို့ မိသားစု ကို မိတ်ဆွေစာရင်းကနေ သိသိသာသာကြီး ခါထုတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား ..”

ကိုကိုထူးကရော၊ ကိုစည်သူရော သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပဲ ရှိနေရုံနဲ့ သမီးတို့အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းတွေလို့တော့ သတ်မှတ်လို့ရ တယ် မေမေ၊ သူတို့ပေးခဲ့တဲ့ အကူအညီတွေအတွက် သမီးတို့အတွက် ထာကယ့်ကို မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေတဲ့ အကူအညီမျိုးတွေလဲဖြစ်ခဲ့တယ် ...”

သမီးတို့ကို ဆေးဖော်ကြောဖက်မလုပ်ချင်ကြတဲ့ ‘ဒေါ်ရတနာ’ တို့ရဲ့စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် သမီးတို့မိသားစုကို စေတနာအပြည့်နဲ့ ဆောင့်ရှောက်ကူညီနေတဲ့ မိတ်ဆွေစာရင်းကို သမီးမဖျတ်နိုင်ဘူး မေမေ ...”

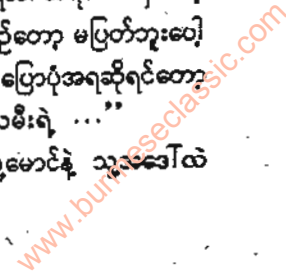
ဒေါ်ရတနာတို့ ထင်ချင်သလိုထင်ကြစမ်းပါ မေမေရယ်၊ အမှန် တရားကိုမြင်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဘာသာ အလိုလိုနားလည်သွားလိမ့်မယ်၊ နေဒီကိစ္စဟာ သမီးနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့ဘူးဆိုတာ အချိန်က အဖြေပေး သွားပါလိမ့်မယ် ...”

“အေးပါ၊ သမီးရယ်၊ တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ မေမေ ‘နဒီ’ ကို မမြင်တာတောင် တော်တော်ကြာပြီ သမီးရဲ့ ...”

“ဟုတ်လား၊ သမီးကတော့ ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ ကိုယ်ရှုပ်နေတာ ဆိုတော့ သတိတောင်မထားမိဘူး၊ စိတ်လဲမဝင်စားပါဘူး မေမေရယ်”

“စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့တော့မဟုတ်ဘူး သမီးရယ်၊ အရင်က ‘နှစ်အိမ် ဘုန်းအိမ်’ လို့ နေလာခဲ့ကြတာဆိုတော့ သံယောဇဉ်တော့ မပြတ်ဘူးပေါ့ ဘွယ်၊ သူတို့အိမ်က ‘ချိုချို’ ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ ဒီတီက နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားတာ တဲ့ သမီးရဲ့ ...”

“ဟုတ်မှာပေါ့ မေမေရဲ့၊ အင်္ဂလန်မှာ သူ့မောင်နဲ့ သူ့သခင်လဲ

ရှိနေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ‘နဒီ’ အင်္ဂလန်ကိုသွားတာမဟုတ်ဘူးလို့ အသေအချာကို ပြောလိုက်တာ ...”

“ဒါဆို ဘယ်နိုင်ငံကိုသွားတာတဲ့လဲ မေမေ ...”

“ဘယ်နိုင်ငံဆိုတာတော့ အဲဒီကောင်မလေးလဲ အတိအကျ မပြော တတ်ဘူးတဲ့ သမီးရဲ့၊ ဒီတစ်ခါ အဲဒီကောင်မလေးကိုတွေ့မှ သေသေ ချာချာမေးကြည့်ရဦးမယ် ...”

“မမေးပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ဘော်ကြာ ကြိုက်မှန်းမသိ၊ မကြိုက် မှန်းမသိ၊ မေမေလဲ စိတ်မဝင်စားနဲ့၊ သမီးလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဟုတ်ပြီ လား .. ဟင်းဟင်း ...”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ ကဲ ကဲ .. သမီးလဲ အိပ်တော့၊ မေမေလဲ အိပ်တော့မယ် ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းက သူမ ကို ဖွဖွလေးနမ်းပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားလေပြီ။

သူမ ကတော့ ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကို တွေ့တွေ့လေး စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး နှမ်းလျှော့ဖြင့် ...

“နင်ကြားတယ်နော် ...”

နင်ကြားလိုက်တယ်နော်၊ နင်တို့အိမ်နဲ့ ငါတို့အိမ်ရဲ့ဆက်ဆံရေး အခြေအနေတွေကို နင် ကြားလိုက်ပါတယ်နော်၊ ငါ့ရှင်သန်နေရတဲ့အခြေ အနေတွေကိုလည်း နင်ကြားလိုက်ပါတယ်နော် ...

“ဘဝ” ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာကြီးလဲ ‘ခွန်အား’ ရယ် ...

ဒေါ်ညိုနှောင်းသည် အခန်းဝလေးမှ တိတ်တိတ်လေး ရပ်ကြည့်နေ မြင်းဖြစ်၏။

‘နှင်းဆီပင်’ လေးကိုကြည့်ရင်း တီးတိုးစကားလေးတွေဆိုနေ သော သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်ညိုနှောင်း မြင်တွေ့နေရ၏။ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ သည် တီးတိုးစကားလေးတွေ ဆိုနေရင်းမှ ဖွဖွလေးရယ်ရင်း အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲအိပ်လိုက်ပြန်၏။

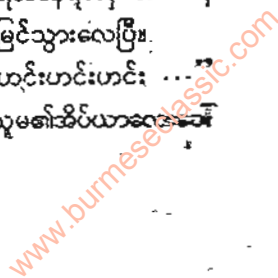
သူမ၏အပြုံးလေးတွေက ရှက်ပြုံးလေးတွေဖြစ်နေပြီး သူမ ၏ မျက်လုံးလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ်လင်းလက်နေသည်ကိုလည်း ဒေါ်ညိုနှောင်း မြင်တွေ့နေရလေသည်။

သူမ သည် တစ်ယောက်တည်း ဖွဖွလေးရယ်နေရင်းမှ ဆတ်ခနဲ ထ၊ ထိုင်လိုက်ပြန်၏။ သူမ ဒေါ်ညိုနှောင်းကို မြင်သွားလေပြီ။

“ဟင်! မေမေ၊ လာလေ မေမေရဲ့ ... ဟင်းဟင်းဟင်း ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းက အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး သူမ၏အိပ်ယာခင်းပေါ် တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“မေမေ မအိပ်သေးဘူးလားဟင် ...”

“မအိပ်ချင်သေးလို့ပါ သမီးရယ်၊ မနေ့ညက စကားလေးတွေကို ဆက်ချင်လို့ သမီးရဲ့ ...”

“ပြောလေ ... မေခေမ ဘာပြောချင်လို့လဲ ...”

“လောလောဆယ် သမီးကို ပရိသတ်(စ်)လုပ်ထားတဲ့လူတွေကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား သမီး ...”

“တကယ်ပေါ့ မေမေရဲ့ .. ဟင်းဟင်း ...”

“သမီးမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေများ ရှိနေပြီလားဟင် ...”

“ဟင်အင်း ... မရှိပါဘူး မေမေရဲ့၊ ရှိရင် မေမေ့ကို အသိပေးမှာပေါ့ .. ဟင်းဟင်း ...”

ဒေါ်ညိုနောင်းက ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကို တွေ့တွေ့လေး ကြည့်လိုက် ပြန်၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းလေးချလိုက်ပြီးမှ ...

“သမီး .. တစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်လင့်နေတာလားဟင်”

“ရှင်! ...”

သူမ တအံ့တဩလေး ရေရွတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ထားလိုက်၏။

“သမီး မျှော်လင့်နေတဲ့လူက .. ‘ခွန်အား’ လေးလားဟင် ...”

“မေမေ! ...”

သူမ အထိတ်တလန့်လေး ရေရွတ်လိုက်ပြန်သည်မို့ သူမ ရင်ထဲမှ ခံစားချက်လေးတွေကို ဒေါ်ညိုနောင်း နားလည်သွားရလေပြီ။

“ဟင်းဟင်း ... မေမေသမီးလေးက တော်တော်လေး စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ သမီးလေးဖြစ်နေတာကိုး ...”

“ရှင် .. မေမေ၊ သမီးမှာ .. သမီးမှာ အပြစ်ရှိလားဟင်”

“စိတ်ရဲ့ရွဲလမ်းမှုတွေ၊ ချစ်ခြင်းခံစားချက်တွေဆိုတာဟာ ‘အပြစ်’ ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်တစ်ခုအောက်က အကြောင်းအရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး သမီး

ရယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေမေးမယ့်မေးခွန်းလေးတွေကိုတော့ သမီးကိုယ်တိုင် ဖြေထားဖို့လိုလိမ့်မယ် သမီး ...”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ...”

“သမီး ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး သားလေး ‘ခွန်အား’ ကိုပဲ တမ်းတနေခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား သမီး၊ သူကရော သမီးလို သတိရနေပါ့မလားဟင်၊ သမီးတို့ ဝေးသွားကြတာ ကိုးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီနော်”

“သမီး .. သမီး အတိအကျမသိနိုင်ဘူး မေမေ ...”

သူမ မပုံမရဲလေး ခေါင်းညိတ်၏။

“သမီးက သူပြန်လာမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေတာပေါ့ ...”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကိုကံရင်း ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။

“သူ ... ပြန်လာပါ့မလား သမီး”

“ရှင်! ... သမီး .. အတိအကျမသိနိုင်ဘူး မေမေ ...”

“တကယ်လို့ သူပြန်လာမယ်ဆိုရင်ရော၊ သမီး သူ့ကို ချစ်နိုင်မယ် လို့ထင်လား သမီး ...”

“သမီး .. သမီး .. သူ့ကိုပဲ စောင့်နေခဲ့တာပါ မေမေ ...”

“သူကရော ... သမီးကို ချစ်နိုင်မယ်လို့ထင်လား သမီး ...”

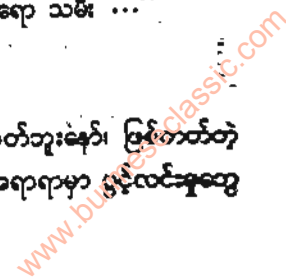
“သမီး မဖြေတတ်ဘူး မေမေ ...”

“လူဆိုတာ သီးချိန်တန်သီးပြီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ကြတာ သမီး၊ ခုန့်မှာ ‘ခွန်အား’ လေး ချစ်သူတွေတာတွေရနေပြီဆိုရင်ရော သမီး ...”

“ရှင်! ...”

သူမ ... မဖြေတတ်တော့။

“မေမေက အတိအကျပြောနေတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ပြန်တတ်တဲ့ သဘာဝတွေကိုပြောနေတာ၊ ‘ခွန်အား’ က အရာရာမှာ ပွင့်လင်းမှုတွေ

ပေးထားတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုမှာ နှစ်ရှည်လများ နေခွင့်ရနေတာဆိုတော့ ဒီအချက်တွေကို သမီး ကြိုစဉ်းစားထားဖို့လိုတယ် ...

‘ခွန်အား’လေးကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်တွေ လွန်ကဲပြီး သမီးနှလုံးသားကို သမီးပြန်မမြင်နိုင်တဲ့အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ သတိပေးတာနော်၊ ‘သမီးနဲ့ ခွန်အား’ ပြန်တွေ့ခဲ့ကြရင်တောင် သမီးကိုယ်တိုင်က ‘ခွန်အား’ကို လက်မခံနိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုးလဲ ဖြစ်နေနိုင်သေးတယ်လေ ...”

“မေမေပြောတာကို သမီး သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ခုချိန်ထိတော့ သမီးရင်ထဲမှာ ‘ခွန်အား’ ပဲရှိနေခဲ့တယ် မေမေ၊ မှန်တာ ကိုဝန်ခံရရင် ခုချိန်မှာ ‘ခွန်အား’ ရဲ့ပုံစံဟာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဖြစ်နေမယ်၊ သူ့အခြေအနေဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်နေမယ်ဆိုတာမသိပေမယ့် သမီးရင်ထဲမှာ သူ့ကိုပဲ ‘စိတ်ကူး’ နဲ့ချစ်နေမိတယ် မေမေ ...”

အဲဒါကြောင့် ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် နှလုံးသားနဲ့ပတ်သက်လာရင် သမီး ‘ခွန်အား’ နဲ့ ပြန်ဆုံပြီးမှ တစ်ခုခုကိုဆုံးဖြတ်ဖို့ ရှည်ရှည်ထားတယ်၊ ခွန်အားက .. ခွန်အားက သမီးဘဝအတွက် အရေးအပါဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် မေမေ ...”

“အဲဒါ စိတ်စွဲလမ်းမှု လွန်ကဲတာပဲ သမီး၊ တကယ်လို့ သူ .. သမီးဆီကို ပြန်မလာဘူးဆိုရင်ရော ...”

“ရှင်! ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်း၏မေးခွန်းက ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ၏မျက်နှာလေးကို နှိုးရွားစွာ ပျက်ယွင်းသွားစေလေတော့သည်။ သူမ ကိုကြည့်ရှင်း ဒေါ် ညိုနှောင်းရင်ထဲတွင်လည်း နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီး .. သူနဲ့ ပြန်ဆုံခွင့်မရှိတော့ဘူးဆို တာမျိုးလဲ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲလေ ...”

သူမ၏နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်ညိုနှောင်းကို တွေ့တွေ့လေး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သူ .. သူနဲ့ သမီးနဲ့ ပြန်ဆုံရဦးမယ်လို့ သမီး ယုံကြည်နေမိ တယ် မေမေ၊ တကယ်လို့ .. တကယ်လို့များ သူနဲ့ ပြန်ဆုံခွင့် မရှိ တော့ဘူးဆိုရင်တောင် သူ .. သူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့လက်တွဲ သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကိုတော့ သမီး ကြားရမှာပါ မေမေ ...”

သူမ ၏စကားအဆုံးတွင် သူမ မျက်ဝန်းအိမ်တို့တွင် ရစ်ဝဲ ပြည့်လျှံလာသော မျက်ရည်တို့က ဖြာခနဲ စီးကျသွားလေတော့သည်။ ဒေါ်ညိုနှောင်းရင်ထဲတွင် သူမ ကိုဆက်ပြောရန် စကားပေါင်း များစွာ ကျန်ရှိနေသေး၏။ သို့သော် သမီးလေး၏ရင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်း များစွာ သန္ဓေတည်ခိုင်မြဲနေခဲ့သော စွဲလမ်းမှုအတိုင်းအတာများကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မို့ ကျန်ရှိနေသေးသော စကားပေါင်းများ စွာကို ဒေါ်ညိုနှောင်း မပြောရက်တော့ ...။

မသေချာမရေရာသော သံယောဇဉ်စ၊ တွေကို ထွေးပိုက်ရင်း ဘဝ ခရီးကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်စွာ လျှောက်လှမ်းနေသည်ဟုလည်း မဝေဖန် ရက်တော့ ... ..။

သူမ သည် ...

သူမ ၏ တစ်ခွေတည်းသော သူမ မြတ်နိုးရသော တိပ်ခွေလေးကို SANYO ကက်ဆက်လေးထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမ ၏ ဖောင်းပြည့်ကော့ညွတ်သော လက်ညှိုးလေးဖြင့် PLAY ခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေတော့သည်။

ထို့နောက် 'နှင်းဆီအိုး' လေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဝှေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီး SANYO ကက်ဆက်လေးမှ ထွက်ပေါ်လာသော သီချင်းသံလေးကို ရီဝေယစ်မူးစွာ နားဆင်လိုက်တော့သည်။ သူမ၏အခန်းလေးထဲတွင် ဆွတ်ပျံ့စွာ ပျံ့ဝဲထွက်ပေါ်နေသည်က 'မဒင်' ၏ 'နေရာ' ဟူသော သီချင်းလေးဖြစ်၏။

သီချင်းသံလေးနှင့်အတူ တရိပ်ရိပ်လွင့်မျောနေသည်က သူမ ၏ အတွေးစလေးများပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

'ခွန်အား' ရယ် ...

နှင်ရောက်လာမယ် .. မရောက်လာဘူးဆိုတာ မသေချာပေမယ့် ငါ့ရဲ့ 'နှလုံးသား' ဆိုတဲ့ အခန်းငယ်လေးကိုတော့ နင်ဆန္ဒရှိရင် နားခိုဖို့ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ပြင်ထားခဲ့မိပါတယ်လေ ...

ကိုးနှစ်ကျော်ကျော် ဝေးခဲ့ကြပြီမို့ နင်ဟာ 'ငါ့အတွက်' ဆိုတာ မသေချာတော့ပေမယ့် ငါဟာ 'နင့်အတွက်' ဆိုတာကတော့ သေချာနေတဲ့ အဖြေတစ်ခုပါ။ 'ခွန်အား' ...

ဒီသီချင်းလေးထဲကလိုပါပဲ 'ခွန်အား' ရယ် ...

ငါ့ရဲ့ 'နှလုံးသားအခန်းငယ်' လေးဟာ နင်တစ်ယောက်တည်း အတွက်ဆိုတာ သေချာနေခဲ့ပေမယ့် နေမယ်၊ မနေဘူးဆိုတာကတော့ နင့်ရဲ့သဘောပါပဲ ခွန်အား ...

ငါလေ နင့်မှာ ချစ်ဦးသူ ရှိနှင့်မနေစေဖို့ အချိန်တိုင်း ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ငါမျှော်လင့်တဲ့ နှလုံးသားမျိုးလေး၊ ငါမျှော်လင့်တဲ့ အခြေအနေမျိုးလေးတွေနဲ့ ပြန်ရောက်လာပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းနေမိတာပဲ 'ခွန်အား' ရယ် ...

နင်နဲ့ငါ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံခွင့်ရော ရှိသေးရဲ့လား 'ခွန်အား' ...။

ရာသီ .. နွေ .. မိုး .. ဆောင်း .. တို့ ...
အလီလီပြောင်းခဲ့သည်မှာ 'ကိုးကြိမ်' တိုင်ခဲ့လေပြီ။

'ခွန်အား' နှင့် 'ရှင်နှောင်းငယ်' တို့ ...
ဝေးကွာသွားခဲ့ကြသည်မှာ ကိုးနှစ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။

'ရှင်နှောင်းငယ်' တို့မိသားစုလေး ...
ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည်မှာ
'ခုနစ်နှစ်' ကျော်ခဲ့လေပြီ။

'ဦးမိုးဝင်း၊ ဒေါ်ရတနာ' တို့မိသားစုက ...
'ဦးကျော်ဝေ၊ ဒေါ်ညိုနှောင်း' တို့ မိသားစုလေးကို
မိတ်ဆွေခန်းဖြတ်ခဲ့သည်မှာ ...
'ခုနစ်နှစ်' ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

'ဦးကျော်ဝေ' တစ်ယောက်
လေဖြတ်ပြီး အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေခဲ့သည်မှာ ...
'သုံးနှစ်' ကျော်ခဲ့လေပြီ။

'နဒီ' တစ်ယောက် ...
'ဦးမိုးဝင်း၊ ဒေါ်ရတနာ' တို့အိမ်မှ
တိတ်တိတ်လေး ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်မှာ
'တစ်နှစ်' နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

'ဒေါ်ရတနာ' တစ်ယောက် ...
'ရှင်နှောင်းငယ်' တို့မိသားစုလေးကို
အမုန်းကြီး မုန်းတီးနေခဲ့သည်မှာ
'တစ်နှစ်' နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

'ဒေါ်ရတနာ' ၏နှလုံးသားတွင် ...
'ရှင်နှောင်းငယ်' နှင့် အတိအကျပတ်သက်နေသော
'အာဃာတ' တရားတို့ ခိုင်မြဲစွာ ရှင်သန်ကိန်းဝပ်နေခဲ့သည်မှာ
'တစ်နှစ်' နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

မကြာမီ ... 'ခွန်အား' မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့မည်။
မကြာမီ ... 'ခွန်အား' ပျော်သွယ်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့မည်။

‘နှင်းဆီပင်’လေး ...

တုတ်ခိုင်သော အကိုင်းအလက်များနှင့် သန်မာစွာ ရှင်သန်နေသော ‘နှင်းဆီပင်’ လေး။ ပန်းပွတ်တိုင်လုံးများနှင့် ကျွန်းခုံပုဂံလေးပေါ်တွင် အစိမ်းရောင်ရင့်ရင့် ကြောအိုးလေးနှင့်အတူ တင့်တယ်စွာ စံမြန်းနေသော ‘နှင်းဆီပင်’ လေး။ လရောင်ခြည်တို့ ဖျန်းပက်ခြင်းတို့ကို ဣန္ဒြေရှုစွာ ခံယူနေသော ‘နှင်းဆီပင်’ လေး ...

မကြာခင်မှာဘဲ အစိမ်းရင့်ရောင် နှင်းဆီအိုးလေးကို ဖွဖွလေး လာရောက်တို့ထိ ပွတ်သပ်လာသည်က ဖော့ဖယောင်းလို ဖူးကြာသွယ် ပျောင်းနေသော လက်ကလေးတစ်စုံဖြစ်လေသည်။

ထူးခြားသည်က ထိုလက်ကလေးတစ်စုံသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုလက်ကလေးတစ်စုံသည် ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကို မ,ယူချီ ဆောင်သွားပြီး နီညိုရောင်ရင့်ရင့် အိပ်ရာခင်းစလေး ဖုံးအုပ်ထားသော အိပ်ရာလေးပေါ်သို့ ချထားလိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက် ...

ထိုလက်ကလေးတစ်စုံ၏ သခင်မကိုယ်တိုင်လည်း ထို ‘နှင်းဆီပင်’ လေး၏နံ့အေးတွင် အသာအယာလေး လှအိပ်လိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက် နှင်းဆီပင်လေးကို ရွန်းရွန်းစားစားလေးကြည့်ရင်း ထိုက်ဖိုစွာ ပြုံးလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် ရယ်၏။

သူမ ၏ ရယ်သံပါးပါးလေးက အခန်းလေးထဲတွင် ပျံ့လွင့်သွား လေတော့သည်။

“ပျော်လိုက်တာ ...”

သူမ .. လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲလေး ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ပြန်လာတော့မယ် ...”

“သူ ပြန်လာတော့မယ် ...”

သူမ အသံမဟွက်အောင် ရေရွတ်ရင်း ပက်လက်လေး လှန်ချလိုက် ပြန်၏။ ရွှေရင်စို့စို့တို့ ကြားဝင့်စွာ တည်ရှိနေပုံက ‘နှင်းဆီပင်’ လေး၏ တင့်တယ်ခြင်းတွေကိုပင် သိမ်ငယ်သွားစေပြန်၏။ သူမ .. ပါးပါးလေး ခုတ်လိုက်ပြန်၏။

“သူ ပြန်လာတော့မယ်တဲ့ .. ဟင်းဟင်းဟင်း ...”

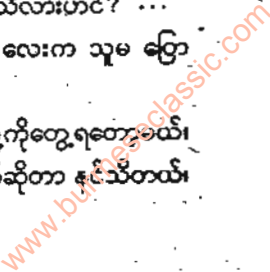
ဒူးဆစ်ကျော်သည်အထိ ရှည်လျားအုပ်ဆိုင်းသော ဆံယဉ်စင်းစင်း သွတ်ပစ်လွှဲခါထုတ်ရင်း သူမ၏ဦးခေါင်းလေးကို မတ်ထောင်လိုက်ပုံ အသက်ရှူမှားလောက်စရာအတို။ ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကို စူးစူးစိုက် စိုက်ကြည့်ရင်း သူမ၏မျက်ခန်းအစုံတို့တွင် မျက်ရည်ကြည်တို့ ရစ်ဝဲလာ ကြပြန်၏။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ ပြုံးနေဆဲ ..။

“သူ .. သူ ပြန်လာတော့မယ်တဲ့၊ အဲဒါ နင်သိလားဟင်? ...”

ပွင့်လှဆဲဆဲ နှင်းဆီပင်လေးနှင့် ‘နှင်းဆီပင်’ လေးက သူမ ငြော ချွတ်တို့ နားထောင်နေသည်သို့ရှိ၏။

“ငါ .. ငါ ပျော်လိုက်တာဟယ်၊ ငါ .. သူ့ကိုတွေ့ရတော့မယ်၊

အဲဒီလေးကို ငါ ဘယ်လောက်မျှော်လင့်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ နင်သိတယ်၊

ဟိတ်! ... အဲဒီလို မလှုပ်မယှက်ကြီး လှုပ်မနေနဲ့လေး၊ နင် ငါ့ကို တစ်ခုခုပြန်မပြောတတ်ရင်တောင် နင့်ရဲ့အကိုင်းအခက်လေးတွေကို လွှစ်ပြင်ပေးပါယ်။ ကဲ! ...”

သူမ ၏လက်ကလေးနှင့် ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကို လှုပ်ခါလိုက်ပြန် ၏။ ‘နှင်းဆီပင်’လေး လှုပ်ခါသွားတော့မှ ...

“ဟင်းဟင်း... ဒီလိုမှပေါ့ဟဲ့၊ နင် .. နားထောင်နော်၊ သူ ပြန် ရောက်လာတော့မယ်တဲ့၊ ငါ့ကို မေမေက ပြောတာလေ၊ ငါ ရင်တွေခုန် လိုက်တာဟယ်၊ ငါ .. ‘ခွန်အား’ ကို တွေ့ရတော့မယ်”

“ဟိတ်! ... ငါ သူ့ကို ဘယ်လိုပုံစံလေးနဲ့တွေ့ရင် ကောင်းမလဲ ဟင်၊ ပြောစမ်း .. ငါနဲ့အလိုက်ဆုံးဝတ်စုံက ဘာလဲဟင်၊ နင် ငါ့ကို နည်းနည်းလောက် စဉ်းစားပေးပါဦးနော် .. ဟင်းဟင်း ...

“ခွန်အား က အလှအပသိပ်ကြိုက်တာဟဲ့၊ ငါလေ .. သူ့ကို သာမန်ပုံစံမျိုးနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးဟဲ့၊ ထူးထူးခြားခြားလေးကို ဆုံချင်တာလေ၊ အဲဒီအတွက် ငါတွေ့ထားတဲ့ပုံစံလေးတစ်ခုရှိတယ် သိလား ...

“နေဦး၊ ငါ နင့်ကို ကြားရဦးမယ်၊ ငါ့ ‘ခွန်အား’ လေးကလေ၊ ဝိသုကာဘွဲ့ကြီးယူပြီး ပြန်လာတာတဲ့တော်၊ ‘ခွန်အား’ က ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက စာသိပ်တော်တာဟဲ့ ...

“ဟင်းဟင်း ... နင်လဲ သူ့ကို ကြိုဆိုရမယ်နော်၊ ဟောဒီအင့် လေးကို အပူခိုလေးဖြစ်အောင်လှုပ်ပြီး ‘ခွန်အား’ ကို ကြိုရမယ် သိလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲမသိပါဘူးဟယ် .. ငါ ရင်တွေခုန်နေလိုက်တာ၊ ငါ ဒီလို ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ဖူးဘူးဟဲ့ ...

“လာ .. နင်နဲ့ငါ လမင်းကြီးကို ထွက်ကြည့်ရအောင်၊ လမင်း ကြီးက အရမ်းသာနေတာဟဲ့၊ လပြည့်နေရောက်တော့မယ်လေ၊ လပြည့်

နေမှာ သူ့ရောက်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟယ်၊ အမှတ်တရဖြစ်တာပေါ့”

သူမ သည် ‘နှင်းဆီအိုး’ လေးကို မှယူပြီး ဝရန်တာသို့ ပေါ့ပေါ့ ဝါးပါးလေး ပြေးထွက်သွားလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် လမင်းကြီးကို မော့ကြည့် လိုက်ပြီး ...

“ငါ့မျက်လုံးတွေ ကြောင်နေတယ်ဟယ်၊ ဒီညတော့ အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ... နင်လဲ မအိပ်နဲ့တော့၊ နင်နဲ့ငါ လမင်းကြီး ထိုင်ကြည့်ပြီး စကားတွေပြောကြမယ်လေ ... နော် ...”

သူမ .. လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်နေ၏။

‘နှင်းဆီပင်’လေးသည်လည်း ... ..

ဆယ့်ခြောက်နှစ်တိတိမှာ ...

ကျွန်တော် 'လူပျို' ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အမွေးအမှင်တွေ ထူပြောလာခဲ့တယ်။ လည်ပင်းမှာ စေ့တတ်ထွက်လာပြီး အသံတွေလည်း ဩလာခဲ့တယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတတ်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အထူးတလည် ဂရုစိုက်တတ်လာခဲ့တယ်။ စကားပြောတာ၊ သွားလာတာကအစ နေပုံထိုင်ပုံတွေ အဆုံး ပုံစံတွေအားလုံး အလိုလိုပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတယ်။

ထူးခြားတာက ကျွန်တော့်ရဲ့နှလုံးသားလေးပါပဲ။ ကောင်မလေးတွေကို ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်စိတ်တွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားခဲ့မိပေမယ့် ကျွန်တော်ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ ချစ်ကြည့်လို့မရခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ သက်တူရွယ်တူ ချောချောလှလှကောင်မလေးတွေ အများကြီးပါပဲ။ နိုင်ငံခြားသူလေးတွေရှိသလို မြန်မာမလေးတွေလည်း ရှိတာပဲ။

အရာရာမှာ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပေးထားတာဆိုတော့ မသိမသာတွေကတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာတွေကတစ်မျိုး .. ချဉ်းကပ်ညှိငင်မှုတွေ

တို့လည်း အကြိမ်ကြိမ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်လေ။

မှန်ရာကိုဝန်ခံရရင် ကျွန်တော် အဲဒီကောင်မလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မိပါတယ်။ လက်တည့်စမ်းချင်တဲ့စိတ်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း လက်တွေ့ကျတော့ ကျွန်တော်သူတို့ကို ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ကြည့်လို့တောင် မရခဲ့ဘူး။ စကားနှစ်ခွန်းသုံးခွန်းလောက်ပြောမိရင်ပဲ ကျွန်တော် သူတို့ကို စိတ်ကုန်သွားတတ်ခဲ့တယ်။

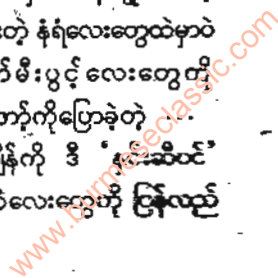
အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းရဲ့အဓိကအကြောင်းအရင်းကတော့ ကျွန်တော်သူတို့ကို 'ချစ်လို့မရခြင်း' ပါပဲ။ ဒို့ထက်သေချာဟာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော် သူတို့ကို 'ရင်မခန့်ခြင်း' ပါပဲ။

အဲဒီလို ချစ်လို့မရနိုင်အောင်၊ ရင်ခန့်လို့မရနိုင်အောင် ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေကို လုံခြုံစွာ ကာရံထားဆီးထားတဲ့ အရာလေးတစ်ခုကတော့ 'ရင်နှောင်ငယ်' ဆိုတဲ့ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး နံရံထူထူလေးတစ်ခုပါပဲ။

အဲဒီနံရံလေးတစ်ခုပဲဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားလေးကို၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ခန့်သံတွေကို၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်တွေကို၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အာရုံခံစားချက်တွေကို၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်တွေကို အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေနဲ့ အပေါ် အောက် ငြီးတော့ လေးဘက်လေးတန် လုံခြုံစွာကို ပိတ်လှောင်ထိန်းချုပ်ထားခဲ့တော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီ အလုပ်ပိတ်ထားတဲ့ နံရံလေးတွေထဲမှာပဲ

'ပြန်ဆုံ ကြမယ်' ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်မီးပွင့်လေးတွေတို့ တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ထွန်းရင်း သူမ .. ကျွန်တော့်ကိုပြောခဲ့တဲ့

'ငါလေ ... နင်ပြန်ရောက်လာမယ့်အချိန်ကို ဒီ 'နှင်းဆီပင်' လေးနဲ့အတူ စောင့်နေမယ်နော်' ဆိုတဲ့ စကားသံလေးတွေဟာ ပြန်လည်

ကြားယောင်ရှင်း၊ မျက်ရည်စက်လေးတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာတဲ့ သူမ မျက်နှာလေးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ရှင်း .. နဲ့ပဲ ...

ရှည်လျားလှတဲ့ အချိန်ကာလတွေကို မရေမတွက်နိုင်သော လူ့ တစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒအလင်္ကာအိပ်မက်တိုလေးတွေကို တမ်းတခြင်း ပြေသိမ့် ရေစီးကြောင်းငယ်လေးတွေကို နှစ်သိမ့်ကျေနပ်စွာ .. ပျော်ရွှင်အားရ ဖြတ်သန်းနေခဲ့မိပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ .. ငယ်သူငယ်ချင်းလေးကို၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ 'ရှင်နှောင်း ငယ်' လေးကို ရှင်သန်ခြင်းနဲ့အမျှ ... တစ်နေ့မှ မေ့လို့မရခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်သည် မချစ်တတ်ခင်ကပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းများကို 'ရှင်နှောင်းငယ်' ဟူသော သူမ ထံတွင် အပြီးတိုင် အပ်နှံခဲ့သည်ရောထင်

ကျွန်တော်သည် ရင်မခုန်တတ်ခင်ကပင် ရင်ခုန်တတ်သော နှလုံးသား ကို 'ရှင်နှောင်းငယ်' ဟူသော သူမ ထံတွင် အပြီးတိုင် အပ်နှံခဲ့ရောထင် တစ်သွင်သွင်စီးဆင်းနေမိသော အချစ်မြစ်အစင်းစင်းတို့သည် မစီး ဆင်းတတ်မိကာလကပင် 'သူမ' ဆီသို့သာ မြစ်ကြောင်းရွယ် ဦးတည် ခဲ့သည်ထင်။

ခုဟော့ ချစ်ခြင်းမြစ်အစင်းစင်းတို့၏ ဦးတည်ရာအတိုင်း နေ့စဉ် ရက်ဆက် နှစ်ရှည်လများ မပျက်မကွက် ဆက်လျက် ဆက်လျက် မက်ခဲ့ရသော မျှော်လင့်ခြင်းအိပ်မက်တို့ကို ရင်ခုန်စွာ ထမ်းပိုးရှင်း ...

ကျွန်တော့်နှလုံးသားလေး၏ ငတ်မွတ်ခြင်း ရေသောက်မြစ်တို့ ကုန် တွယ်ထားရာ 'သူမ' ဆီ သို့သာ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါပြီ။

ငါပြန်လာပြီ 'မိနှောင်း' ရေ... ငါတို့ရဲ့ ရင်ခုန်ပွင့်တွေကို အချစ် ကြီးတွေနဲ့ တစ်ပွင့်ချင်း တစ်ပွင့်ချင်းသိပြီး ငါတို့ရဲ့ အိပ်မက်ကမ္ဘာမှာ အလှဆုံး ဆင်ယင်ချိတ်ဆွဲကြည့်လေ ...

"အမေညို! ..."

အိမ်တံခါးဝသို့ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာသော မြင့်မြင့်မားမား အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးကြောင့် ဒေါ်ညိုနှောင်း တစ်ယောက် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

တံခါးဝကို ကျောပေးပြီးထိုင်နေသော 'ရှင်နှောင်းငယ်' ၏ ခန္ဓာ ကိုယ်လေးသည်လည်း မတ်ခနဲ ဖြစ် သွားရလေသည်။

တုန့်နှုန်းတွေ ပြောင်းလဲသွားသော်ငြား ထိုအသံ၏ပိုင်ရှင်ကို သူမ ၏နှလုံးသားတွေက တိကျပြတ်သားစွာ နှုတ်မိနေ၏။ သူမ၏နှလုံးသားတို့ ထူနေခဲ့စွာ လှုပ်ခါလာကြလေပြီ။

"သား! ... ခွန်အား ..."

ဒေါ်ညိုနှောင်း တအံ့တဩရှေ့ရွတ်လိုက်သည်နှင့်အတူ 'ရှင်နှောင်း ငယ်' တစ်ယောက် အပေါ်ထပ်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးတက် သွားလေတော့ သည်။ အိတ်နဲ့စွာ ခါယမ်းဝှေ့ဝှေ့သော ဆံပင်ရှည်ရှည်တို့နှင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းအလှတွေက 'ခွန်အား' ၏ ရင်ခုန်သံတွေကို ဇုတ်ဘရက် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်နှိုးလိုက်ကြလေပြီ။

ဒေါ်ညိုနှောင်းတစ်ယောက်လည်း 'ခွန်အား' ကို ရွှေစေ့ကြည့်ရင်း ပီတိမျက်ရည်လေးတွေ ရစ်ဝဲလာရလေပြီ။

"သားလေး .. အမေညိုသားလေး၊ ထွားလာလိုက်တာ သားရယ်"

ဒေါ်ညိုနှောင်းသည် 'ခွန်အား' ၏မျက်နှာလေးကို အုပ်ထိုးရင်း တုန်ယင်စွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

'ခွန်အား' သည် ငယ်စဉ်ကလိုပင် ဒေါ်ညိုနှောင်း၏ရင်ခွင်ထဲသို့

တိုးဝင်လိုက်ပြီး ...

“အမေညို .. သားတို့ အရင်ကလို ချစ်သေးရဲ့လားဟင် ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းက မျက်ရည်စလေးတွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားရယ်၊ သားလေးကို အမေညို ကိုယ်တိုင် နို့တိုက်ခဲ့ရတာလေ သားရဲ့ ...”

“အမေညို ...”

“ပြော .. သားလေး ...”

“ဇောဇောက အပေါ်ကိုပြေးတက်သွားတာ ‘မိနှောင်း’ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ သားရဲ့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ အပေါ်ကို ပြေးတက်သွားတာလဲဟင်၊ သားကို တစ်ချက်တောင် လှည့်ကြည့်မသွားဘူးနော်၊ သားမှန်းမသိဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဟင်းဟင်း .. သွားမေးကြည့်လေ သားရဲ့ ...”

“ခွန်အား” သည် လှေကားထစ်တွေကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ ဖြတ်ကျော်ပစ်လိုက်၏။

သူမ၏အခန်းဝသို့ရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ဖွဖွလေး ခေါက်လိုက်ပြီး ...

“မိနှောင်း ...”

“ခွန်အား” ၏ခေါ်သံကြောင့် သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေး အေးစက် တောင့်မတ် သွားရလေသည်။ သူမ က တံခါးရွက်လေးကို ကျောမှီပြီး ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တံခါးရွက်လေးအတွင်းမှ သူမရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေ၏။ “ခွန်အား” က တံခါးရွက်လေးကို ထပ်ခေါက်လိုက်ပြီး ...

“မိနှောင်း .. ငါပြန်လာပြီလေ၊ တံခါးဖွင့်စမ်း ...”

သူမ ရင်ဘတ်လေးကို ဖိထားလိုက်ရလေသည်။

“မိနှောင်း .. အပြင်မှာရောက်နေတာ ‘ခွန်အား’ နော် ...”

“သိတယ်၊ နင် မေမေ့ကို စခေါ်လိုက်ကတည်းက နင်မှန်း ငါ သိတယ် ...”

တံခါးရွက်လေးကို ဖြတ်သန်းထွက်ပေါ်လာသော သူမ၏အသံ လေးကြောင့် ‘ခွန်အား’ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဒါဆို .. ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးသွားတာလဲ မိနှောင်း ...”

“နင့်ကို ဒဏ်ခတ်တာလေ ...”

“ဒဏ်ခတ်တာ! .. WHY ? ...”

“ဗမာလိုပဲပြောလေ၊ ဒါ မြန်မာပြည်နော် .. ဟင်းဟင်း ...”

“ခွန်အား” ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။

“အိုခေ .. အိုခေ ...၊ နင်က ဘာကိုဒဏ်ခတ်တာလဲ ...”

“ငါ့ဆီကို စာမရေးလို့ ...”

“NO .. NO ...ငါ နင့်ဆီကို စာရေးတယ် ...”

“မညာနဲ့၊ တစ်စောင်မှမရောက်ဘူး၊ ဘယ်လိပ်စာနဲ့ ရေးတာလဲ”

“ငါ့အိမ်ကလိပ်စာနဲ့ ရေးတာလေ ...”

“နင် တကယ်ပြောနေတာနော် ...”

“ငါ နင့်ကိုမညာဘူး ‘မိနှောင်း’ ...”

“ငါ သဘောပေါက်သွားပြီ ‘ခွန်အား’၊ ဒါဆိုရင် ငါမေးတာကို ဖြေ”

“မေးလေ ...”

“နင် ငါ့ကိုခွဲသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ခွန်အား”

“ကိုးနှစ်ကျော်သွားပြီ ...”

“အတိအကျပြော ...”

“အင်း .. ကိုးနှစ်နဲ့ .. ကိုးနှစ်နဲ့ ...”

“ခွန်အား” က လ၊အရေအတွက်ကို အတိအကျ မမှတ်မိ။ သူမ က နာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကိုးနှစ်၊ ဆယ့်တစ်လ၊ နှစ်ဆယ့်ကိုးရက်၊ ဆယ်နာရီ၊ ဆယ်မိနစ် နဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးစက္ကန့် ကြာသွားပြီ ‘ခွန်အား’ ...”

“ခွန်အား” သူမကို ပြောသွား၏။ သူမ က ...

“အဲဒီအချိန်တွေကို ‘နာရီ’ ဖွဲ့ရင် ဘယ်လောက်ရမလဲ ‘ခွန်အား’ ...”

“ဟင် .. နာရီဖွဲ့ရမယ် ... ဟုတ်လား မိနောင်း ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဖွဲ့ကြည့်လေ ...”

“ဟဲဟဲ ... တစ်ရက်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ၊ တစ်လမှာ ရက်သုံး ဆယ်ဆိုတော့ ကိုးနှစ်ဆိုရင် လပေါင်းက တစ်ရာရှစ်လ၊ တစ်ရာရှစ်လ ကို ရက်သုံးဆယ်နဲ့မြောက်ရင် ရက်ပေါင်းက သုံးထောင်နှစ်ရာနဲ့လေးဆယ် ဆိုတော့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီနဲ့ ထပ်မြောက်ရင် ... ဟဲဟဲ ...”

“နာရီပေါင်း ရှစ်သောင်း ခုနစ်ထောင် မြောက်ရာတစ်ဆယ်နဲ့ ဆယ်မိနစ် နှစ်ဆယ့်ငါးစက္ကန့် ...”

“ခွန်အား” .. တအံ့တဩလေး ဖြစ်သွားရပြန်၏။ သူမ က ...

“အဲဒီအချိန်တွေကို မိနစ်ဖွဲ့ရင်ရော ‘ခွန်အား’ ...”

“ဟင် ...၊ အဲ .. ဟဲ ဟဲ ...”

“မိနစ်ပေါင်း တစ်ထောင် နှစ်ရာ မြောက်ဆယ့်တစ်သိန်း ငါးသောင်း ရှစ်ထောင် လေးရာတစ်ဆယ်နဲ့နှစ်ဆယ့်ငါးစက္ကန့်၊ အဲဒီအချိန်တွေကို စက္ကန့်ဖွဲ့ရင်ရောဟင် ...”

“ဟဲဟဲ .. မိနောင်း ...”

“ခုနစ်သောင်း ငါးထောင် မြောက်ရာ ကိုးဆယ့်ငါးသိန်းနဲ့ လေး ထောင် မြောက်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါးစက္ကန့် ...”

ခွဲခွာခဲ့ကြသည့်၊ ဝေးကွာခဲ့ကြသည့်အချိန်တွေကို စက္ကန့်အရေ အတွက်နှင့်ပါ အတိအကျမှတ်သားထားသော သူမ ကို ‘ခွန်အား’ မျက်လုံးပြူး ဆလံသ၊နေရလေပြီ။

သူမ က .. ဖွဖွလေး ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒီစက္ကန့်တွေတိုင်းမှာ ငါ နင့်ကို သုတ်ရနေခဲ့တယ် ‘ခွန်အား’ ...”

“မိနောင်းရယ် ...”

‘ခွန်အား’ သည် တံခါးရွက်လေးကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ရင်း ကြည့်နှုတ် .. ကျေနပ်စွာ ရေခွတ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ သူမ က ...

“ခွန်အား ...”

“ဟင် ...”

“နင်ကရော၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုအချိန်တွေမှာ သုတ်ရနေခဲ့တာလဲဟင်”

‘ခွန်အား’ တွင် အပြေအဆင်သင့်မရှိ၊ သို့သော် မျက်မျင်းပင် ...

“မိနောင်း ...”

“ဟင် ...”

“တံခါးဖွင့်တော့လေ၊ ငါ နင့်ကိုမြင်ချင်လှပြီ ...”

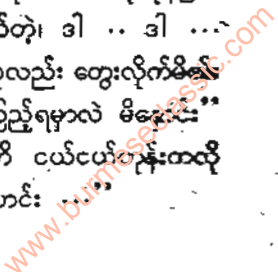
www.burmeseclassic.com

“ဖွင့်ဘူး ... ငါက အရပ်ဆိုးတယ် ‘ခွန်အား’ ...”
 “ဆိုးဆိုးကွာ .. ကြည့်မယ် ...၊ တံခါးဖွင့်ပေးတော့ ...”
 “ဟင့်အင်း .. ဖွင့်ဘူး ...”
 “နင် တော်တော်ရစ်တာပဲ မိနှောင်း၊ ဒါဆို ငါမေးတာကို မှန်မှန်ဖြေ”
 “မေးလေ ...”
 “နင့်မျက်လုံးလေးတွေက ဘယ်လိုပုံစံလေးတွေလဲ ...”
 “မလှဘူး .. ပြူးတယ် ...”
 “မျက်ခုံးမွေးကရော ? ...”
 “မျက်ခုံးမွေးနည်းလို့ ခဲနဲ့ဆွဲရတယ် ...”
 “နာခေါင်းလေးကရော ? ...”
 “နာခေါင်းက ပွတယ် ..ဟင်းဟင်း ...”
 “ပွတယ်! ...၊ ဒါဆို နှုတ်ခမ်းလေးကရော? ...”
 “နှုတ်ခမ်းက ထူပြီးတော့ လန်တယ်၊ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းက ခေါ်ပြီးကျဲနေတယ် .. ဟင်းဟင်း ...”
 “ဆံပင် ? ...”
 “ဆံပင်က .. တိုတိုကောက်ကောက် ...”
 “ခွန်အား” က ပြုံးလိုက်ပြီး ...
 “ဟေ့! .. မညာနဲ့၊ စောစောက နင့်ဆံပင်တွေကို ငါမြင်လိုက်တယ်၊ ငါ နင့်ကိုမြင်ချင်လှပြီ မိနှောင်း၊ တံခါးဖွင့်ပေးတော့၊ နင့်ကို မြင်ချင်လွန်းလို့ အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတဲ့လူကို နင့်မသနားဘူးလား တံခါးဖွင့်ကွာ ...”
 “ဟင့်အင်း ... ဖွင့်ဘူး .. ဟင်းဟင်း ...”

“ဘာလဲ၊ နင်က ငါ့ကို မတွေ့ချင်ဘူးလား၊ ငါက အရပ်ဆိုးနေလို့လား ...”
 “နင့်ဘာသာ ဘယ်လောက်ပဲအရပ်ဆိုးဆိုး ခွန်အား ဖြစ်နေဖို့ပဲ လိုတာလေ၊ စောစောက ငါ့အမေပြောလိုက်တာကို ကြားလိုက်တယ်၊ နင် အရမ်းထွေးလာတယ်ဆို ...”
 “ဟုတ်တယ်ဟ ..ဟင်းဟင်း ...”
 “ဘာတွေထွေးလာတာလဲဟင် .. ဟင်းဟင်း ...”
 “အကုန်လုံးပဲဟ .. ကြည့်မလား ...”
 “အိုး! .. ကြည့်စရာလား ... ဟင်းဟင်း ...”
 “မိနှောင်း .. ငါစိတ်တိုလာပြီနော်၊ တံခါးဖွင့်တော့ဟာ၊ ငါ နင့်တို့ မြင်ချင်နေပြီဟ ...”
 “ခွန်အား ...”
 “ဘာလဲ! ...”
 “ညကျမှလာကြည့်လေ ...”
 “ညကျမှ! ...”
 “ဟုတ်တယ်၊ ညရောက်မှ လရောင်အောက်မှာ လာကြည့်၊ ဒီနေ့ ညကြည့်နေဆိုတော့ လ၊ကြီးက သာနေမှာလေ ...”
 “ခွန်အား က ကြည့်ကြည့်နူးနူးလေး ပြုံးလိုက်မိ၏။ ရင်ခုန်ခြင်း နှုတ်ဖြင့် ‘လရောင်အောက်မှာ လာကြည့်ရမယ်တဲ့၊ ဒါ .. ဒါ ...’
 NEW TASTE။ ကဗျာဆန်လိုက်တာ ...” ဟုလည်း တွေးလိုက်မိ၏
 “ငါ .. ငါ .. နင့်ကို ဘယ်မှာလာကြည့်ရမှာလဲ မိနှောင်း”
 “ဝရန်တာမှာလေ၊ ညဆယ့်နှစ်နာရီတိတိ ငယ်ငယ်တန်းကလို နီထူးပင်ပေါ်ကနေ ကူးလာခဲ့ ... ဟင်းဟင်း ...”

“အိုခေ ...”

“ခွန်အား ...”

“ဟင် ...”

“နင့်အိမ်ကို ရောက်ပြီးပြီလားဟင် ...”

“ဟင်အင်း .. မရောက်သေးဘူး၊ ငါ နင့်ဆီကို အရင်ဆုံးလာခဲ့တာ”

“ငါ .. နင့်ကို မှာစရာတွေရှိတယ် ခွန်အား၊ အရေးကြီးတယ်၊ နင် .. ငါ့စကားကို နားထောင်မှာလားဟင် ...”

“အင်း .. နားထောင်မယ် ... ပြော ...”

“နင် သေချာနားထောင်နော်၊ နံပါတ်တစ် .. နင် ငါ့အိမ်ကို လာတဲ့အကြောင်းကို နင့်အိမ်ကလူတွေ လုံးဝမသိစေနဲ့ ...”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“နင် ငါ့ကို ဘာမှပြန်မမေးနဲ့၊ ငါပြောတာကိုပဲ နားထောင်လေ”

“ကောင်းပြီလေ ...၊ နံပါတ်နှစ်က ဘာလဲ ...”

“နံပါတ်နှစ် ... နင့်တို့အိမ်မှာ ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေ၊ ငါတို့အိမ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေကို လုံးဝမပြောရဘူး၊ နင့်အနေနဲ့ ငါ့ကိုရော၊ ငါတို့အိမ်ကိုရော လုံးဝစိတ်မဝင်စားသလို၊ လုံးဝမမှတ်မိ တော့သလိုပဲနေရမယ် ...”

“မိနောင်း .. နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ...”

“အခြေအနေဆိုတာတွေက အမြဲတမ်းပြောင်းလဲနေတယ် ‘ခွန်အား’၊ အချိန်တန်ရင် အားလုံးကို နင်သိလာလိမ့်မယ်၊ နင် ငါ့ကို တွေ့ချင်သေး တယ်ဆိုရင် ငါပြောတာတွေကို နင် အတိအကျ လိုက်နာဖို့လိုတယ် ခွန်အား ...”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို .. နံပါတ်သုံးက ...”

“နံပါတ်သုံးက နင် ငါတို့အိမ်ကို နေ့ခင်းပိုင်းအချိန်တွေမှာ လုံးဝ လာခွင့်မရှိဘူး၊ ညပိုင်းတွေမှာ လာခဲ့ရင်တောင် နင်တို့အိမ်ကလူတွေ အိပ်တဲ့အချိန်ကျမှ ဘယ်သူမှမမြင်အောင် လာခဲ့ရမယ် ...”

“ဘာတွေလဲ မိနောင်းရယ်၊ နင်တို့အိမ်နဲ့ ငါတို့အိမ်နဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်ထားကြလဲဟင် ...”

“ငါ့ကို ဘာမှပြန်မမေးနဲ့ ‘ခွန်အား’၊ အချိန်တန်ရင် နင်သိလာမှာပါ၊ ငါ .. နင့်ကို စိတ်ဆင်းရဲစရာစကားတွေ ဘယ်တော့မှ ပြောမှာမဟုတ် ဘူး၊ အရေးအကြီးဆုံးက တစ်ခုပဲရှိတယ် ...”

“ပြောလေ .. ဘာလဲ ...”

“နင် .. ငါ့ကိုထားခဲ့တဲ့အချိန်ကစပြီး ခုချိန်အထိ ငါ နင့်ကို စောင့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ၊ နင်ပေးခဲ့တဲ့ ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကို အဖော် လုပ်ပြီးတော့လေ ...”

“မိနောင်းရယ် ...”

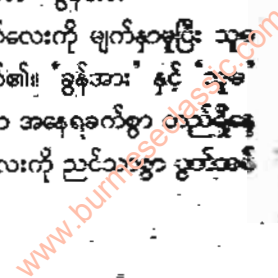
‘ခွန်အား’ ၏နှလုံးသားတို့တွင် ဆွတ်ကျွတ်နူးညံ့သော ပီတိလေး တစ်ခု လေးနက်စွာ ဖြစ်တည်ကိန်းအောင်းသွားရလေတော့သည်။

“နင် .. ယုံရဲ့လားဟင် ...”

“ယုံပါတယ် ‘မိနောင်း’ ရယ် ...”

“ငါ နင့်ကို အချိန်တိုင်းမျှော်နေခဲ့မိတာ ‘ခွန်အား’ ...”

သူမ က .. ပြောရင်းဖြင့် တံခါးရွက်လေးကို မျက်နှာဖူးပြီး သူမ အိမ်နွတ်ကိုယ်လေးကို ရင်အပ်ဖိကပ်ထားလိုက်၏။ ‘ခွန်အား’ နှင့် ‘သူမ’ ကြားတွင် တံခါးရွက်ပါးပါးလေးတစ်ချပ်သာ အနေရခက်စွာ ပာညှိနေ လေတော့သည်။ ‘ခွန်အား’ က တံခါးရွက်လေးကို ညင်သာအား ဖွတ်ထစ် လိုက်ပြီး ...

“ငါလဲ နှင့်ဆီကို အချိန်တိုင်း ပြန်လာနေခဲ့တာပါ မိနှောင်း ...”

သူမ .. ကြည်နူးစွာ မျက်ရည်ဝဲရလေပြီ။

“ခွန်အား ... နှင့် ငါပြောတာတွေကို မှတ်မိတယ်နော် ...”

“အင်း .. မှတ်မိတယ် ...”

“ဂရုစိုက်ပါနော် ...”

“အင်းပါ။ ဒါဆို ငါ နှင့်ကို ညရောက်မှ လာတွေ့မယ်လေ၊ ငါ သွားတော့မယ် ...”

“နေဦး .. မှာစရာရှိသေးတယ် ...”

“ဘာမှာမလို့လဲ ...”

“နှင့် .. ငါ့ကိုလာတွေ့ရင် ငါ့ကို လက်ဖျားလေးနဲ့တောင် လာမငါ့ပါဘူးလို့ ကတိပေး ...”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“မမေးနဲ့၊ ငါတောင်းတဲ့ကတိကိုပဲပေး ...”

ခွန်အားက မထိတရီလေး ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အင်းပါ ... ပေးတယ် .. ဟင်းဟင်း ...”

“ငါ့ကို .. ဘာစကားမှလဲ လာမပြောရဘူးနော် ...”

“ဟင်းဟင်း ... အေးပါဟာ ...”

“ပြီးရင် နှင့်ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်သွား၊ နှုတ်ဆက်စကားလဲ မပြောနဲ့”

“ဟားဟားဟား ... အေးပါဟာ၊ ကဲ .. ငါသွားလို့ရပြီလား...”

“နေဦး ... အရေးကြီးဆုံးတစ်ခုမေးဦးမယ် ...”

“မေးလေ ...”

“နှင့်မှာ ... နှင့်မှာ ချစ်သူရှိပြီလားဟင် ...”

“ခွန်အား” ၏ ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနံ့တွင် ရုတ်တရက်ဖြစ်တည်သွား

သည်က ကြက်သီးဖုလေးများဖြစ်၏။ ကြည်နူးစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို ထည်း ဖိကိုက်ထားလိုက်ပြန်၏။

“ခွန်အား ...”

“ဟင် ...”

“ငါမေးတာဖြေလေ ...”

“ငါ့မှာ ချစ်သူမရှိသေးဘူး ‘မိနှောင်း’၊ ခုချိန်အထိ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့မရခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ သိလား ...”

“သိဘူးလေ ...”

“နှင့်ကြောင့် ...”

“နှင့် သွားလို့ရပြီ ခွန်အား ...”

သူမ .. သူမ၏နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ထားလိုက်ခြင်းကို ‘ခွန်အား’ မသိ။ သူမ ၏မျက်စိလေးတွေမှ စီးကျလာသော မျက်ရည်လေးတွေကိုလည်း ‘ခွန်အား’ မသိ။

ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ထဲသို့ ထိုးတက်သွားသည်ဟု ယူဆနိုင်သော သူမ၏ဘဝင်စိတ်လေးတွေက ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်းများဖြင့် လှပစွာ တသိမ်သိမ်ပြာနေ၏။

‘လပြည့်ညံ့ ...’

လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာနေ၏။ သူမ ဝရန်တာသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။ သူမ ဝတ်ဆင်ထားသည်က ခရမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့သမ်းသော ဖြူလွလွ ခပ်ပါးပါးဝတ်စုံလေးဖြစ်၏။

လရောင်ခြည်အလင်းတန်းတို့က DREAM BED အဖြူရောင်လေးပေါ်တွင် ပြေလျော့စွာ လျောင်းစက်နေသော သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို မှော်ဆန်စွာ လှမ်းမြဲပျန်းပက်ထား၏။ ထူထဲခက်ပြာသည့် မျက်တောင်ရှည်တို့ တည်ရှိနေသော မျက်ဝန်းအိမ်တို့ကို ဖြည်းညင်းစွာ ခိုက်လိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျှမရှိတော့။

တစ်ချက်တစ်ချက် ...

ရာဇဝတ်ခတ်လာသော ညဉ့်လေပြည့်တွင် ကဗျာဆန်စွာ လူးလွန်မျောပါနေကြသည်က ဝရန်တာကြမ်းပြင်သို့တိုင် လျှောက်ကျတည်ရှိနေသော ဆံယဉ်စများနှင့် ဝင်းမွတ်သော သလုံးသားလေးတွေကို တစ်ဝက်တိတ်ဖုံးအုပ်ထားသော ဖြူလွလွဝတ်စုံ၏ အနားစ၊လေးများဖြစ်၏။

အေးမြသော လရောင်သည် သူမ၏ တစ်ခုချင်းစီသော အလှတရား

တို့ကို ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မီးမောင်းထိုးပြထားသည့်နယ် ရှိနေ၏။ ‘ခွန်အား’ သည်ကား သူမ ရှိရာ ဝရန်တာလေးဆီသို့ တိုးတိတ်ဆင်သာစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။ ဝရန်တာကြမ်းပြင်သို့ ခြေချလိုက်မီသည်နှင့် ‘ခွန်အား’ ၏ ရင်ခုန်သံတို့သည်လည်းကောင်း၊ ‘ခွန်အား’ ၏ အသက်ရှူခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ စည်းချက်ပျက် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားကြလေပြီ။

“မိနောင်း! .. မိနောင်းရယ် ...”

ရင်ထဲတွင် လှိုက်မောစွာ ရေရွတ်လိုက်မိခြင်းကို သူမ ကြားနိုင်မည်ထင်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်၏နေရာအနုအပြားတို့တွင် ရှိရှိသမျှသော ‘အချစ်နတ်’ တို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်ပူးကပ်လာကြလေရောထင် ... တဆတ်ဆတ်ခါလာသော နှလုံးသားမှအရှိန်တို့သည် ဝမ်းဗိုက်မှအညှည် နှလုံးသားသို့တိုင် အကြိမ်ကြိမ်ခိုက်ခတ်လာကြ၏။ အမောစ၊ပါးပါးတို့အသတ်ရှူခြင်းတွေထဲကို မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိလာကြသည်မသိ။ ခင်ထဲမှ ရှိရှိသမျှသော အရာအားလုံးတို့သည် လရောင်နှင့်အတူ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ စိမ့်ဝင်စီးဆင်းသွားကြလေပြီလားလည်း မသိ။

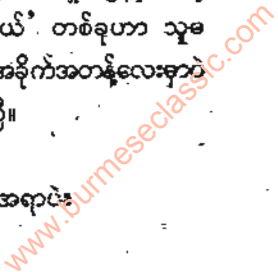
ဒါ ... ‘မိနောင်း’ တဲ့လား ...

ဒါ ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ‘မိနောင်း’ လေးတဲ့လား ...

ဘယ်လိုအာရုံ၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူး၊ ဘယ်လိုဆွဲဆောင်မှုတွေနဲ့မှ အလိုပြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ နှလုံးသားဟူသော ‘ဆန္ဒအခန်းငယ်’ တစ်ခုဟာ သူမ၏ ချက်ဝန်းထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန် အခိုက်အတန့်လေးမှာပဲ ချစ်စိတ်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှယ်ဖို့စီးလာကြလေပြီ။

‘အချစ်! ...’

ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ ... ‘အချစ်’ ဆိုတဲ့အရာပဲ။

သူမ ၏အလှတရားတို့ကို တင်စားခိုင်းနှိုင်းရန် စကားလုံးတစ်ခုကို ရှာမတွေ့မီအချိန်မှာပဲ ခန္ဓာကိုယ်ကစ်ခတ်လုံး လင်းလက်သွားသလို နီးဝင်လာတဲ့ အလင်းရောင်တွေဟာ 'အချစ်' ဆိုတဲ့အရာတွေပဲပေါ့။

ရွှေလမ်းခြင်းမျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ဦးတည်ပြီး အသင့်ပြင်ဆင်ထားခဲ့မိသော နှလုံးသားနေရာတစ်ခုကို 'သူမ' ထံတွင်သာ လွန်ဆန်နိုင်ခြင်းမဲ့စွာ၊ ထိုက်တန်ခြင်းမကစွာ အလိုအလျောက် ပေးအပ်လိုက်ရလေပြီ။

'ချစ်တယ်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေထက် ငါ့ရဲ့နှလုံးသားခံစားချက်တွေကို တိကျပြည့်စုံစေမယ့် 'ဝေါဟာရ' တစ်ခုခုကို နင်သိရင် ပြောပြပါလား 'မိနောင်' ... ..

'ညရောက်မှ လရောင်အောက်မှာ လာကြည့်' တဲ့။ တတ်လိုက်တာ 'မိနောင်' ရယ်။ ဒါဟာ ငါ့ကို 'နောက်ဆုတ်လှည့်ပြန်သွားနိုင်သေးရဲ့လား!' ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ စိန်ခေါ်ခင်းကျင်းလိုက်တဲ့ 'အချစ်လျှောက်လမ်း' လေးတစ်ခုပေါ့နော် ...။

လရောင်ဖြန်းထားတဲ့ အလှတရားတွေနဲ့ ဆန်းသစ်နေတဲ့ နှင့်ရဲ့ ကြိုဆိုမှုအတွက် ငါ့နှလုံးသားတွေက လေးနက်စွာ ကျေးဇူးတင်နေကြတယ် 'မိနောင်' ...။

ထိုစဉ်တွင် ညဉ့်လေပြည့်က ခပ်ဝေ့ဝေ့လေး တိုက်ခတ်သွား၏။ လေပြည့်နှင့်အတူ သူမ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြူကျလာသည်က နက်မှောင်သော ဆံယဉ်စ၊ များဖြစ်လေသည်။ 'ခွန်အား' သည် ဆံယဉ် စ၊ များကို ဖယ်ရှားရန် လက်လှမ်းလိုက်သေး၏။

သို့သော် သူမ ၏ 'ငါ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် လာမထိပါဘူးလို့ ကတိပေး' ဟူသော စကားသံလေးကို သတိရလိုက်သည်မို့ လက်ကို

ပြန်ရုတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

'ခွန်အား' သည် 'နင်သိပ်လည်တယ် မိနောင် ...' ဟုတွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။ ထို့နောက် သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဖြူကျနေသော ဆံစများကို ဖွဖွလေး မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ သူမ က နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်ဆိုရုံလေး ငြိုး၏။ သို့သော် မျက်လုံးလေးတွေ ပွင့်ဟလာခြင်းမရှိ။ 'ခွန်အား' တွင် သူမကို တို့ထိခွင့်မရှိ။ စကားပြောခွင့်မရှိ။

'ခွန်အား' အကြံအိုက်နေ၏။ တစ်ကျိုးသော အချစ်စီးကြောင်းတို့တွင် 'ခွန်အား' ဒုက္ခရောက်နေ၏။ သူမကိုငေးကြည့်ရင်း ထိုင်ရမလိုထ၊ ရမလိုတွေလည်း ဖြစ်နေ၏။ ခက်နေတော့ 'ခွန်အား' ပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက် အကြံပိုင်သော 'ခွန်အား' သည် သူမ ကို လက်ဖျားလေးနှင့်ပင် မထိမိစေဘဲ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနံ့ကို တစ်လက်မခန့် အကွာအဝေးလေးမှနေ၍ ရင်ခုန်ခြင်းများဖြင့် အနံ့ခံနမ်းရှိုက်နေလိုက်လေတော့သည်။

တုန်ယင်ဖွရွှေစွာ တိုးဝေ့လာသော ထွက်သက်လေရွေးရွေးလေးများ၏ ရိုက်ခတ်ခြင်းတွေကို သူမ သာယာကြည်နူးစွာ ခံစားသိရှိနေ၏။ သို့သော် သူမ တုတ်တုတ်လေးမျှ မလှုပ်။

ခြေဖျားမှသည် တဖြည်းဖြည်းဆန်တက်လာသော 'ခွန်အား' ၏ ထွက်သက်လေရွေးရွေးတွေက သူမ၏ ဝင်သက်လေလေးတွေထဲသို့ လှိုက်ဖိုစွာ ပေါင်းစပ်စီးဝင်သွားကြပြန်၏။

ရင်ခုန်သံမျိုးဖြင့် လှိုက်ဆူအံ့ကြွနေသော နှလုံးသားလေးနှင့်သူသည်ကား တစ်လက်မခန့်ပင် မကွာချင်တော့ ...။

ည ... 12:10:00 ...

ဝရန့်တာတံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းထဲသို့ ကျရောက်လာသော တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် သူမ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ အခန်းထဲသို့ ဒေါက်ခဲ ကျရောက်လာသည်က ခဲလုံးလေးတစ်လုံး။ ထိုခဲလုံးလေးတွင် စာရွက် တစ်ရွက်ကို ပတ်ထားလေသည်။

သူမ သည် ဖွဖွလေးပြုံးရင်း ထိုခဲလုံးလေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ခဲလုံးတွင် ပတ်ထားသော စာရွက်လေးကိုလည်း ပြုတ်ယူဖတ် ကြည့်လိုက် ၏။ စာရွက်လေးတွင် ပါရှိသည်မှာ 'ရေပန်းကိုလာခဲ့ ...' ဟူ၍ဖြစ်သည်။

သူမ ရေပန်းရှိရာ အိမ်နောက်ဖေးဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့မိလေတော့သည် အိမ်နောက်ဖေးသို့ရောက်သည်နှင့် ရေပန်းနားမှမီးတိုင်လေးတွေ လင်း လက်နေကြသည်ကို သူမ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

အသုံးမပြုခဲ့သည့်မှာကြာပြီဖြစ်သော ရေပန်းလေးတွေ အသက် ဝင်ရှင်သန်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ စက်ဝိုင်းပုံရေပန်း လေး၏ အလယ်တွင်ရပ်နေသောလူရိပ်သည် 'ခွန်အား' ဖြစ်မည်ဟု လည်း သူမ နားလည်လိုက်လေသည်။

လူတစ်ရပ်ကျော်မျှအမြင့်ရှိပြီး ခပ်စိပ်စိပ်ပန်းထွက်နေသော ရေပန်း ဖွားလေးတွေကြောင့် စက်ဝိုင်းပုံရေပန်းဖွားလေး၏အလယ်တွင်ရှိနေသော 'ခွန်အား' ကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ 'ခွန်အား' ရေတွေစိုနေလောက်ပြီဟု တွေးရင်း သူမ ပြုံးလိုက်မိ၏။

ငယ်စဉ်က ထိုရေပန်းစက်ဝိုင်းလေးထဲတွင် 'ခွန်အား'နှင့်အတူ ဖျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားခဲ့ကြဖူးသည့် ပုံရိပ်လေးတွေကိုလည်း မြန် လည်မြင်ယောင်နေမိ၏။

သူမ ရေပန်းလေးနားသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

"ဝင်ခဲ့လေ ..."

'ခွန်အား' အသံက ရေပန်းစက်ဝိုင်းလေးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူမ က ...

"ဟင်းဟင်း ... နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ 'ခွန်အား' ရဲ့ ..."

"စကားမများနဲ့ ... ဝင်ခဲ့ ..."

"ရေတွေစိုကုန်မှာပေါ့ .. နင်ထွက်လာခဲ့ ..."

"မိနှောင်း ..."

"ဟင် ..."

"ငါ နင့်ကို မြင်ပြီးသွားပြီလေ၊ နင် ငါ့ကိုမြင်ဖူးဖို့ ကျန်သေးတယ်"

"ဟင်းဟင်း .. နင်ထွက်လာခဲ့လေ ..."

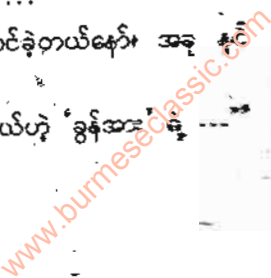
"ငါ နင်ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ခဲ့တယ်နော်၊ အခု နှင်း

နားထောင်ရမယ့်အလှည့် ..."

"ဟင်းဟင်း ... ရေစိုမှာကြောက်တယ်ဟဲ့ 'ခွန်အား' နဲ့ ..."

"မိနှောင်း ..."

"ဟင် ..."

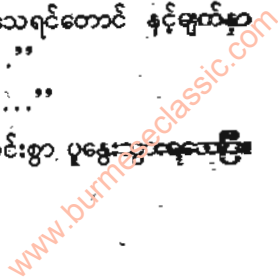

“နင့်ကိုတွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ ငါ ပြန်လာခဲ့တာနော် ...”
 “နင် ငါ့ကို လုံးဝလာမထိရဘူးနော် ...”
 “အင်းပါ ...”
 “ခွန်အား၊ နင် ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်တုန်းပဲနော် ...ဟင်းဟင်း...”
 သူမ သည် ရေပန်းစက်ဝိုင်းလေးအတွင်းသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်လိုက်၏။
 “ခွန်အား ... ဟင်! ...”
 ရေပန်းစက်ဝိုင်းလေးထဲတွင် တောင့်တောင့်လေးရပ်နေသော ‘ခွန်အား’
 ကို သူမ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေပြီ။
 ရေစက်လေးတွေက သူမနှင့် ‘ခွန်အား’ ပေါ်သို့ မိုးစက်လေးတွေလို
 ကျဆင်းနေကြလေသည်။ ‘ခွန်အား’ ကိုကြည့်ရင်း ရေစက်လေးတွေကို
 သူမ မေ့သွား၏။
 ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖွဲ့စည်းမှုတွေနှင့် ခုံညားပြတ်သားလွန်း
 နေသော ‘ခွန်အား’ ၏ ယောက်ျားပီသခြင်းတွေက သူမ၏အသက်ရှူ
 ခြင်းတွေကို မှင်တက်မိစေလိုက်လေပြီ။ သူမ ၏အကြည့်တွေကို ‘ခွန်အား’
 ဆီမှ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလို့မရနိုင်တော့ ...။
 “မိနောင်း ...”
 “ခွန်အား ... နင် .. နင် ...”
 “မိနောင်း ...”
 ‘ခွန်အား’ သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းလျှက် သူမကို ရင်ဖွင့်
 ကြိုဆိုလိုက်၏။ သူမ ရေပန်းစက်ဝိုင်းလေးထဲမှ ပြေးထွက်ရန် ကြံရွယ်
 လိုက်သေး၏။ သို့သော် တုန်ယင်နေသော သူမ၏ခြေလှမ်းတွေကတော့
 ငြင်းဆန်နိုင်ခြင်းမှစွာဖြင့် ‘ခွန်အား’ ဆီသို့ ဦးတည်နေမိလေပြီ။
 သူမ သည် ခွန်အား၏လက်ချောင်းလေးတွေကို သူမ၏ပါးပြင်လေး

နှင့် ဖိကပ်ထားလိုက်ပြီး ...
 “ခွန်အား ...”
 “မိနောင်း ...”
 “ငါတို့ .. ငါတို့ ပြန်ဆုံကြပြီနော် ...”
 “ဟုတ်တယ် မိနောင်း ...၊ ငါတို့ ပြန်ဆုံကြပြီ ...”
 “ငါလေ ... နင့်ကို အချိန်တိုင်းမျှော်နေခဲ့တာ ...”
 “ငါလဲ နင့်ဆီကို အမြဲတမ်းပြန်လာနေခဲ့တာ မိနောင်း ...”
 ရေစက်လေးတွေ ခိုသီးနေကြသော နဖူးလေးနှစ်ခုက ညင်သာ
 စွာ ထိကပ်သွားလေပြီ။ သူမ၏ တုန်ရင်နေသော လက်ကလေးတွေ
 သည်လည်း ‘ခွန်အား’ ၏ခါးလေးကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိလေပြီ။
 “နင် ငါ့ကိုမေ့သွားမှာ အရမ်းကြောက်နေခဲ့တာ ခွန်အား ...”
 “ငါလဲ ... နင့်လိုပါပဲ မိနောင်းရယ် ...”
 “နင် .. နင် .. ပြန်မလာတော့မှာကိုလဲ ကြောက်နေခဲ့တာ”
 “အခု .. ငါပြန်လာပြီလေ ...”
 “အိပ်မက်မက်နေသလိုပဲ ခွန်အားရယ်၊ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ ...”
 “ငါ .. ဘယ်အရပ်ကိုရောက်ရောက် .. နင့်ဆီကို မရောက်ရောက်
 အောင် ပြန်လာခဲ့မှာပါ ‘မိနောင်း’ ...”
 “နင် .. နင် တကယ်ပြောတာနော် ...”
 “တကယ်ပြောတာ၊ ငါလေ ... သေရင်တောင် နင့်ဗျာဏ်နှာ
 လေးကိုပဲကြည့်ပြီး သေမှာပါ မိနောင်း...”
 “ဟင့်အင်း .. အဲဒီလိုကြီးမပြောနဲ့ ...”
 ‘ခွန်အား’ ၏နှုတ်ခမ်းတို့ ကြာညိုနဲ့သင်းစွာ ပူနွေးသွားနေလေပြီ။
 “မိနောင်း .. မိနောင်းရယ် ...”

‘ခွန်အား’ သည် အပျံသင်စေအရွယ်ကပင် စိတ်မှန်းနှင့် မျှော်ချစ်ခဲ့ရသော အိပ်မက်တို့၏သခင်မလေးကို လုံခြုံစွာ ကွယ်ဝှက်ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိပါလေတော့သည်။ သူမ အတိုင်းသားကြားနေရသည်က ဆူညံပေါက်ကွဲနေသော ‘ခွန်အား’ ၏ရင်ခွန်သံများဖြစ်၏။

မျှော်လင့်တမ်းတခြင်းအရပ်တို့တွင်သာ ကာလရှည်လျားစွာ တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့ကြသော ရင်ခွန်ပွင့်တို့သည် လရောင်ခြည်ဆမ်း ရေစင်ဖြန်းသော ညလေးတစ်ညတွင် ပြီးမြောက်ပြည့်စုံ ဝတ်မှုန်ကူးခဲ့ကြလေပြီ။

ညကလေးက တိတ်ဆိတ်နေဆဲရှိ၏။ မီးတိုင်လေးတွေက လင်းလက်နေဆဲရှိ၏။ ရေပန်းလေးက ဖြာထွက်နေဆဲရှိ၏။

‘ခွန်အား’ နှင့် သူမ ကတော့ ... ရေပန်းစက်ဝိုင်းလေး၏အပြင်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ကြလေပြီ။ သူမ က ...

- “ခွန်အား ... နှင်ပြန်ကော့လေ ...”
- “မပြန်ချင်သေးဘူး၊ ငါ ရေပန်းလေးကို ကြည့်နေချင်သေးတယ်”
- “ငါ ချမ်းနေပြီ ‘ခွန်အား’ ရဲ့ ...”
- “ချမ်းမှာပေါ့ဟ၊ ရေတွေစိုနေတာကိုး ... ဟင်းဟင်း ...”
- “သွား ... နှင်တော်တော်လူလည်ကျတယ် သိလား၊ မခေါ်တော့ဘူး”

သူမ က ခြောက်သွေ့သောအဝတ်အစားတွေနှင့် ‘ခွန်အား’ ကို မျက်စောင်းလေးထိုးပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။ ‘ခွန်အား’ က ရေပန်းလေးကိုကြည့်ရင်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်၏။

‘နှင်းဆီပင်’ လေးတွင် ‘တစ်ဖူးတည်း’ တည်ရှိနေခဲ့သော နှင်းဆီဖူးလေးသည် လှပစွာ ပွင့်အာလာခဲ့လေပြီ။

သူမ က နှင်းဆီပွင့်လေးကိုကြည့်ရင်း ရှက်သွေးလွှမ်းသော အပြုံးလေးကို ပြုံးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းလေးကိုလည်း ခပ်တင်းတင်းလေး ဖိကိုက်ထားလိုက်၏။ ‘ခွန်အား’ ဝရန်တာမှ ကျော်တက်လာသည်ကို သူမ မသိ။ ဝရန်တာလေးကိုမီရပ်ရင်း သူမ ကို မမိုက်မသုန် ခပ်ပြုံးပြုံးလေး စိုက်ကြည့်နေသည်ကိုလည်း သူမ မသိ။

‘ခွန်အား’ သည် မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာသည်အထိ သူမ ကို ငေးကြည့်နေလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ခြေဖျားလေးတွေဖြင့်လျှောက်လာပြီး သူမ၏ဘေးတွင် လှဲချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမ၏ပခုံးနုနုလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ...

- “မိနောင်း ...”
- “ဟင် ...”
- “ဒါ .. ငါပေးခဲ့တဲ့ ‘နှင်းဆီပင်’ လေးလားဟင် ...”

‘ခွန်အား’ သည် ‘နှင်းဆီပင်’လေးကိုကြည့်ရင်း တို့တို့လေးမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူမ က ‘ခွန်အား’ ကို စော့စော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ နင် ငှါကိုထားခဲ့တဲ့အချိန်တွေမှာ ငါ သူ့ကိုပဲ အဖော်လုပ်နေခဲ့တယ်လေ၊ ငါပြောချင်တဲ့စကားတွေကို သူနဲ့ပဲ တိုးတိုးလေး ပြောနေခဲ့မိတာလေ .. ဟင်းဟင်း ...”

“ဘာစကားတွေ ပြောတာလဲဟင်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေလဲ” သူမ က နှင်းဆီပင်လေးကို ‘ခွန်အား’ ရှေ့သို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ... “သိချင်ရင် သူ့ကိုမေးကြည့်လေ ... ဟင်းဟင်း ...”

“သူက စကားမှမပြောတတ်တာ ...”

“ဟင်းဟင်း .. ဒါဆိုရင် နင်ကိုပြန်မေးတော့မယ်၊ ငါ အမြဲတမ်း သူ (နှင်းဆီပင်လေး) နဲ့ စကားတွေပြောနေခဲ့မိတယ် ခွန်အား၊ ငါ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက ဘယ်သူ့အကြောင်းတွေဖြစ်မယ်လို့ နင်ထင်လဲဟင် ...”

“ငါ့အကြောင်းတွေပဲဖြစ်မှာပေါ့ ...”

“ဟင်းဟင်း ...”

သူမ က ခပ်ပါးပါးလေးရယ်ရင်း ‘ခွန်အား’ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ သူမ၏ဦးခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေး အနမ်းခံလိုက်ရလေတော့သည်။

“ခွန်အား ...”

“ဟင် ...”

“ဒီနှင်းဆီပင်လေးက ငါ့အတွက် .. နင်ပဲ သိလား ...”

“ဟင်းဟင်း ... ငါ့မှာ ဆူးတွေရှိလို့လား မိနောင့် ...”

“သိဘူးလေ .. မှန်းစမ်း ...”

သူမ က ‘ခွန်အား’ ၏နှလုံးသားလေးတည်ရှိနေသည့်နေရာလေးကို အုပ်ကိုင်ကြည့်လိုက်၏ ‘ခွန်အား’ က သူမ၏လက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖိထားလိုက်ပြီး ...

“ရိုလား .. ငါ့နှလုံးသားမှာ ဆူးတွေရှိလားဟင် ...”

“မမြင်ရတဲ့ဆူးတွေက ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ် ခွန်အား၊ ဒါပေမယ့် ဆူးစူးမှာကို ငါမကြောက်ဘူး၊ ဆူးလေးကျိုးသွားမှာကိုပဲ မီးရိမ်နေမိတာ ...”

သူမ က တုန်ရင်ရွာပြောရင်း ‘ခွန်အား’ ၏နှလုံးသားလေးကို ခြိတ်နှိုးစွာ နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ ခွန်အား မျက်ရည်ဝဲရလေပြီ။

“မိနောင့်ရယ် ...”

‘ခွန်အား’ သည် သူမကို တင်းကုပ်စွာ ထွေးပွေထားလိုက်ပြီး ...

“မိနောင့် ...”

“ဟင် ...”

“နှင်းဆီပင်လေးက ခုချိန်အထိ အသက်ရှင်နေသေးတယ်နော်၊ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီထက်လဲ ပိုကြီးမလာသလိုပဲ၊ ကိုင်းလေးတွေကတော့ ခြံတုတ်လာတယ် ...”

“ဒီနှင်းဆီပင်လေးက ငါ့အတွက်တော့ နင်ပဲ ခွန်အား၊ ပြီးတော့ အဖေလေးမှာ ထူးခြားချက်လေးတွေ ရှိတယ်သိလား၊ နင်သိရင် အရမ်း အံ့ဩစရာပဲ ... ဟင်းဟင်း ...”

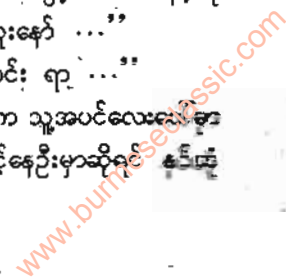
“ပြောပြလေ ...”

သူမ က ‘နှင်းဆီပွင့်’ လေးကို တို့ထိလိုက်ပြီး ...

“ဒီအပွင့်လေးက နင်ပြန်ရောက်လာတဲ့နေ့မှာ စပွင့်တာလေ၊ နင်ကို ခြံဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပွင့်ပေးတာများလားမသိဘူးနော် ...”

“ဟင်းဟင်း ... တိုက်ဆိုင်မှုပါ မိနောင့် ရာ ...”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဒီနှင်းဆီပွင့်လေးက သူ့အပင်လေးလေးမှာ အထက်ထပ် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ရက်တိတိ ဆက်ပွင့်နေဦးမှာဆိုရင် နင်ထို့ထက်ထက်လေးဟင် ...”

“ဟုတ်လို့လားဟ ...”

“ဪ .. နင်မယုံရင် စောင့်ကြည့်လိုက်လေ၊ ဒီ ‘နှင်းဆီပင်’ လေးက ပွင့်ရင်လဲ အမြဲတမ်း တစ်ပွင့်ပဲပွင့်တယ်၊ ပွင့်ပြီးရင်လဲ အမြဲတမ်း ရက်သုံးဆယ်တိတိ ခံတယ်၊ ရက်သုံးဆယ်မပြည့်မချင်း ဘယ်တော့မှ မညှိုးဘူး ...”

“အံ့ဩစရာပဲ ...”

“ဟင်းဟင်း ... နားထောင်၊ ဒီ ‘နှင်းဆီပင်’ လေးရဲ့ ကိုင်းလေးတွေက ပိုပိုပြီး တုတ်ခိုင်လာပေမယ့် သူ့အရပ်လေးက ဘယ်တော့မှ ဒီထက်ပိုပြီးမြင့်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှလဲ တစ်ပွင့်ထက်ပိုပြီး မပွင့်ဘူး၊ တစ်ပွင့်ပွင့်ပြီးရင် အမြဲတမ်း ရက်သုံးဆယ်ကြားပြီးမှ သူ့အလိုလို ကြွေကုသွားတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ... နင်နဲ့ငါ ပြန်ဆုံခွင့်ရှိနေသရွေ့ ဒီ ‘နှင်းဆီပင်’ လေး ဘယ်တော့မှ သေမှာမဟုတ်ဘူး ... သိလား၊ ငါတစ်သက် နင့်တစ်သက်လေ ...”

“ဟင် ... ထူးဆန်းလှချည်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီလိုတွေ ပြစ်နေတာလဲ ...”

“ဟင်းဟင်း .. ပြောပြမယ်လေ .. နားထောင်၊ နင် ငါ့မွေးနေ့ကို မှတ်မိလား ...”

“မှတ်မိတယ် .. 14th FEBRUARY, VALENTINE DAY လေ”

“ငါ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နှစ်က ရက်ထပ်နှစ်လေ၊ အဲဒီနှစ်မှာ မွေးလ၊ မွေးရက်နဲ့ မွေးနေ့တွေ၊ အင်္ဂလိပ်လိုရော မြန်မာလိုပါ တစ်ထပ်တည်းကျခဲ့တယ်၊ ငါ နင့်ကို ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ တမ်းဟလာတတ်တဲ့အချိန်ပေါ့ ...”

“ခွန်အား” က သူမ၏ဦးခေါင်းလေးကို နမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဆက်ပြောပါဦး ...”

“အဲဒီနေ့ မနက်ခင်းမှာပဲ ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကြောင့် ငါ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ် ခွန်အား ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“အပင်လေး ညှိုးနေလို့လေ၊ မကြာခင်မှာ ဒီနှင်းဆီပင်လေး ဘယ်တော့မှမယ်ဆိုတာကိုလဲ ငါနားလည်လိုက်တယ်၊ ငါလေ .. ငါ့အတွက် အဖော်မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ငိုမိသေးတယ် ‘ခွန်အား’ ရယ်”

“အဲဒီတော့ ...”

“ငိုလို့အားရတော့မှ အကြံတစ်ခုရလိုက်တယ်၊ အဲဒီအကြံအတိုင်းပဲ နှင်းဆီအိုးလေးကိုယူပြီး ငါ .. ဘုရားခန်းထဲကိုရောက်သွားတယ်၊ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ နှင်းဆီအိုးလေးချပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ ရှစ်ပါးလှူလိုက်တယ်”

“ဥပုသ်စောင့်မလို့ပေါ့ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟင်းဟင်း .. ဥပုသ်ယူပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်လေး ချခဲ့ရင် ပြုလိုက်မိတယ်”

“ဘာအဓိဋ္ဌာန်လဲဟင် ...”

“နင်နဲ့ငါ .. ဒီဘဝမှာ ပြန်ဆုံခွင့်ရှိသေးတယ်ဆိုရင် ငါတို့ ပြန်ဆုံနိုင်သရွေ့ ဒီ ‘နှင်းဆီပင်’ လေး မသေပါစေနဲ့လို့လေ၊ ပြီးတော့ မသေမီလဲ တစ်ခါပွင့်ရင် တစ်ပွင့်ပဲပွင့်ဖို့၊ ပွင့်ခဲ့ရင်လဲ ရက်သုံးဆယ်မညှိုးဘူး မညှိုးမနွမ်းဘဲ ရှိနေပါစေလို့လေ ...”

အဓိဋ္ဌာန်တုန်းကတော့ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့လိုက်တာပဲ၊ ဇာကယ်ဖြစ်လာမယ်လို့လဲ မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြတ်ဆွဲတွေနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်လိုက်မိလို့နဲ့တူတယ် ‘ခွန်အား’ ရယ် ငါ့

ဆုတောင်းလေးတွေ တကယ်ကို ပြည့်ဝလာခဲ့တယ် ...

အရင်တုန်းကဆို သူ (နှင်းဆီပင်လေး) တစ်ခါပွင့်ရင် နှစ်ပွင့်သုံးပွင့် ပွင့်တာနော်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုအဓိဋ္ဌာန်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အခုလို တစ်ပွင့်ပဲ ပွင့်ဘာတယ်၊ တစ်ခါပွင့်တိုင်းလဲ အမြဲတမ်း ရက်သုံးဆယ်ကြာတဲ့အထိ လုံးဝမညှိုးခဲ့ဘူး ...

ငါ့အဓိဋ္ဌာန်ကြောင့် ဒီနှင်းဆီပင်လေး မသေခဲ့တာ 'ခွန်အား'ရဲ့ ပြီးတော့ ... နင်နဲ့ငါ ဒီဘဝမှာ ပြန်ဆုံခွင့်ရှိနေသရွေ့ ဒီအပင်လေး ဘယ်တော့မှ သေမှာမဟုတ်ဘူး သိလား၊ နင် ယုံရဲ့လားဟင် ..."

"ဟင်းဟင်း .. နင် တကယ်ရူးတာပဲ မိနောင်း ..."

"ဟင်! .. ရူးတယ် .. ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါ နင့်ကို ဘယ်လောက် အထိရူးသွပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နင်လက်ခံတယ်ပေါ့နော် ..."

"မိနောင်းရယ် ..."

ခွန်အား၏နှလုံးသားတို့ ရှိန်းမြဲတုန်ယင်စွာ ပူနွေးလာခဲ့ရလေပြီ။ မြတ်နိုးခြင်းကိုယ်စီဖြင့် တလှုပ်လှုပ်ခါနေသော နှလုံးသားလေးနှစ်ခု၏ ရင်ခုန်လှိုင်းတို့ သိမ်မွေ့စွာ ဆုံတွေ့ခြင်းတွင် နှင်းဆီပင်လေး ကြည်နူးစွာ မျက်လွှာချ၏။

* * *

အရှက်သည်းစွာဖြင့် မျက်လွှာချထားသော်ငြား သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးပြုံးနေခဲ့၏။ ခေါင်းလေးငုံထားသောကြောင့် မျက်နှာရှေ့တွင် အိမ်ပြိုကျနေသော ဆံနွယ်တွေကြားမှ ခပ်မွေ့မွေ့လေးကြည့်လိုက်ပြန်သော အခါ သူမ၏မျက်ဝန်းတို့တွင် အချစ်ရည်တို့ ရွန်းလှဲနေခဲ့ပြန်၏။ ခွန်အားက သူမ၏မျက်နှာလေးကို အုပ်ကိုင်ဆွဲမော့လိုက်ပြီး ...

"နင် .. ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးဘူးလား မိနောင်း ..."

"ဘာကိုစိတ်ဆိုးရမှာလဲဟင် ..."

"ငါ .. နင့်ကို ခုချိန်ထိ 'ချစ်တယ်' လို့ မပြောရသေးဘူးလေ"

"လိုလို့လားဟင် ၊ နင် .. ငါ့ကို ခေ့ခေ့ကြည့်စမ်း ခွန်အား ..."

'ခွန်အား' က သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေလိုက်၏။ သူမကလည်း 'ခွန်အား' ၏မျက်လုံးလေးတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေလိုက်ပြီး ...

"စကားလုံးတွေက ပြည့်စုံမှုရှိလို့လားဟင် ..."

"ဟင်အင်း ..."

"တိကျမှုရော ရှိနိုင်ပါ့မလားဟင် ..."

"ဟင်အင်း ..."

"နင့်မျက်လုံးတွေထဲမှာ ငါမြင်နေရတယ်၊ ခွန်အား ..."

"ဘာတွေလဲဟင် ..."

"နင် ငါ့ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေကိုလေ"

"မိနောင်းရယ် ..."

'ခွန်အား' ၏နှလုံးသားလေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။

"မိနောင်း ..."

"ဟင် ..."

"ငါလဲ .. နင့်မျက်လုံးတွေထဲမှာ ငါ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေထိ မြင်နေရတယ်"

"သေချာရဲ့လားဟင် ..."

"သေချာတာပေါ့"

သူမ သည် 'ခွန်အား' ၏ပါးပြင်လေးကို အုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“နင် ငါ့ကို အမြဲတမ်းကို တမ်းတနေခဲ့တာလားဟင်”
 “အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေခဲ့မိတာ မိနောင်း၊ ဒီလိုအချိန်လေးမ
 ကိုရောလေ ...”
 “ဟင်းဟင်း ... သနားစရာကောင်းလိုက်တာ ခွန်အားရ
 နင် ငါ့ကို အမြဲတမ်းချစ်နေမှာလားဟင် ...”
 “တစ်သက်လုံးပေါ့၊ သေတဲ့အထိလေ ...”
 “ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုလား ...”
 “ငါ့နှလုံးသားလေးက နင်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ဖြစ်လာ
 တာ မိနောင်း ...”
 “အပိုမပြောနဲ့၊ အာလူး ...”
 “အာလူးမဟုတ်ဘူး မိနောင်းရ ...”
 “ဒါဆို ဘာလဲ ...”
 “ကြက်မောက်သီး ...”
 “သွား! ...”
 “ခွန်အား” သည် စားပွဲပုံပေါ်မှ ကြက်မောက်သီးလေးတစ်လုံး
 လှမ်းယူလိုက်ပြီး အခွံသင်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူမကို ခွံကျွေးလိုက်
 တော့သည်။ ထို့နောက် သူမ၏နှာခေါင်းချွန်ချွန်လေးကို ငုံ့ခဲလိုက်ပြီး
 “ချိုလားဟင် ...”
 “ဟင်းဟင်း ချိုတာပေါ့ ...”
 “ကြက်မောက်သီးလေးနဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်သူက ပိုချိုလဲဟင် ...”
 “ဟင်းဟင်း ...”
 သူမသည် ‘ခွန်အား’ ၏နှလုံးသားလေးကို ထောက်ပြရင်း ဖွဖွ
 ရယ်လိုက်ပြန်၏။ ‘ခွန်အား’ ၏နှလုံးသားလေးက ရင်ခုန်သံများ

လန်းဆန်းသွားရပြန်လေပြီ။
 * * *
 သူမ သည် ‘ခွန်အား’ ၏ လည်ပင်းလေးကို ဖွဖွလေးနှမ်းလိုက်ပြီး ...
 “ခွန်အား ...”
 “ဟင် ...”
 “ဒါကြီးက ဘာကြီးလဲဟင် ...”
 “ဟင်းဟင်း .. စလုတ် ..”
 “ဒါကရော ...”
 “နှုတ်ခမ်းမွေး ...”
 “ဒါကရော ...”
 “မုတ်ဆိတ်မွေး ...”
 “ဟင်းဟင်း .. စူးတယ်နော် .. ရိတ်ထားလားဟင် ...”
 “အင်း ...”
 “ငါ နင်အတွက် ဂျုတ်ဘူးလေးဝယ်ထားတယ် သိလား ၊ ဒီတစ်
 ခါကျရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ရိတ်ပေးမယ်”
 “ဟင်းဟင်း .. နင် တကယ်ပြောတာလား မိနောင်း ...”
 “အင်းပေါ့ .. အမြဲတမ်းရိတ်ပေးမှာ ...”
 “ခွန်အား” က သူမ၏နဖူးလေးကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် ဘောက်
 လိုက်ပြီး ...
 “နင် ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲလား မိနောင်း ...”
 “အင်းပေါ့၊ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေမှန်းမသိတာတောင် ခိတ်ထူး
 ချစ်နေခဲ့ရတာလေ ခွန်အားရဲ့”

“ဘယ်လိုပုံစံမှန်း အတိုအကျသိသွားတော့ရော ...”
 “ပြောပြဖို့လိုသေးလို့လား၊ ခွန်အားရယ် ...”
 “ဟင်းဟင်း .. အဲဒီညက ‘လုံးဝလာမထီရဘူး’ ဆိုတဲ့ကားကို နင် စ၊ ပြောခဲ့တာနော် ...”
 “သွား! ...၊ ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန်မပြောကြေး၊ ငခွန်အား .. စိတ်ပုပ် .. နင် ငါ့ကိုလူလည်ကျတယ် သိလား ..”
 “ဘာလဲဟ .. ဟင်းဟင်းဟင်း ...”
 “ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်မသိဘူးလား၊ နင်အဝတ်အစားတွေ ရေ တစ်စက်မှ မစိုခဲ့ဘူးလေ၊ ဟွန်း! .. တော်ပြီ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောနဲ့တော့၊ နင် တော်တော်မျက်နှာပြောင်တယ် သိလား! ...”
 “ဟင်းဟင်း .. နင်က ‘လရောင်အောက်မှာ လာကြည့်’ ဆိုပြီး ငါ့ကို နှိပ်စက်လိုက်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ငါကလဲ နင်ကို ပညာပြန် ပြရတာပေါ့၊ ဟင်းဟင်း ... ငါ နင်ကိုမေးရဦးမယ်”
 “ဘာလဲ! ...”
 “နင် ငါ့ကို စိတ်ကူးနဲ့ပုံဖော်ပြီး ချစ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”
 “ငါ မညာတတ်ဘူး၊ ခွန်အား၊ ယုံတာ မယုံတာ နင့်ကိုစွ ..”
 “ယုံပါတယ်ဟာ၊ ပြောပါဦး .. နင့်စိတ်ကူးထဲက ‘ခွန်အား’ နဲ့ ရေပန်းထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ‘ခွန်အား’ .. ဘယ်သူက ပိုချောလဲ”
 “ငါ ညာပြီးပြောမယ်နော်၊ ရေပန်းထဲမှာတွေ့လိုက်ရတဲ့ ‘ခွန်အား’ က ငါ့စိတ်ကူးထဲက ‘ခွန်အား’ ကို လုံးဝမမိဘူး သိလား၊ ဟင်းဟင်း ဟင်း .. ဆီနဲ့ရေ၊ မိုးနဲ့မြေလိုကွာတယ် .. ဟင်းဟင်း ..”
 “အရူးမသေး! ...”
 “ခွန်အား’ က သူမ၏နာခေါင်းလေးကို ဆွဲလိမ့်လိုက်ပြန်၏။

“ခွန်အား ...”
 “ဟင် ...”
 “ငါလည်း နင့်ကို ပြန်မေးမယ်လေ၊ နင့်စိတ်ကူးထဲက ငါနဲ့ လရောင် အောက်မှာတွေ့လိုက်ရတဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်သူက ပိုလှလဲ .. ဟင်းဟင်း”
 “ငါလဲ ညာပြီးပြောမယ်၊ ငါ့စိတ်ကူးနဲ့မှန်းပြီး ချစ်ခဲ့မိတဲ့ ‘မိနောင်း’ လေးက ပိုလှတယ်၊ လရောင်အောက်မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ‘မိနောင်း’ ဆို အရမ်းအရုပ်ဆိုးတာဟ .. မြင်လိုက်တာနဲ့ မယားစိတ်သားစိတ်ကို ထုန်သွားတာပဲ .. ဟင်းဟင်း ...”
 “ဗူးကြီး! ..။ ဗူးကြီးခွန်အား .. အရှက်မရှိတဲ့ ခွန်အားကြီး၊ ငါ နင့်ကိုမှန်းတယ် သိလား .. ငါ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ပြီးဖမ်းတယ်၊ ထွန်း! ...”
 “ဟဲဟဲ .. နားထောင်ဦး၊ လရောင်အောက်က ‘မိနောင်း’ ထက် ချုပ်နင်းလေးတွေထဲက မိနောင်းက ပိုပြီး အရုပ်ဆိုးတယ်ဟ ..”
 “တော်တော့! ...”
 “ဟင်းဟင်း .. ရေပန်းထဲက ‘မိနောင်း’ ထက် ‘နှင်းဆီပုပ်’ အကြောင်း သိရတဲ့နေ့က မိနောင်းက ပိုပြီးအရုပ်ဆိုးတယ်”
 “ခွန်အား .. တော်တော့ ! ...”
 “နင်သိထားဖို့က ဒီနေ့ ‘မိနောင်း’ က ပိုပြီး အရုပ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ဒါပေမယ့် .. မနက်ဖြန်မှာတွေ့ရမယ့် ‘မိနောင်း’ ကိုတော့ မိမှာ ထုတ်ဘူး၊ သူက ပိုပိုပြီး အရုပ်ဆိုးလာလေလေ ငါက ပိုပိုပြီး မုန်းချင် လေလေပဲ သိလား .. ဟင်းဟင်း ...”
 “တော်ပြီဟာ ! ...၊ ညာမပြောနဲ့တော့ .. အတည်အတိုင်ပဲ တော့”

www.burmeseclassic.com

“ကောင်းပြီလေ ...”
“ခွန်အား” က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမ၏ခါးလေးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်မို့ ...

“အိုး ! ... ဘာဆိုလို့လဲ”
“အတည့်အတိုင်းပြောဆို .. မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တာလေ ...”
“လှလည်မကျနဲ့၊ စကားတွေပဲပြောမှာ ...”
“ပြောလေ...”
“ခွန်အား ...”
“ဟင် ...”

သူမ က စိန်ပန်းပင်ကြီးကို မောကြည့်လိုက်၏။ လို့နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ ရေပန်းလေးကိုလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...
“ငါတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီစိန်ပန်းပြာပင်ကြီးအောက်မှာ ကစားခဲ့ကြတာလေးတွေကို မှတ်မိသေးလားဟင် ...”

“မှတ်မိတာပေါ့”
“နင် ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာတွေကိုရော .. မှတ်မိလားဟင်”
“အင်း .. အခုလဲ .. ငါ နင့်ကို အနိုင်ကျင့်ပြီး ကစားတော့မလို့”
“သွား ! .. မကစားဘူး၊ စကားတွေပဲပြောမယ်”
“ငါ အဖြောသမားမဖြစ်ချင်ဘူး မိနောင်း ...”
“နင်နော် .. ဆွဲလိမ်တာမခံချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်လေးနားထောင် ...”
“ဟင်းဟင်း ...”

“ခွန်အား” က မချင့်မရဲလေး ရယ်လိုက်လေသည်။ သူမ က “ခွန်အား” ၏ မေးစေလေးကို ဆွဲဆိတ်လိုက်ပြီးမှ ...
“နင့်ဘဝမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းကဲ့သို့ ချစ်ခဲ့တာလားဟင် ...”

“နင် .. ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါ ရင်ခွန်တတ်လာတဲ့အချိန်က နင့်ကိုပဲ စိတ်ကူးနဲ့မှန်းချစ်နေခဲ့တာ အမှန်တရားပဲ မိနောင်း၊ ငါ ချစ်တို့ကို နင့်ကိုပဲပေးဖို့ အမြဲတမ်း သိမ်းထားခဲ့တာပါဟာ၊ ငါ့မှာ ငါ့မှာ .. နင် သံသယဖြစ်စရာတွေကို တွေ့နေရလို့လားဟင် ...”

“တွေ့နေလို့ပေါ့ ...”
“ဘာ ...၊ နင်က ဘာတွေတွေ့နေလို့လဲ ...”
“နင် .. နင်လေ ... ငါ့ကို နှစ်ဖက်တက် တစ်ခုခုကိုပဲပြီး အားသန်နေခဲ့တာ၊ ဦးစားပေးနေသလိုပဲ ...”

“NO ... NO ... NO ... NO ... NO ... လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါလေးတွေ ဆေးကွာနေတဲ့ကာလတွေနဲ့ပဲဆိုတယ်၊ နှစ်ရှည်လများ တမ်းတနေတဲ့ အိပ်မက်လေးတွေနဲ့ပဲဆိုတယ်၊ ငါ .. ငါ နင့်ကို အချိန်တိုင်း တွေ့နေခဲ့တာ မိနောင်း ...”

ငါ ရှင်သန်ခဲ့ရတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါမက်ချင်တဲ့အိပ်မက်တွေကို ချွင်သံလောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မကီခွင့်တွေ အဆင်သင့်ရှိခဲ့တာပါဟာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ လုံးဝမမက်ခဲ့ဘူး ‘မိနောင်း’ ငါ့နည်းသား ငါ့ကိုပဲ လက်ခံနိုင်ခဲ့တာလေ ...

နင် .. နင် ငါပြောတာကို ယုံရဲ့လားဟင်၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့တာပါ မိနောင်းရယ် ...၊ အိပ်မက်ဆိုတာလဲ နင်တစ်ယောက်တည်းအတွက် မက်ခဲ့တာပါဟာ၊ နှင်ပြောတော့ .. နင်ပြောတော့ .. နှင်လုံးတွေကတစ်ဆင့် ငါ့ရင်ထဲကခဲစားချက်တွေအကုန်လုံးကို ငါ့ရယ်ဆို ...”

“ခွန်အား” ၏အသံတွေက တစ်စထက်တစ်စ အက်ကွဲလာသည်မို့ “ခွန်အား” ကို အကြမ်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်မိလေပြီ။ စီးလှူသာသော

“ခွန်အား”၏မျက်ရည်လေးတွေကလည်း သူမ၏ ယုံကြည်မှုကို တွန်းအားပေး ထောက်ခံနေကြလေသည်။

သူမ က ထိုမျက်ရည်စလေးတွေကို သုတ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ငါ .. ငါ နှင့်ကိုယ့်လိုက်ပါပြီ ‘ခွန်အား’ ရယ်၊ နင် မငိုနဲ့တော့နော်၊ ယောကျ်ားဆိုတာ မငိုရဘူးဟဲ့ ခွန်အားရဲ့၊ ဟင်းဟင်း ...”

“နင့်ကိုဘယ်သူပြောလဲ၊ နှလုံးသားနှစ်စားတတ်တဲ့လူတိုင်း ငိုသင့်ရင် ငိုတတ်ကြတယ် မိနောင် ...”

“ဒါပေမယ့် ... ငါ နှင့်ကိုယ့်လိုက်ပြီလေ၊ မငိုရတော့ဘူး ...”

“မိနောင် ... နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုတွေ ဘာဖြစ်လို့မေးရတာလဲဟင်”

“ငါ နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် လောဘကြီးတယ် ‘ခွန်အား’၊ ငါလေ နှင့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်ဦးသူပဲဖြစ်ချင်တယ် ခွန်အားရယ် ...”

“နင်ဟာ .. ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် .. ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး တစ်ဦးတည်းသော ချစ်ဦးသူလေးပါ မိနောင်ရယ် ...”

“ငါ .. ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ ခွန်အားရယ်၊ ငါလေ .. အဲဒါလေးတစ်ခုတည်းပဲ နှင့်ဆီက လိုချင်တာပါနော် ...”

“နင် တစ်သက်လုံးရမှာပါ မိနောင်၊ နင်နဲ့ငါ ‘ယုံကြည်မှု’ ဆိုတဲ့ အဆောက်အဦလေးကို အပြန်အလှန် နိုင်နိုင်မာမာလေး တည်ဆောက်ထားကြဖို့ပဲလိုတာပါဟာ .. နော် ...”

“စိတ်ချပါ ခွန်အားရယ် ...”

‘ခွန်အား’ သည် စိန်ပန်းပြာပင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မိနောင် ...”

“ဟင် ...”

“ငါ နှင့်ကို နစ်နာအောင်လုပ်ခဲ့မိသလို ဖြစ်နေပြီလားဟင် ...”

“ဟင့်အင်း ...”

သူမ က ‘ခွန်အား’ ၏ပါးစပ်လေးကို လှမ်းပိတ်ထားလိုက်ပြီးမှ ...

“အချစ်မှာ နာတယ်သာတယ်ဆိုတာ ရှိလို့လား ခွန်အား၊ အရှုံးခံနိုင်ဆိုတာရော ရှိလို့လားဟင် ...”

သူမ သည် တိုးတိုးလေးပြောရင်း ‘ခွန်အား’ ၏ခါးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိလေတော့သည်။ သူမ၏ ထွက်သက်လေးနွေးနွေးလေးတွေက ခွန်အား၏ရင်ဘတ်လေးကို တိုးဝှေ့ရိုက်ခတ်သွားကြပြန်သည်။ သူမ ၏အနမ်းပွင့်လေးတွေက အဆက်မပြတ် ကြွေကျစီးဆင်းနေဆဲရှိ၏။

လမင်းကြီးက သာနေ၏။ စိန်ပန်းပင်ကြီးက ပြာနေ၏။

‘ခွန်အား’ ၏နှလုံးသားလေးက ခါနေ၏။

ချစ်သူလေးနှစ်ဦးပေါ်သို့ ကြွေကျနေသည်က စိန်ပန်းပြာပွင့်လေးများဖြစ်၏။

“ခွန်အား” သည် သူမ၏ လက်ကလေးကို မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး ...

“တစ်သက်လုံး ဝတ်ထားရမယ်နော် ...”

သူမက လက်ကလေးကို ထောင်ကြည့်လိုက်၏။ တို့နောက် “ခွန်အား” ဝတ်ပေးလာသော လက်စွပ်လေးကို ဖြူလေးနမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဒီဖိုင်းလေးက ချစ်စရာလေးနော်။ “လက်သီးဆုပ်” ပုံလေး ... ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင် ...”

“လက်သီးဆုပ်လေးဆိုတော့ “ခွန်အား” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ မိနောင်းလေးရဲ့၊ ဒါ ပလက်တီနစ်နဲ့လုပ်ထားတာလေ ...”

“ဟယ် .. ဒီလက်စွပ်လေးကို ငါအရမ်းချစ်သွားပြီ ခွန်အားရယ်”

“ဟင်းဟင်း ... ငါထက်တော့ ပိုချစ်ရဘူးနော် ...”

“ငါ့ဘဝမှာ နင့်ထက်ပိုချစ်ရမယ့်အရာဆိုတာ ရှိနိုင်ပါ့မလား ခွန်အား”

“ငါ .. နင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ မိနောင်းရယ် ...”

“အိုး အိုး ... နေဦး၊ အဲဒီလေသံကြီးက မလာသေးနဲ့ဦး၊ ငါနင့်ကို ပြောစရာတွေရှိတယ် ... ဟင်းဟင်း ...”

“ဟဲဟဲ .. ဘာပြောမလို့လဲ ...”

“နင် ငါပြောထားတာတွေကို လုံးဝ မဆူနဲ့နော် ...”

“ဘာလဲဟ ..”

“ငါတို့ပြန်ဆုံတဲ့နေ့က ငါ နင့်ကိုပြောထားတဲ့ အချစ်ခွန်းချက်လေ”

“ငြိသော် .. မှတ်မိပါတယ်ဟ ..”

“မှတ်မိရင် ပြန်ပြောစမ်း ...”

“နင့်အိမ်ကို လာအဲ့အကြောင်းကို ငါအိမ်ကလူတွေ မသိစေရဘူး၊ အိမ်ကလူတွေကို နင့်တို့အိမ်ကလူတွေအကြောင်း မပြောရဘူး၊ ငါတို့တို့ မပတ်သက်သလိုပဲနေမယ်၊ ငါ နင့်ဆီကို ညပိုင်းတွေမှာပဲ လာရမယ်၊ ငါ နင့်ဆီလာတာကို ငါ့အိမ်ကလူတွေ မသိစေနဲ့၊ ဒါပဲ အတတ်လား .. မှတ်မိပါတယ်ဟ ...”

“မှတ်မိရုံနဲ့တင်မရဘူးနော်၊ အတိအကျလိုက်နာမှဖြစ်မှာ ...”

“မိနောင်း ...”

“ဟင် ...”

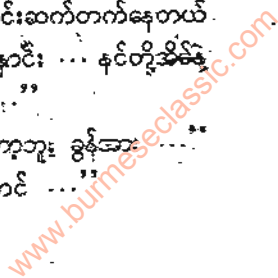
“နင် ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုတွေ မှာရတာလဲဟင် ...”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ ခွန်အားရယ် ...”

“အဲဒီအကြောင်းတွေကို ငါသိချင်တယ် မိနောင်း၊ အိမ်မှာလဲ အဆူအမေက နင်တို့အိမ်အကြောင်းတွေကို လုံးဝမပြောကြဘူး၊ တို့လဲ တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေသလိုပဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပဟောဋီ အများကြီးပဲဟ၊ မမနဒီ (P.S) မှာ ကျောင်းဆက်တက်နေတယ်၊ ကျားကလဲ ငါပြန်ရောက်မှ ပြောကြတယ်၊ မိနောင်း ... နင်တို့အိမ်ကလူတွေ အဆက်အဆံမရှိကြတော့ဘူးလား ...”

“ဟုတ်ဟယ်၊ လုံးဝအဆက်အဆံမရှိကြတော့ဘူး ခွန်အား ...”

“နင်တို့ ပြဿနာတက်ထားကြတာလားဟင် ...”

“အဲဒီလိုလဲ ပြောလို့မရဘူးဟာ ...”

“ဘာတွေလဲဟာ ... စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ၊ ငါ့အမေကို မေးဦးမလို့ ပဲ၊ နင်က ဘာမှမပြောရဘူးလို့ သေချာမှာထားလို့ ...”

“နင် လုံးဝသွားမမေးနဲ့ ခွန်အား၊ မေးလိုက်ရင် နင် ငါ့ဆီကို လုံးဝလာလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူးနော် ...”

“မိနောင် ...”

“ဟင် ...”

နင်တို့ ဘာတွေဖြစ်ထားကြတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပြမလား ...”

“ငါတို့ နင်တို့အိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှဖြစ်မထားဘူး ခွန်အား၊ ငါ့မှာ နင့်ကိုပြောပြစရာ ဘာအကြောင်းအရာမှမရှိတာ ...”

“ဒါဆို .. ဘာဖြစ်လို့ လုံးဝအဆက်အဆံမလုပ်ကြတော့တာလဲ မိနောင်၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကတော့ ရှိကိုရှိရမယ်နော် ...”

“ငါတို့နားလည်ထားတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတော့ရှိတယ် ‘ခွန်အား’၊ ဒါပေမယ့် ငါ နင့်ကို လုံးဝပြောပြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ .. သူများ မကောင်းကြောင်းတွေ မပြောတတ်ဘူး ခွန်အား၊ နင် ငါ့ကို နားလည်ပေး၊ သေချာတာတစ်ခုက နင့်မိဘတွေ ငါတို့အိမ်ကို အဆက်အဆံမလုပ် တော့တာ ‘ခုနစ်နှစ်’ ရှိသွားပြီဆိုတာပဲ ...”

“ဘာ ! ... ခုနစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ ...”

“ဟုတ်တယ် ခွန်အား၊ ခုနစ်နှစ်ရှိသွားပြီ .. ဟင်းဟင်း ...”

“ဟား ! .. ဘာတွေလဲကွာ ...”

“အခြေအနေဆိုတာတွေက အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေတာ ခွန် အားရဲ့ ..ဟင်းဟင်း ...”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ မသိလို့မဖြစ်တော့ဘူး မိနောင် ...”

“အချိန်တန်ရင် သိလာမှာပါ ခွန်အားရယ် ...”

“ငါသိဖို့ အချိန်တန်ချေပြီ မိနောင်၊ နင်မပြောရင် ငါ့အမေကို မေးရမှာပဲ”

“ဟင်အင်း ! ... နင် လုံးဝမမေးရဘူးနော် ...”

သူမ က အထိတ်တလန့်လေး တားမြစ်လိုက်မိသည်မို့ ‘ခွန်အား’ မိနောင်က ပြောပြပြီး တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ခြေရိမ်းစိတ်များကိုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

“နင် .. နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မိနောင်၊ နင် တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့ အရမ်းကြောက်တယ် ခွန်အား ...”

“နင် .. နင် ဘာကိုကြောက်တာလဲ ...”

“နင်နဲ့ဝေးရမှာကိုကြောက်တာ ခွန်အား၊ နင်နဲ့မတွေ့ရတော့မှာကို ကြောက်တာ ...”

ထိတ်လန့်စွာပြောရင်း ရင်ခွင်ထဲသို့ ဖွတ်အတင်းတိုးဝင်လာသော သူမကို ‘ခွန်အား’ အလိုက်သင့်လေး ထွေးဖက်ထားလိုက်မိ၏။ ‘ခွန်အား’ မိနောင်ရဲ့စိတ်တို့က ပိုမိုပြင်းထန်လာရလေပြီ။

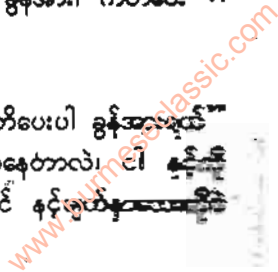
“မိနောင်းရယ် ... နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲဟာ၊ ငါတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဝေးရမှာလဲဟာ၊ ဝေးစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူးနော် ...”

“နင်မသိဘူး ခွန်အား ...၊ ငါ .. ငါ ... တစ်ခုခုကို နားလည်နေ တယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ကြိုသိနေသလိုပဲ ‘ခွန်အား’ ရယ် ... ငါ နင်နဲ့ဝေးရမှာကို အရမ်းကြောက်နေတယ် ခွန်အား၊ ကတိပေး .. နင် ငါ့ကိုကတိပေး ...”

“ဘာကတိလဲ မိနောင်း ...”

“နင် .. နင် ငါ့ကိုခွဲမသွားဘူးလို့ ကတိပေးပါ ခွန်အားရယ်”

“ဟေ့ .. နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါ နင်နဲ့ ဝေးတော့မှ ခွဲမသွားဘူးနော်၊ သေရင်တောင် နင့်ရယ်နဲ့ ...”

ကြည့်ပြီးသောမှာလို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီလေ ...”

“ဟင်အင်း၊ အဲဒီစကားလေးနဲ့ မလုံလောက်ဘူး၊ နင် ငါ့ကို ကတိပေး တစ်စုံတစ်ခုကို အသည်းအသန်စိုးရိမ်နေပုံရသော သူမ ကို ‘ခွန်အား’ နားမလည်တော့။ သူမ က ‘ခွန်အား’ ရင်ခွင်ထဲမှ ဒေါသတဖြူ လေး ချွန်းထွက်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပြီ၊ ငါ နင့်ကို ရွေးချယ်ခွင့်တစ်ခုပေးမယ်၊ နင်ကြိုက်တာ လုပ်၊ နင် ငါ့ကိုခွဲသွားမှာလား၊ ခွဲမသွားဘူးလား ...”

“ငါ နင့်ကို ဘယ်တော့မှခွဲမသွားဘူး မိနောင်း ...”

“နင် ... နင် ... တကယ်ပြောတာနော် ...”

“တကယ်ပေါ့ဟ ...”

“ကတိနော် ...”

“ကတိဟာ .. ကတိ .. ကတိ ...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ‘ခွန်အား’ ရယ် ...”

သူမ က တုန်တုန်ယင်ယင်လေး ရေရွတ်ရင်း ‘ခွန်အား’ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ပြန်၏။ ‘ခွန်အား’ သူမကို နားမလည်နိုင်တော့ဘာကိုမှလည်း နားမလည်နိုင်တော့။ ‘ခွန်အား’ ရင်ထဲတွင် မြောက်မောက်စွာသော မေးခွန်းများ အစီအရီထွက်ပေါ်လာ၏။ ဘယ်ကလေး ဘာကြောင့် ဖြေရှင်းကိုင်တွယ်ရမှန်းလည်း မသိနိုင်တော့။ ‘ခွန်အား’ ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်နေသလိုလိုလည်း ခံစားလာရ၏။

သို့သော် သူမ ၏ အလိုက်တသိပေးဆပ်လာသော အကြင်နာတွေ တွေကိုတော့ အီလည်လည်လေး ခံယူနေမိ၏။ ပဟေဠိတို့လှမ်းခြုံထားရင် ခုန်မြစ်လေးတံခါးစင်းသည်ကား အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းခဲ့လေပြီ။

ည ... 11:30:00 ...

“မချို့ ...”

“ရှင် .. အစ်ကိုလေး ...”

ထုံးစံအတိုင်း နွားနှိတ်ခွက်လာပို့သော ချိုချိုကို ‘ခွန်အား’ က ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ငါ နင့်ကိုမေးစရာရှိလို့ဟ ...”

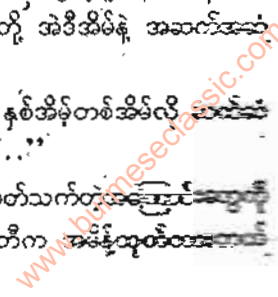
“ဟုတ်နဲ့ .. မေးပါ အစ်ကိုလေး ...”

“ငါပြန်ရောက်တာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ... ငါတို့အိမ်နဲ့ ရှေ့ကအိမ် အဆက်အဆံလုပ်တာကို လုံးဝမတွေ့ရဘူးနော် ...”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီအိမ်နဲ့ အဆက်အဆံ မလုပ်ဘူး”

“ငါငယ်ငယ်တုန်းကဆို အဲဒီအိမ်နဲ့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို့ ဆက်ဆံခဲ့ကြတာဟ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

“ရှင် ... အဲ .. ဟဲ ... အဲဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာကို အစ်ကိုလေးကို လုံးဝမပြောရဘူးလို့ အန်တီက အမိန့်ထုတ်ထားတာပဲ”

အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ကျွန်မမှာ ပြောခွင့်မရှိဘူး ...”
“ငါ မေမေ့ကို ပြန်မပြောဘူး မိချို၊ နင်သိထားသလောက် ငါ့ကို ပြောပြစမ်း ...”

“ကျွန်မ .. ကျွန်မ မပြောရဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့”
“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါဟာ၊ ငါ မေမေ့ကို ပြန်မပြောပါဘူး”
“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကျွန်မကို အိမ်ပေါ်က နင်ချ မှာကြောက်လို့ပါ။ အန်တီက လုံးဝမပြောရဘူးလို့ မှာထားလို့ပါ။ ကျွန်မ ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော် ...”

ချိုချိုက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်လေးပြောရင်း ခပ်သုတ်သုတ် လေး ပြန်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ “ခွန်အား” စိတ်တွေ ပိုမိုရှုပ်ထွေး နောက်ကျီသွားရလေပြီ။

ဘာတွေလဲ ? ... ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ? ...
သွေးသားရင်းချာတွေလို ဆက်ဆံခဲ့ကြတဲ့လူတွေ ... လုံးဝအဆက် အဆံ့မရှိကြတော့ဘူးဆိုတာ ဘာသဘောလဲ ? ...

လှေလာကြည့်ရသလောက်ဆိုရင်တော့ မေမေကလဲ အမေညိုတို့ အိမ်ဘက်ကို လှည့်တောင်မကြည့်တော့ဘူး။ အမေညိုကလဲ ဒီအိမ်ဘက် ကို လှည့်ကြည့်ဖော်တောင် မရတော့ဘူး။

မေမေ့အမေညိုက သူငယ်ချင်းတွေလေး။ “မိနောင်း” ကလည်း သူတို့အကြောင်းတွေ လုံးဝမပြောဖို့ ကတိတောင်းထားသေးတယ်။

အခု မိချိုကလည်း ရှေ့အိမ်ကအကြောင်းတွေကို လုံးဝမပြောရဘူး တဲ့။ အဲဒီအကြောင်းတွေပြောရင် အိမ်ပေါ်က နင်ချမယ်လို့တောင် မေမေ က သတိပေးထားတယ်တဲ့။

ဟား ! ... ဘာတွေလဲကွာ .. စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ ...

ငါ့မယ် .. ဘုမသိဘာမသိနဲ့ မိနောင်းတို့အိမ်ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဘာပဲ အဝင်အထွက်မလုပ်ရဲတော့ဘူး။ အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင် နှုတ်နေမိတာတောင် မေမေတို့ သိသွားရင် “မိနောင်း” နဲ့တောင် သွားနိုင်တယ်တဲ့။

အမေညိုနဲ့တွေ့တုန်းကတော့ ငါ့ကို အရင်တုန်းကလိုပဲ ပုံစံမပျက် ချမ်းသာဆက်ဆံခဲ့တာပါ။

ဘာတွေလဲ ? ... ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ? ... ဒီအကြောင်း တွေကို ငါမသိလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ...

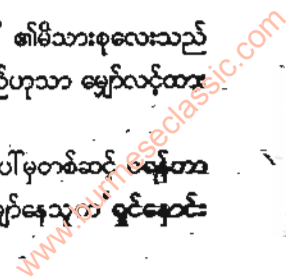
ခွန်အား သည် အတွေးပေါင်းများစွာ .. မေးခွန်းပေါင်းများစွာနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ကြောင်လိမ့်လှေကားမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လေး ဆင်းလာခဲ့မိ တာပါ။

ရင်နှင့်အမျှ တမ်းတခဲရသော ချစ်သူလေးကို၊ ဘဝနှင့်ရင်းပြီး မှုန်မိရသော ချစ်သူလေးကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တွေ့ဆုံနေရသည်ကို “ခွန်အား” စိတ်ကုန်လှပြီ။

မျှော်လင့်ခြင်းအိပ်မက်လေးများစွာကို ပျော်ရွှင်စွာ ထမ်းပိုးပြီး နှုတ်ခြင်းများစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရသော မိမိကို သည်လို ‘အေးစက် စိတ်ဆွဲခြင်း’ တွေနှင့် ကြုံဆိုနေကြလိမ့်မည်ဟု ‘ခွန်အား’ ဘယ် တွင် ထင်မထားခဲ့။

‘ရှင်နောင်းငယ်’ ၏ မိသားစုလေးနှင့် ‘မိမိ’ ၏မိသားစုလေးသည် တွေ့တန်းကလိုပဲ နွေးထွေးစည်းလုံးစွာ ရှိနေကြမည်ဟုသာ မျှော်လင့်ထား တာပါ။

အတွေးပေါင်းများစွာနှင့် မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်မှတစ်ဆင့် မလှန်တာ တို့ ခုန်ကူးလာသော ‘ခွန်အား’ ကို စောင့်မျှော်နေသူ ‘ရှင်နောင်း

ငယ် ဖြစ်၏။

သူမ သည် 'ခွန်အား' ဝရံတကာသို့ရောက်သည်နှင့် 'ခွန်အား' ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားလိုက်လေတော့သည်။ 'ခွန်အား' ကလည်း သူမကို တင်းကျပ်စွာ ပြန်လည်ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြန်၏။

ငတ်မွတ်သော အနိမ်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပျံ့ဆွတ်သော ရင်ခုန်ခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရီဝေဝေ လရောင်ဆမ်းသော အကြင်နာပွင့်တို့ဖြင့် သမုဒယ အချစ်ကြိုးတို့တွင် အလီလီ သီကြွပြန်လေပြီ။

'ခွန်အား' သည် သူမ၏ ပခုံးသားလေးကို လှိုက်ဖို့စွာ နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး ...

"မိနောင် ..."

"ခွန်အား ..."

"ငါ့ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေအများကြီးနဲ့ ခွန်းကျပ်နေတယ် ..."

"နတ် ဘာမှမတွေးနဲ့လေ၊ နင်နဲ့ငါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်သက်လုံးချစ်နေကြမယ်ဆိုရင် အရာရာပြည့်စုံနေပြီပေါ့ 'ခွန်အား' ရယ်၊ လောကကြီးက နားလည်ဖို့ ခက်ခဲတယ်ဟ၊ လူတွေဆိုတာကလဲ ပုံစံတွေအမျိုးမျိုး၊ စိတ်ဓာတ်တွေအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှိနေကြတာ ...

ဘဝဆိုတာကလဲ ရင်မောခြင်းတွေကို ချိတ်တွဲထားတဲ့ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်လိုပဲ၊ ငါလေ .. ရင်မောခြင်းတွေကို မနားတမ်း ဖြတ်သန်းနေခဲ့ရတာ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီ 'ခွန်အား' ၊ နင်နဲ့ ပြန်ဆုံမယ့်အချိန်လေးကို စောင့်ရင်းနဲ့လေ ...

ဒီလောကကြီးမှာ 'ခွန်အား' ဆိုတဲ့လူသားလေးသာ မရှိခဲ့ရင် ငါ့ဘဝက ရှင်လျက်နဲ့သေနေခဲ့တာ ကြာပါပြီဟာ၊ နင် ငါ့ကိုချစ်ခဲ့တဲ့ အတွက် နင်အချစ်တွေကို ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် ငါ နင့်ကို ကျေးဇူး

တင်ပါတယ် ခွန်အားရယ် ..."

"မိနောင် ...! ...၊ နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ နင် ငါ့ကိုချစ်ခဲ့တဲ့ အတွက် နင် ငါ့ကို ရက်ရက်ရောရောပေးဆပ်ခဲ့တဲ့ အကြင်နာတွေ အတွက် ငါကသာ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ မိနောင်ရယ် ..."

"မဟုတ်ဘူး ခွန်အား ...၊ နင် ငါ့ကို ဘာမှကျေးဇူးတင်စရာလဲ မရှိဘူး၊ ငါ့ဘဝရဲ့အလိုချင်အတောင့်တဆုံး ဆန္ဒလေးတစ်ခုကို နင်က ပြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာလေ၊ ဒီဘဝမှာ နင့်ရဲ့အချစ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ရရင် ငါ့သေပျော်ပြီလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာ ခွန်အားရဲ့ ..."

သူမ ၏မျက်ရည်စက်လေးတွေက ခွန်အား ရင်ဘတ်တွင် စိုရွှဲနေကြ ပြီး 'ခွန်အား' က သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ညှစ်ထား ထိပြီး ...

"နင် ငါ့အချစ်တွေကို တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ရမှာပါ မိနောင်၊ ငါ နင့်ကို နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ချစ်သွားမှာပါဟာ ..."

"နင် .. နင် ငါ့ကို ဘယ်တွေ့မှ မပုန်းရဘူးနော် ..."

သူမ က 'ခွန်အား' ၏နောက်ကျောလေးကို ကုတ်ခြစ်ရင်း ပြောဆိုထိခြင်းဖြစ်၏။

"မိနောင် ..."

"ဟင် ..."

"နင်တို့အိမ်နဲ့ ငါတို့အိမ် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါအောင်ဟင် ..."

"ဟင်အင်း ... အချိန်တန်ရင် နင်သိလာလိမ့်မယ်"

"ဒါဆိုရင် ... ငါတို့ဝေးနေတဲ့အချိန်တွေမှာ နင်တို့မိသားစု သို့မဟုတ်လူတွေရှင်သန်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြလေ"

သူမ 'ခွန်အား' ရင်ခွင်ထဲမှ ရှမ်းထွက်လိုက်၏။ လိုနောက် 'ခွန်အား' ၏မေးစေလေးကို လက်ဖဝါးလေးဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း နေစေလေးကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။

“ခွန်အား ...”
“ဟင် ...”

“ငါ နင့်ကို .. စိတ်ညစ်စရာတွေပေးဖို့ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ 'ခွန်အား'၊ ငါ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ညစ်စရာတွေ ပေးမှာလဲမဟုတ်ဘူး။ နင်နဲ့ငါ ချစ်နေကြတယ်ဆိုရင် အရာရာပြည့်စုံပြီနော်။ အရေးကြီးတာက ငါ့ဘဝမှာ နင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နင် သိနေဖို့ပဲ ...”

“အဲဒါကို ငါသိတယ် မိနောင်း၊ ဒါပေမယ့် .. သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲနေတဲ့ အခြေအနေတွေကို ဘာမှမသိရတာ အရမ်းဆိုးတယ်ဟာ”

“နင်သိလာမှာပါ ခွန်အားရယ် ...။ ဆန္ဒတွေ မစောနဲ့နော် ...”
ခွန်အားက သက်ပြင်းလေးချလိုက်ပြီးမှ ..
“မိနောင်း ...”
“ဟင် ...”

“အခုလို နင်နဲ့လာတွေ့နေတာကို အမေညို သိလားဟင် ...”
“ဟင့်အင်း ..”

“ငါ .. ခုချိန်ထိ အမေညိုနဲ့ စကားကောင်းကောင်းမပြောရသေးဘူး မိနောင်း ...”

“မေမေက .. အခြေအနေတွေအားလုံးကို နားလည်တယ် ခွန်အား ...။ အရာရာကိုလဲ နားလည်ပေးတတ်တယ် ...”

“ဦးကိုလဲ တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူးနော် ..”

“ပေမေဂျီပါတယ် ခွန်အား ...”
“နေရောကောင်းရဲ့လားဟင် ...”
“... ..”

သူမ မဖြေ ...။ သူမ 'ခွန်အား' ကို စိတ်ညစ်စရာတွေလည်း မေးချင်။

“မိနောင်း ...”
“ဟင် ..”

“ဦး နေကောင်းရဲ့လားလို့ မေးနေတယ်လေ ...”
“ဪ .. နေကောင်းပါတယ်ဟာ .. ဟင်းဟင်း ...”

“ငါ အမေညိုတို့နဲ့ စကားပြောချင်တယ် မိနောင်း ...”
“မေမေတို့က ဆယ်နာရီဆို အိပ်ပြီ ခွန်အားရဲ့၊ နင်လဲ ပြန်တော့လေ”

“အင်းပါ၊ ဒါပေမယ့် ...”
“ဘာဒါပေမယ့်လဲ ..”

“ဟဲဟဲ .. ဒီမှာပဲ တစ်ညလုံးနေမလားလို့၊ စကားတွေပြောကြအယ်လေ ... နော် ..”

“မပြောဘူး၊ သွား ... ပြန်တော့ ..”
“ပြန်မှာပါဆိုဟာ ..၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟွန်း! ..”
သူမ .. မျက်စောင်းနုနုလေးတစ်ချက် ဝင့်ခနဲ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

“မျက်စောင်းလေး ခွန်အား၏နှလုံးသားတို့ တိုးဝင်သောအခါ အခြေအနေရောက်ခွန်လေးတစ်ခု ဖြစ်သွားရပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

“ခွန်အား” ရှင်နောင်းငယ်” ထံမှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်၏။
အိမ်နောက်ဖေး ကြောင်လိမ်လှေကားမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လေး
ပြန်တက်လာပြီး အခန်းတံခါးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ...

“ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ သား ...”

“ဟင် ! .. မေမေ ...”

“ခွန်အား” ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်သူက ဒေါ်ရတနာဖြစ်သည်
မိခင်ဖြစ်သူကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသည်မို့ “ခွန်အား” အထိတ်
တလန့် ဖြစ်သွားရလေပြီ။

“အဟဲ .. မေမေ မအိပ်သေးဘူးလား ...”

“မေမေမေးတာကို ဖြေပါဦး သားရဲ့၊ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲဟင်”

“သား .. ဟို .. ဪ .. လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတာ
ဟဲ ဟဲ ...”

“ဒီအချိန်ကြီးကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရလား သားရဲ့ ...”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သားပျင်းလို့ပါ .. ဟဲ ဟဲ ...”

“ဘယ်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်တာလဲဟင် ...”

“အဲ .. ‘ပါရမီ’ မှာ သွားထိုင်တာ မေမေ ...”
“ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ရှေ့က မသွားတာလဲ သားရဲ့ ...”
“ဟဲ ဟဲ ... မေမေတို့ အိပ်ရေးပျက်နေမှာစိုးလို့ပါ ...”
“ဪ .. ဪ .. ဒါဆိုလဲ အိပ်တော့လေ သားရဲ့၊ ညဉ့်နက်
နေပြီ”
“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သားအိပ်တော့မှာပါ ...”

“ခွန်အား” က ခပ်တည်တည်နှင့် အိပ်ယာလေးပေါ်တွင် လှဲချ
ပစ်လိုက်၏။ ဒေါ်ရတနာ ပြန်ထွက်သွားတော့မှပင် ‘ခွန်အား’ လည်း
သက်ဖြင်းချနိုင်လေတော့သည်။ သို့သော် လူမိခံထားရသည်မို့ ‘ခွန်အား’
မိုင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။

* * *

ဒေါ်ရတနာ၏ ...

ရင်ဘတ်တွေက ဖားဖိုကဲ့သို့ နိမ့်ချည်ဖြင့်ချည် လှုပ်ရှားနေကြ
လေသည်။ သူမ ၏ နဖူးပြင်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်အနံ့တွင် ချွေးစက်တို့ နိသီး
နေကြ၏။ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသော သူမ၏အကြည့်တို့က ဒေါ်ညို
နောင်းတို့၏ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဆီမှ မခွာတော့ ...။

သူမ၏အာရုံတွေထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိ
သည်က လွန်ခဲ့သော မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်က အမှတ်မထင် တွေ့မြင်
လိုက်ရသော မြင်ကွင်းလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရတနာ တွေ့မြင်
လိုက်ရသည်က ...

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် ဒေါ်ညိုနောင်းတို့ အိမ်ခြံစည်းနံ့သာ
ရန်ဆင်းလာသော၊ မိမိတို့ အိမ်ခြံစည်းရိုးထဲသို့ ကျော်ဝင်လာသော ...

www.burmeseclassic.com

သားလေး 'ခွန်အား' ကိုဖြစ်၏။

တရားနိုးသည့်အချိန်တွင် မှန်နံရံမှ လိုက်ကာတွေကို ထပ်တံရင်း ထိုမြင်ကွင်းလေးကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းလည်းဖြစ်၏။

စိုးရိမ်ချောက်ချားခြင်းတွေကြောင့် ဒေါ်ရတနာတစ်ယောက် ပြန်လည်အိပ်စက်လို့ မရနိုင်တော့ ...။

တစ်စုံတစ်ခုကို အလိုလိုနားလည်လိုက်မိသော ဒေါ်ရတနာသည် အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းလေးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း အဖြေတစ်ခုခုကို လေးနက်စွာ တွက်ထုတ်နေမိလေတော့သည်။

ဘာလုပ်တာလဲ ? ... သားလေး .. ဘာလုပ်တာလဲ ? ...

ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ ဟိုအိမ်က ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ပြီးထွက်လာတယ် ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ ? ...

ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ကမသွားဘဲ ... နောက်ပေးလှေကားကနေ သွားတယ်တဲ့ သားလေးရဲ့ပုံတွေက ခိုးကြောင်နိုက်ပုံမျိုးတွေလဲ ဖြစ်နေတယ်။

ဒါ ... 'ရှင်နှောင်းငယ်' ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သွားတွေ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင် .. ညိုညိုတို့မိသားစုက ငါ့သားလေးကို ငါမသိအောင် ခိုးတွေ့နေကြတာပေါ့ ...

သားလေး .. သားလေး .. ဟိုကောင်မလေးကိုများ စိတ်ဝင်စား သွားရင် ... ဘုရား .. ဘုရား ! ...

အဲဒီလိုတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ သားလေးကို အဲဒီအိမ်ကအကြောင်းတွေ လုံးဝမပြောဘဲနေခဲ့တာ။ သားလေးကိုယ်တိုင်ကလဲ ဘာတစ်ခွန်းမှ မေးဖော်မရလို့တောင် ဝမ်းသာနေခဲ့မိတာ ...

ခုတော့ .. သားလေးက ဒီအိမ်ကို ငါမသိအောင် အဝင်အထွက် တွေ လုပ်နေတယ်တဲ့။ သားလေးကိုယ်တိုင်က ငါ့ရှေ့မှာကျတော့

အဲဒီအိမ်ကအကြောင်းတွေကို တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ မပြောဘဲ ငါ့ကွယ်ရာ နားကျတော့ ဒီအိမ်ကို အဝင်အထွက် တွေလုပ်နေတယ်တဲ့။

ဘာသဘောလဲ ? ... အဲဒါ .. ဘာသဘောလဲ ? ...

ညိုညိုတို့သားအမိ ငါ့သားလေးကို ဘာတွေပြောထားလိုက်ပြီလဲ ? ငါ့သားလေးကို ဘယ်လိုနည်းလမ်းတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်ထားလိုက်ပြီလဲ ?

ဒါ .. ဒါ .. ညိုညိုတို့သားအမိ ငါ့ကို ကွက်ကျော်ရိုက်လိုက်တာ ... သေချာတယ်။ သူတို့သားအမိ ငါ့သားလေးကို လုပ်စားကြတော့

မယ် ... ဟင်းဟင်း .. တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ နင်တို့သားအမိနဲ့ ငါနဲ့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ညိုညိုရယ်။ ဒီတစ်ခါ ငါ မရှုံးစေရဘူး ညိုညို ..

နင်တို့သားအမိကို ငါ ဘယ်လိုအောင်ပွဲဆင်ဖြမယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်း ..။ နင်တို့သားအမိရဲ့မျက်ရည်နဲ့မှ ခြေမဆေးနိုင်ရင်

ငါ လူမလုပ်တော့ဘူး ညိုညို ..။ ငါ့သားလေးကို နင့်သမီးရဲ့အလှတွေနဲ့ ထုပ်စားလို့မရဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကို နင်တို့ ကောင်းကောင်းကြီး သိစေ

ရမယ် ...

ဒေါ်ရတနာသည် အပြီးကြီးစွာ အသံတိတ်ကြုံးဝါးလိုက်ခြင်းဖြစ်

အိမ်ထဲထဲကို ... ကြောက်စရာကောင်းသော အပြုံးမျိုးကို ပြုံးထိုက်ပြန်၏။

မီးဝင်းဝင်းတောက်သော သူမ၏မျက်လုံးတွေကတော့ ဒေါ်ညိုနှောင်းတို့အိမ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေဆဲရှိ၏။

ဆုတ်လကွေးကွေးလေးက ဖျော့တော့သော အလင်းစက်တို့ကို သာ ပေးစွမ်းနိုင်တော့၏။ စိန်ပန်းပြာပွင့်တို့ခင်းထားသော ညကလေးက လှပစွာ လူးလွန်နေ၏။ အကြင်နာတို့ဖြင့်လှော်ခတ်သော အချစ်လှေလေး သည်လည်း ရင်ခုန်မြစ်၏တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်ခဲ့လေပြီ။

“မိနောင် ...”

သူမ က ‘ခွန်အား’ ၏မေးစေလေးကို ဖွဖလေးကုတ်ရင်း ခေါင်းလေးဆတ်ပြလိုက်၏။

“ငါတို့ လက်ထပ်ကြရအောင် ...”

“ဟင် ! ...”

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်လေးက ရုတ်တရက် အေးစက်တောင့်တင်သွား လေသည်။ ထို့နောက် ‘ခွန်အား’ ကို ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ ခွန်အား ...”

“လက်ထပ်ရအောင်လို့ ပြောလိုက်တာလေ ...”

“လက်ထပ်မယ် .. ဟုတ်လား၊ နင် .. နင် ငါ့အကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိထားလို့လဲ ...”

“လိုလိုလား မိနောင် ...”

“လိုတာပေါ့ ခွန်အား ...”

“လိုရင် ပြောပြလေဟာ ...”

“ဟင်အင်း၊ ငါပြောလိုသိတာမျိုးကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး ...”

“နင် ငါ့ကို ပဟောဠိတွေ သိပ်လုပ်တာပဲ မိနောင်၊ နင် ငယ် ငယ်တုန်းကလိုမဟုတ်တော့ဘူး ...”

“ဘဝဆိုတာ လူတွေကို သင်ခန်းစာတွေအမျိုးမျိုး သင်ပေးနေ တာ ခွန်အား၊ နင်က ဘဝကျောင်းကို မတက်ဖူးသေးဘူးလား ...”

“ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ချင်ပြီ မိနောင် ...”

“နင် .. ဆန္ဒတွေစောနေပြီ ခွန်အား ...”

“မိနောင် ... နင်ပြောနေတဲ့စကားတွေက ငါပြောရမယ့်စကား တွေနော် ...”

“နင်က ငါပြောရမယ့်စကားတွေကို စပြောတာလေ ...”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ နင် တစ်ခုခုတော့လွဲနေပြီ မိနောင် ...”

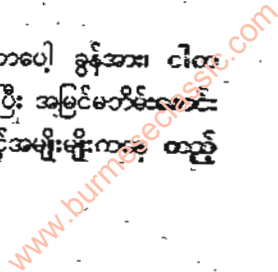
“လွဲမှာကိုစိုးရိမ်နေတာ ခွန်အား ...”

“လွဲမှာစိုးရင် နင်ကိုယ်တိုင်တည့်ပေးလေဟာ ...”

“ခွန်အား ! ...”

‘ခွန်အား’ က သူမ၏ခါးလေးကို မချီရင်း ဒေါသတကြီးလေး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အဲဒီလိုတည့်ပေးလို့ရရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ခွန်အား၊ ငါတ ငါ့ဘဝကို နင်ကိုယ်တိုင် ခပ်ဝေးဝေးကနေကြည့်ပြီး အမြင်မတိမ်လောက် စေချင်တာ၊ နင်ကိုယ်တိုင် ငါ့ဘဝကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးကနေ တည့် တည့်လေးမြင်အောင် ကြည့်စေချင်တာ ...”

“နင် ငါ့ကိုသေချာကြည့်စမ်း မိနောင်း၊ ငါ နင်နဲ့အနီးဆုံးမှာ ရော့က်နေပြီလေ၊ ဒီထက်နီးစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ နင်ပြောသလို ခပ်ဝေးဝေးက ထပ်ကြည့်နေစရာလိုသေးလို့လားဟင်၊ ငါ နင်ကို လက်ထပ်ချင်လို့ မိနောင်း ...”

“နင် ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ချင်တာလဲဟင် ...”

“ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့လေ .. ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ပေါ့ဟ၊ နင်ရော ငါ့ကို မပိုင်ဆိုင်ချင်ဘူးလား ...”

“ပိုင်ဆိုင်ပြီးမှ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ ငါပြော နေတာပါ ခွန်အားရယ်၊ ငါလဲ နင်ကို ပိုင်ဆိုင်ရပြီးမှ မစွန့်လွှတ်ချင် ဘူးလေ ...”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိနောင်း၊ ငါ ဘာမှနားမလည် တော့ဘူး ...”

“အဲဒါပြောတာ ခွန်အား .. နင် ငါ့ကို နားမလည်သေးဘူး၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ဘဝနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်တာလေ၊ နားမလည်ခြင်း တွေနဲ့ စ၊ တင်လို့မရဘူး၊ နင် ငါ့ဘဝကို အရင်ဆုံး လေ့လာလိုက်ပါဦး ခွန်အား၊ ရှုထောင့်မျိုးစုံကနေကြည့်ပြီး အမှန်အတိုင်းမြင်နိုင်အောင် အရင်ဆုံး ကြည့်လိုက်ပါဦးနော် ...”

“မိနောင်း! ... နင် .. နင် လွယ်နေတာကို မ၊ခက်ခက်အောင် လုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ...”

“အရာရာကို အမှန်အတိုင်းသိထားရောင်တာ နင့်အတွက်ပါ ခွန်အား၊ နင်သိထားဖို့ တကယ်လိုအပ်နေလို့ပါ၊ ဒီလောကကြီးမှာ ငါ အကြောက်ဆုံး အရာက တစ်ခုပဲရှိတာပါ ခွန်အားရယ် ...”

“ဘာလဲ .. နင်ကြောက်တာ ဘာလဲ မိနောင်း ...”

“နင့်အချစ်တွေကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာကို ငါအကြောက်ဆုံးပဲ ခွန်အား၊ နင့်အချစ်တွေကိုသာ ဆုံးရှုံးရရင် ငါ့ဘဝက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့ဘူး လေ၊ ပြီးတော့ .. ငါ နင်ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ထက် ပိုပြီးအရေး ကြီးတဲ့အရာ တွေကိုလဲ ငါ့ရင်ထဲမှာရှိနေတယ် ...”

“ဘာတွေလဲ မိနောင်း ...”

“စေတနာတွေလေ၊ ငါ နင့်အပေါ်မှာထားတဲ့ စေတနာတွေ ...”

“ငါ နင်ကို နားမလည်တော့ဘူး မိနောင်းရယ် ...”

“ခွန်အား” သည် ခပ်ပီပီလေး ထွေးဖက်ရင်း ညည်းတွားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ စိန်ပန်းပြာပွင့်လေးတွေက သည်းထန်စွာ ကြွေကျလာပြန်၏။

“ခွန်အား” ၏မျက်နှာလေးကို လခြမ်းကွေးကွေးလေးကို နောက်ခံ ပြုလျက် တင့်တယ်စွာ သူမ မြင်တွေ့နေရ၏။ စိန်ပန်းပြာပွင့်လေးတွေကို နောက်ခံပြုလျက် လှပစွာ ‘ခွန်အား’ မြင်တွေ့နေရ၏။

တမ်းကျပ်စွာ ပူးကပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသော ချစ်သူနှစ်ဦး၏ လက် ချောင်းလေးတွေက ထာဝရတည်မြဲနေတော့မည့် ‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တရား’ တို့၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ရည်ဆောင်ဖော်ညွှန်းနေသည်သို့ ရှိ၏။

‘ငါတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်’ တဲ့။

ချစ်သူ ပြောလိုက်တဲ့စကား၊ ‘ခွန်အား’ ပြောလိုက်တဲ့စကား ... ကျွန်မ ... အကြားချင်ဆုံးစကား၊ ကျွန်မ အလိုချင်ဆုံး အခွင့်အရေး တစ်ခု၊ ကျွန်မ အမြတ်နိုးဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခု။

ဒါပေမယ့် ‘ခွန်အား’ ဒီစကားကို ပြောလိုက်တာ အချိန်တွေ သိပ်စောလွန်းမနေဘူးလား။ ငါတို့ ... ခုချိန်မှာ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်လို့မရသေးဘူး ခွန်အား ... နင့်အနေနဲ့ ငါ့အကြောင်းတွေကို အမှန် အတိုင်းသိထားဖို့ လိုအပ်နေသေးတယ် ခွန်အား ...။

နင် ငါ့ဘဝကို နားလည်ထားဖို့ လိုအပ်နေသေးတယ်။ ငါက ‘နင်နဲ့ လက်ထပ်ခြင်း’ ဆိုတဲ့ ငါ့အလိုချင်ဆုံး၊ ငါ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံး အိပ်မက်လေးတစ်ခုကို ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကင်းကင်းနဲ့ ဘယ်လိုသံသယ စိတ်တွေမှ ရောယှက်နေခြင်းမရှိတဲ့ ပုံစံမျိုးလေးနဲ့ပဲ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင် တာလေ ...

နင့်အနေနဲ့ ငါ့ ရှင်သန်နေရတဲ့ အခက်အခဲပေါင်းများစွာနဲ့ ဘဝ လေးကို ထဲထဲဝင်ဝင် တိတိကျကျ နားလည်ထားနိုင်ဖို့တွေ၊ ငါ့နုပတ်သက်

ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တကယ့်အမှန်တရားတွေလို ရှင်သန်ဖို့လွင့် နေတဲ့ အကြောင်းတရားတွေကို အမှန်အတိုင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်ထားနိုင်ဖို့တွေ လိုအပ်နေသေးတယ် ခွန်အား ...

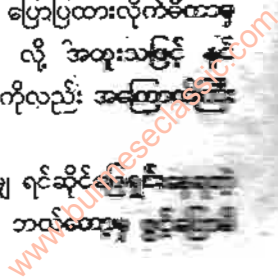
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ အမျှော်လင့်ဆုံး၊ ငါ့အလိုချင်ဆုံးနဲ့ ငါ့ အတွက်အလိုအပ်ဆုံး အိပ်မက်လေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးခါမှ နင့်ရဲ့ သံသယစိတ်တွေကြောင့် တဖြည်းဖြည်းအက်ကွဲလာရမှာကို၊ နင့်ရဲ့ နားမလည်နိုင်ခြင်းတွေကြောင့် ပြန်လည်ဆုံးရှုံးသွားရမှာကို ငါ့သိပ် ခြောက်တယ် ခွန်အား ...

ငါတို့ရဲ့လက်ထပ်ခြင်းလေးဟာ ထာဝရဆုံးစည်းခြင်းလေးတစ်ခု ခြစ်နေဖို့၊ ဘယ်တော့မှ အက်ကြောင်းတွေ ထင်မလာမယ့် ဆုံးစည်းခြင်း လေးဖြစ်နေဖို့ ... ငါ့အတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်လေ ...

ငါ့နုပတ်သက်ပြီး နင်ကိုယ်တိုင်ကြားသိလာရမယ့် အကြောင်း တရားတွေအတွက် ငါ့ရှင်ထဲမှာ မီးတောက်တွေလို စိုးရိမ်ပူပန်နေမိ စေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ ကြီးပြောပြထား မှာမဟုတ်ဘူး ခွန်အား ...။

ငါ့ကိုယ်တိုင် ရဲရဲပုံပုံ ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့တဲ့ အမှန်တရားတွေအတွက် နင်အပါအဝင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ရှင်းပြနေစရာမလိုဘူးလို့ နိုင်နိုင် အာဇာသတ်မှတ်ထားခဲ့သလို စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ပြောပြထားလိုက်တာမှ ‘ခလုမလဲဖြစ်ခြင်းတွေနဲ့ ကြီးကော်ထားတယ်’ လို့ အထူးသဖြင့် နင် ကိုယ်တိုင်က လွဲမှားစွာ သတ်မှတ်ပစ်လိုက်မှာကိုလည်း အကြောင်းတစ် ခြောက်နေမိတယ်လေ ...

အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရင်ဆိုင်နေရင်း ငါ့ရဲ့ဘဝလေးကိုလည်း ငါ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ခွင့်ပြုမိ

မှာမဟုတ်ဘူး ခွန်အား ...။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ နင့်ကိုချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေမှာ ငါတို့မိသားစုရဲ့အခက်အခဲတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးစေ လိုခြင်းတွေ လုံးဝ မပါဝင်ခဲ့လို့ပဲ ...

ငါ့ကိုယ်တိုင်က ငါ့ဘဝရဲ့အခက်အခဲတွေကို နင်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက် ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့သလို နင့်နည်းနင့်ဟန်နဲ့ ငါ့ဘဝရဲ့အခက်အခဲတွေ ကိုသိလာပြီး နင်ကိုယ်တိုင်က ငါ့ရဲ့အခက်အခဲတွေကို ဝင်ရောက်ဖြေရှင်း ပေးလာခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ငါ ဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ခွန်အား ...။

ငါ နင့်ကိုချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက ငါ့ရဲ့ဘဝဒုက္ခတွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ခဲ့သလို ငါ့ဘဝကို တာဝန်ယူစေလိုခြင်းတွေနဲ့လည်း လုံးဝ မပတ်သက်ဘူးလေ ...။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ ငါ့ကို အထင်အမြင်လွဲမှားစွာ သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြသလို နင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငါ 'နင့်ကို လုပ်စားတယ်' လို့ ထင်သွားမှာကို ငါ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေမိတယ် ခွန်အား ...

ခုချိန်မှာ ငါ စိုးရိမ်နေမိတဲ့ ငါ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြလိုက်မိ ရင်၊ ငါရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို ပြောပြလိုက်မိရင် ငါ နင့်ကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေက သန့်စင်ခြင်းမရှိတော့သလို ငါ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေမိတဲ့အရာတွေကလည်း တကယ်ကို ဖြစ်လာတော့မှာနော် ...

ပြီးတော့ နင်နဲ့ ငါ ငြိမ်ဆိုကြတာ ရက်ပိုင်းလေးပဲရှိသေးတယ်လေ၊ နင်နဲ့ ငါ ပျော်ရွှင်စွာ ထာဝရရဲ့စည်းနိုင်ကြဖို့ဆိုရင် ထိုက်သင့်တဲ့အချိန်ကာလ တွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ လက်တွဲညီညီ ဖြတ်သန်းနိုင်ကြဖို့ လိုအပ် နေသေးတယ် ခွန်အား ...

ရက်တရက်ကြီးလက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်

သေးတဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ခုလေ ...

အဲဒီတော့ လောလောဆယ်အနေနဲ့ နင်ကိုယ်တိုင် ငါ့ဘဝလေးကို အတိအကျသိထားနိုင်ဖို့ ... နင်ကိုယ်တိုင် ငါ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို အတိအကျ နားလည်ထားနိုင်ဖို့ ...

နင်ကိုယ်တိုင် ငါ နင့်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေကို ထာဝရယုံကြည် ခြင်းချစ်ဖို့အတွက် ငါနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ အမှန်တရားတွေရှိနေတဲ့ အရာတစ်ခုကိုရောက်တဲ့အထိ နင့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ခရီးဆက်နိုင်ဖို့ ဆိုတယ် ခွန်အား ...

ငါနဲ့နင် လက်ထပ်ကြဖို့အတွက် အနည်းဆုံးတော့ နင်ကိုယ်တိုင် ကြားသိခံစားလာရမယ့် ငါနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ 'သံသယ' တွေကို 'နင့် ဘာသာအမှန်အတိုင်းသိခြင်း' တွေနဲ့ အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်လာနိုင် ဖို့ မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေတယ် ခွန်အားရယ် ...

အဲဒါမှ ...

တို့နှစ်ယောက် ထာဝရပျော်ရွှင်စွာ ဆုံးရှုံးနိုင်ကြတော့မှာနော် ...

ဒေါ်ရတနာသည် အာယာတစာမျက်နှာတို့ကို ဝီပြင်စွာ ဖွင့်လှစ်လိုက်လေပြီ။

သူမ ချပေးထားသော ကြိမ်ဆိုဖာလေးတွင်ထိုင်နေသော 'ခွန်အား' က ခုချိန်ထိ ဘာကိုမျှ နားမလည်နိုင်သေး။ မိခင်ဖြစ်သူကိုတစ်လှည့် မှန်နံရံမှ ထွင်းဖောက်မြင်နေရသော 'ရှင်နှောင်းငယ်' တို့အိမ်ကြီးထဲ တစ်လှည့် ကြည့်နေရင်း ငေါင်ငေါင်လေး ထိုင်နေရလေသည်။

“မေမေ ...”

“သား ...”

“သားတို့ ဒီနားမှာထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင် ...”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရေးလုပ်မလို့လေ သားရဲ့ ... ဟင် ဟင်းဟင်း ...”

“ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာရေး ...”

“ဟုတ်တယ် သားရဲ့၊ ငါ့သားလေးက ပြန်ရောက်ပါပြီဆိုတာတောင် ကျွန်ုပ်တို့တွေတို့ စာကြည့်လိုက်၊ ပုံတွေဆွဲလိုက်၊ ညာဘက်ဆိုရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေထိုင်လိုက်နဲ့ အချိန်တွေကုန်နေတာဆိုတာ

ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှုတွေ နည်းနေလို့လေ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ထို့ လေ့လာဖို့လိုအပ်တယ် သားရဲ့၊ မေ့မေ့လျော့လျော့ မနေအပ်ဘူး ဟင်းဟင်းဟင်း ...”

“သားက ဘာကိုလေ့လာရမှာလဲ မေမေ ...”

“ဟင်းဟင်း .. ခဏလေးစောင့်၊ သားလေ့လာရမယ့်အရာတွေ ဆောက်လာတော့မယ်”

‘ခွန်အား’ ဘုမသိဘမသိနှင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေလိုက်ရသည်။ ငယ်စဉ်ကပင် ချစ်ကြောက်ရှိသေ့ခွဲရသော မိခင်ဖြစ်သူကို ဘာမှ ဆက်မမေးရဲတော့ ...။ ဒေါ်ရတနာ သည် ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ တို့အိမ်ကို

နားစိုက်စိုက် ကြည့်နေဆဲရှိ၏။

ခဏနေတော့ ဒေါ်ရတနာ၏မျက်နှာက သိသာစွာ ဝင်းလက်သွား လေသည်။

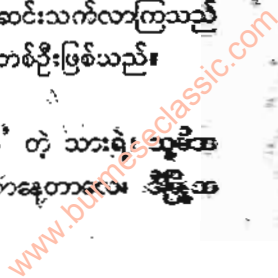
“ဟင်းဟင်း ... သားလေ့လာရမယ့်အရာတွေ ရောက်လာပြီ”

‘ခွန်အား’ က ဒေါ်ရတနာမျက်လုံးတွေ၏လားရာအတိုင်း ရှင်နှောင်းငယ်တို့ အိမ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ‘ခွန်အား’ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်က ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ တို့အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးဆိုက်လာ သော အဖြူရောင် VAN ကားလေးတစ်စီးဖြစ်၏။

VAN ကားလေးထဲမှ ပြုံးရွှင်ရယ်မောစွာ ဆင်းသက်လာကြသည်

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ နှင့် ခပ်သန့်သန့်လှူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရတနာက ...

“အဲဒီကောင်လေးရဲ့နားမည်က ‘သူ့ရခေ’ တဲ့ သားရဲ့ သူ့ခေ တွေက ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေတာလေ အိမ်ထဲ နှုတ်နားဖုံးတွေပေါ့ ... ဟင်းဟင်း ...”

ဒေါ်ရတနာ၏ရယ်သံကို 'ခွန်အား' သဘောမကျ။ သို့သော် ဘာမှလည်း ပြန်မပြောရဲ။ ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အိပ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသော 'ရှင်နောင်းငယ်' နှင့် 'သူရဇော်' ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

'ခွန်အား' စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွားရလေသည်။ ဒေါ်ရတနာက 'ခွန်အား' ကိုကြည့်ပြီး မသိမသာလေး ပြုံးလိုက်၏။

* * *

'ခွန်အား' တစ်ယောက် ... မျက်တောင်မခတ်မိတော့။

ဒေါ်ရတနာက ...

"အဲဒီကောင်လေးရဲ့နာမည်က 'စည်သူ' တဲ့ သားရဲ့၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ်က ကျူတာလေး၊ သူ့မိဘတွေကလဲ ချမ်းသာတာပဲ"

'ခွန်အား' တွေ့မြင်နေရသည်က MARK II ကားလေးပေါ်မှ ပြုံးရွှင်စွာ ဆင်းသက်လာသော စည်သူ ဆိုသည် လူရွယ်လေးတစ်ယောက်ကို ဖြစ်၏။ စည်သူကို ဖော်ရွေသောအပြုံးလေးတွေနှင့် ထွက်ကြိုလာသော 'ရှင်နောင်းငယ်' ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်မို့ 'ခွန်အား' နှစ်ကြိတ်လိုက်မိ၏။

'ခွန်အား' ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေသူက ဒေါ်ရတနာဖြစ်၏။ ဒေါ်ရတနာသည် 'ခွန်အား' မျက်နှာပေါ်မှ ဆိုးရွားစွာ ပျက်ယွင်းလာသော အရိပ်အမြည်တို့ကိုကြည့်ရင်း 'ခွန်အား' ရင်ထဲတွင်တည်ရှိနေသော တစ်စုံတစ်ခုကို နားလည်လိုက်မိလေပြီ။

'ခွန်အား' ၏ စူးရှသောအကြည့်တို့က 'ရှင်နောင်းငယ်' နှင့် 'စည်သူ' တို့ ပြုံးရွှင်စွာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသော တံခါးဝလေး၏

မခွာတော့ ...

"အဲဒီလိုဝင်သွားပြီဆိုရင် တော်တော်နဲ့ ပြန်ထွက်မလာတော့ဘူး သားရဲ့ ..."

ဒေါ်ရတနာစကားလုံးတွေက 'ခွန်အား' ၏နှလုံးသားကို သံချွန်ချွန်နှင့် ထိုးနှက်နေသည်သို့ရှိ၏။ ဒေါ်ရတနာသည် 'ခွန်အား' ကိုကြည့်ရင်း လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက် ပြန်၏။

'ခွန်အား' ၏လက်ချောင်းတုတ်တုတ်လေးတွေက ကြိမ်ဆိုဖာခဲသေး၏ လက်တင်လေးတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကိုလည်း ဒေါ်ရတနာ တွေ့မြင်နေရလေသည်။

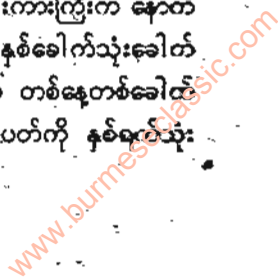
'ခွန်အား' ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ 'ခွန်အား' ၏ရင်တစ်ခုထွင် ပူလောင်ခြင်းတို့ ဆိုးရွားစွာ ဝင် ရောက်မွေ့နောက်နေကြလေပြီ။

* * *

ဒေါ်ရတနာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

'ခွန်အား' ၏ မျက်ဝန်းအိမ်တို့တွင် ဒေါသတရားတို့နှင့်အတူ ဖြည်းဖြည်းဖြစ်တည်လာသည်က မျက်ရည်ကြည်လေးများဖြစ်၏။

"အဲဒီကောင်လေးက နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်လေး သားရဲ့၊ သူ့နာမည်က 'ကိုကိုထူး' တဲ့၊ အားလုံးထဲမှာ ဒီကောင်လေးက အချမ်းသာဆုံး၊ ရုပ်ရည်ကလဲ အသန်ဆုံးပဲ၊ သူစီးတဲ့ မာစီဒီးကားကြီးက နောက်ဆုံးပေါ်လေ ...၊ သူက အဲဒီအိမ်ကို တစ်နေ့ကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ဝတ် အဝင်အထွက်ရှိတယ်၊ သူရဇော်ကတော့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် နေထိုင်ပဲ၊ စည်သူ ဆိုတဲ့ကောင်လေးကတော့ တစ်ပတ်ကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ... .."

ဒေါ်ရတနာစကားတွေကို 'ခွန်အား' မကြားတော့။ ဖျော့ခနဲ စီးကုလားသော 'ခွန်အား' ၏မျက်ရည်လေးတွေကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်တွင် ဒေါ်ရတနာ ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားလေသည်။ ထိုမျက်ရည်စက်တွေကို ဒေါ်ရတနာ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်၏။

'ခွန်အား' တစ်ယောက် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်သွားချိန်က တစ်နာရီခွဲခန့်မျှ ကြာ၏။ သို့သော် 'ခွန်အား' ၏အကြည့်တွေက 'ရှင်နှောင်းငယ်' နှင့် အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဖြူဖြူသန့်သန့် ဆရာဝန်လူရွယ်တို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသော တံခါးဝလေးတွင် ကျောက်ချထား၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ ...

'ခွန်အား' စူးစူးစိုက်စိုက် စောင့်ကြည့်နေသော တံခါးဝလေးမှ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာသည်က 'ရှင်နှောင်းငယ်' နှင့် 'ကိုကိုထူး' တို့ ဖြစ်လေသည်။ 'ရှင်နှောင်းငယ်' နှင့် 'ကိုကိုထူး' တို့သည် တံခါးဝလေးတွင် ရယ်မောပြုံးရွှင်စွာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဆိုနေကြပြန်၏။

ဒေါ်ရတနာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုကို တွေ့လား သား ..."

"ဗျာ .. ဘာလဲ မေမေ ..."

"အဲဒီကောင်လေး အိမ်ထဲဝင်သွားတုန်းက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံလေး ဝတ်ထားတာလေ၊ အခု အင်္ကျီအင်္ကျက်နဲ့ ပြန်ထွက်လာတာပဲနော်၊ သူဝတ်ထားတဲ့ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ အင်္ကျီအဖြူက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ..."

"ဟင် ! ..."

'ခွန်အား' မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဒေါ်ရတနာ ပြောမှပင် ထိုပြောင်းလဲမှုကို 'ခွန်အား' သတိထားသိထိမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုကိုထူး ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်လာသော အင်္ကျီအတွက်လေး၏ အနားစတိုက် ဘောင်းဘီခါးထဲမှ ကပိုကရိုထွက်ကုန်နေသည်ကိုလည်း 'ခွန်အား' ထိတ်လန့်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ 'ရှင်နှောင်းငယ်' က ကိုကိုထူး၏ အင်္ကျီအနားစတိုက်ကို လက်ညှိုးလေး ထိုးပြလိုက်ပြီး ကိုကိုထူးက ကပိုကရိုဖြစ်နေသော အင်္ကျီအနားစတိုက်ကို ဘောင်းဘီခါးထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်၏။

'ခွန်အား' ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ရှိအသားစိုင်တို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာကြလေပြီ။ ဒေါ်ရတနာက အလိုက်သိစွာဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

"တောက် ! ..."

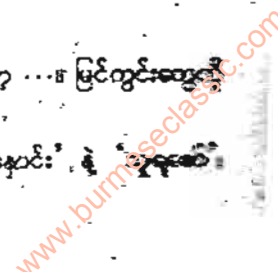
'ခွန်အား' တုန်ရင်ချဉ့်နဲ့စွာဖြင့် ထရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အမွှေးရှည်ကော်စောခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ် လှဲချလိုက်လေတော့သည်။ ဆံပင်တိုတိုတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူးလိုစိုနေသော 'ခွန်အား' ၏အဖြစ်တို့ မည်သူမျှမသိနိုင်တော့။

* * *

မြိုင်ကွင်းတွေက မျက်လုံးထဲမှမထွက်တော့ ...။ မြိုင်ကွင်းတွေနဲ့ မျက်လုံးထဲမှ ဖျောက်မျက်လို့မရနိုင်တော့။

VAN ကားတစ်စီး၊ ပြီးတော့ ... 'မိနှောင်း' နဲ့ 'ခွန်အား'။

ပြီးတော့ ရင်းနှီးတဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေ၊ 'မိနောင်း' ရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့အပြုံးတွေ၊ သူ့ရဖော်ရဲ့ အပြုံးတွေ ...

MARK II တစ်စီး၊ ပြီးတော့ 'မိနောင်း' နဲ့ 'စည်သူ'၊ ပြီးတော့ ဖော်ရွေတဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေ၊ 'မိနောင်း' ရဲ့ ဖော်ရွေတဲ့အပြုံးတွေ၊ စည်သူရဲ့ အပြုံးတွေ ...

မာစီဒီး ကားတစ်စီး၊ ပြီးတော့ 'မိနောင်း' နဲ့ 'ကိုကိုထူး'၊ ပြီးတော့ လှိုက်လှဲပျူငှာတဲ့ အပြုံးတွေ၊ 'မိနောင်း' ရဲ့ လှိုက်လှဲပျူငှာတဲ့ အပြုံးတွေ၊ 'ကိုကိုထူး' ရဲ့အပြုံးတွေ ...

အပြုံးတွေ ...
'သူ့ရဖော်'ရဲ့အပြုံးတွေ၊ 'စည်သူ' ရဲ့အပြုံးတွေ၊ 'ကိုကိုထူး' ရဲ့ အပြုံးတွေ ...

ကျစ် ! ... မြေမြေချင်း ခြေမြင်ဟယ်ကွာ၊ အဲဒီအပြုံးတွေကို ငါသိနေတယ်၊ အဲဒီအပြုံးတွေရဲ့အဓိပ္ပာယ်တွေကို ငါနားလည်နေတယ်၊ သူ့ဌေးသားသုံးယောက်နဲ့ 'မိနောင်း'၊ 'မိနောင်း' နဲ့ သူ့ဌေးသားသုံးယောက်၊ ပြီးတော့ သုံးယောက်စလုံးရဲ့ရုပ်ရည်တွေက ချောချောသန့်သန့် တွေ၊ အပြုံးတွေကလဲ ချိုအိုနေတာပဲ ...

ဘာတွေလဲ ? ... အဲဒါ ဘာတွေလဲ ? ... ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ? ... ဒီကောင်တွေနဲ့ 'မိနောင်း' နဲ့ ဘယ်လိုတွေ ပတ်သက်နေကြလဲ ? အဲဒီအပြုံးတွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေမလဲ ?

မိနောင်း ... မိနောင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ? ...
မဖြစ်တော့ဘူး ...
ပူလောင်ခြင်းတွေကို ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရသော 'ခွန်အား' သည်

ဒေါ်ရတနာရိုရာ ဒုတိယထပ်သို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။

"မေမေ ..."

ဒေါ်ရတနာသည် ခွန်အားကိုမြင်သည်နှင့် ကြည့်လက်စ တီဗီတို ဝီတ်ပစ်လိုက်ပြီး မှန်နံရံနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

"မေမေ ..."

"လာ .. သား ...၊ မေမေ့ကို ဘာပြောစရာရှိလဲ ..."

"မေမေ .. သားကို မိနောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို မေမေသိထားသလောက် ပြောပြပါ ..."

"ဟင်းဟင်း .. 'ရှင်နောင်းငယ်' နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေ ထို့ အလောတကြီးစုံစမ်းနေရတဲ့အဆင့်ကိုတောင် ရောက်နေပြီလား သားရဲ့၊ သားပြန်ရောက်လာတာ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာနော်"

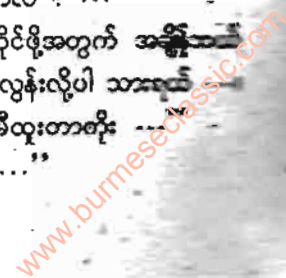
"မေမေ ! ..."

"ဟင်းဟင်း ... ဈေးတွေလဲ ပြန်လို့ပါလား သား၊ သားပုံစံကို ကြည့်ပြီး သားရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို မေးနေစရာတောင်မလိုတော့ပါလား သားရယ်၊ ဒီအရည်တွေကို ကြိုမြင်လို့ သူတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို လုံးဝမပြောဘဲထားခဲ့တာတောင် ငါ့သားလေးထို အစမ်းခံလိုက်ရသေးတယ်နော်၊ မေမေတော့ 'ရှင်နောင်းငယ်' ထို နှစ်တူထုပြီး ကိုးကွယ်ထားရတော့မယ်နဲ့တူတယ် ..."

"မေမေ ...၊ မေမေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ! ..."

"ဪ .. ငါ့သားလေးကို အပိုင်ကိုင်ဖို့အတွက် အချို့သော သက်မှမယူလိုက်တာ ချီးကျူးစရာကောင်းလွန်းလို့ပါ သားရယ် .. လေး .. ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သူက ပါရမီထူးတာစိုး ..."

"မေမေ .. ဘာတွေပြောနေတာလဲ ..."

“ဟင်းဟင်း ... ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ နဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော်ခံစားနေရသလား သား၊ မေမေ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သားရယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို စောစောစီးစီးခံစားနေရတာကိုတော့ မေမေ ဝမ်းသာတယ် သား ...”

“မေမေ ... သား ... သား ...”

“ခဏနေဦး သား ... ဒီမှာ လာကြည့် ...”

ဒေါ်ရတနာက ရှင်နှောင်းငယ်တို့အိမ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မှန်နံရံနားသို့ တိုးကပ်လာသော ‘ခွန်အား’ ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်က ...

အိမ်တံခါးဝတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဆိုနေကြပုံရသော ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ နှင့် ‘ကိုကိုထူး’ တို့ဖြစ်လေသည်။ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ နှင့် ‘ကိုကိုထူး’ တို့ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဆိုနေကြသည်မှာ မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာ၏။ ထို့နောက် ‘ကိုကိုထူး’က မာစီဒီးကားလေးပေါ်သို့ တက်သွား၏။

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ က ‘ကိုကိုထူး’ ကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ခြင်း နှင့် ‘ကိုကိုထူး’ ကားလေး ပြန်ထွက်သွားသည်ကို ပြုံးရွှင်စွာ လက်ပြရမ်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ‘ခွန်အား’ မြင်တွေ့နေရလေသည်။

‘ခွန်အား’ က အံတင်းဟင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“မေမေ ...”

“သား ...”

“သားကို သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြပါ ...”

“ဘယ်သူ့အကြောင်းဆဲ သား ...”

“ရှင်နှောင်းငယ်အကြောင်း ...”

“မေမေ သူတို့အကြောင်းတွေကို မပြောချင်လို့ အဆက်အဆံ တောင်မလုပ်ဘဲ နေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ သား၊ သားအတွက် သူတို့အကြောင်း တွေ သိဖို့လိုအပ်နေလို့လားဟင် ...”

“လိုတယ် မေမေ ...”

“မေမေကို သူများအကြောင်းတွေ ပြောစေချင်တာလား သား”

“သားသိဖို့ လိုအပ်နေလို့ပါ မေမေ၊ သားအတွက် အရေးကြီးတယ်”

ဒေါ်ရတနာက သက်ပြင်းလေးချလိုက်ပြီး ...

“ဟင်း...။ မေမေ သူတို့အကြောင်းတွေကို မပြောချင်ဘူး သား ရယ်၊ သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာပဲ စုံစမ်းတော့နော် ...”

“ဒီဖြို့မှာ သားအသိမရှိဘူး မေမေ ...”

“သူတို့အကြောင်းတွေကို တစ်ဖြို့လုံးသိတယ် သား၊ တွေ့တဲ့လူ ဆို လက်တို့ပြီး မေးလို့ရတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့သား လက်ဖက်ရည် ဆိုင် တကယ်ထိုင်ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်လာပြီနော် ...”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ ...”

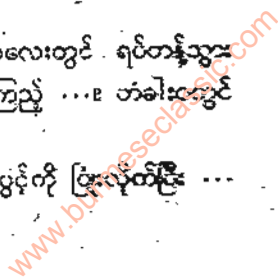
‘ခွန်အား’ က အံတင်းဟင်းကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လက်သီးကိုလည်း ဖော်တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်ပြန်၏ ထို့နောက် ဒေါ်ရတနာအခန်းထဲမှ ဒေါ်သတကြီး ပြန်ထွက်သွား လိုက်လေတော့သည်။

‘ခွန်အား’ အခန်းဝသို့ရောက်သည်နှင့် ဒေါ်ရတနာက ...

“သား ...”

‘ခွန်အား’ ၏ခြေလှမ်းများက တံခါးဝလေးတွင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ သို့သော် ဒေါ်ရတနာကို လှည့်မကြည့် ...။ တံခါးဝတွင်သာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ရတနာက လျှို့ဝှက်သောအပြုံးတစ်ပွင့်ကို ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အဖြေတစ်ခုကို မေမေ အတိအကျသိချင်တယ် သား ...”

“ပြောပါ မေမေ ...”

“တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတဲ့အချိန်လေးအတွင်းမှာ ဒီလိုစကားတွေပြောဖို့ အခြေအနေတွေဖြစ်လာတာဟာ မေမေ့သားက သိပ်ညံ့နေတာလား၊ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ က သိပ်တော်နေတာလား သား ...”

သံသယမီးတောက်တွေက ...

‘ခွန်အား’ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြင်းထန်စွာ ဝါးမျိုလာကြလေတော့သည်။

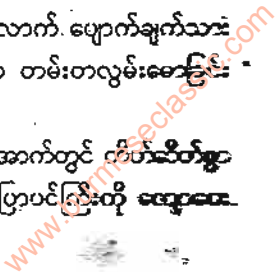

စိန်ပန်းပင်ကြီးက ပြာနေ၏။ ရေပန်းလေးတွေက ဖြာနေ၏။ မီးတိုင်လေးတွေက ဝါနေ၏။ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ ဟူသော သူမ၏နှလုံးသားလေးတွေက ခါနေ၏။ သူမ ‘ခွန်အား’ ကို စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရေပန်းလေးကို ငေးကြည့်ရင်း မြက်ခင်းလေးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သူမ ‘ခွန်အား’ ကို စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူမ၏နှလုံးသားလေးတွေက ‘ခွန်အား’ နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ မက်ခဲ့ဖူးသော ရင်ခုန်အိပ်မက်လေးတွေကို တစ်မိမိမိမ့်ပြန်လည်မြင်ထောင်ရင်း တလုပ်လုပ်ခါနေ၏။

သူမ၏နှလုံးသားလေးတွေက သုံးရက်လောက် ပျောက်ချက်သားတောင်းနေသော ‘ခွန်အား’ ကို ခွတ်ကျင်စွာ တမ်းတလွမ်းမောခြင်း နှားဖြင့် အထပ်ထပ်ဟာနေ၏။

‘ခွန်အား’ သည်ကား စိန်ပန်းပြာပင်ကြီးအောက်တွင် ကပ်ဆိတ်စွာ ချောက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။ သူမ သည်ကား စိန်ပန်းပြာပင်ကြီးကို တော့တော့သားသည်ဖို့ ‘ခွန်အား’ ကို မမြင်မိ။

သူမ ကို အံ့တကြိတ်ကြိတ်နှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေသော အနှိုင်းဆမဲ့သည့် ချစ်မြတ်နိုးခြင်းများနှင့် 'ခွန်အား' ၏မျက်လုံးတွေကိုလည်း သူမ မသိ။ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသည့် သံသယ မီးတောက်များနှင့် 'ခွန်အား' ၏မျက်လုံးတွေကိုလည်း သူမ မသိ။

'ခွန်အား' ၏ မီးတောက်မျက်လုံးများမှ တသွင်သွင်စီးကျနေသော နှမြောတသခြင်းမျက်ရည်စက်တို့ကိုလည်း သူမ မသိ။

သို့သော် သူမစိတ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိကိုကြည့်နေသလို ခံစားချက်မျိုးကို အလိုလိုခံစားလာရသည်မို့ သမင်လည်ပြန်လေး လှည့် ကြည့်လိုက်၏။ သူမ 'ခွန်အား' ကို တွေ့မြင်သွားလေပြီ။

"ဟင် ! ... ခွန်အား ..."

မျှော်လင့်တမ်းတခြင်းတွေ အရှိန်တက်နေသည့်အချိန်မှာပင် မျှော်လင့်နေမိသော ချစ်သူကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မို့ သူမ 'ခွန်အား' ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခိုတွယ်လိုက်မိလေတော့သည်။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ ခွန်အားရယ် ...။ ငါ .. ငါ နင့်ကို မျှော်နေတာ"

သူမ 'ခွန်အား' ၏ ခါးပတ်ခေါင်းလေးကို ခေတုကစားရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်လေး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူမ ၏အပြုအမူ လေးကြောင့် 'ခွန်အား' တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွား၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဖျတ်ခဲနဲ့ မြင်ယောင်လိုက်မိသည်က 'ကိုကိုထူး' ဝတ်ဆင်ထားသော ဘောင်းဘီခါးကြားမှ ကပိုက်ရီ ထွက်ကျနေသော အင်္ကျီအကွက်တစ်ထည်၏ အောက်နားစ၊ များ ဖြစ်၏။

"သွားစမ်း ! ..."

"အမလေး ! ..."

'ခွန်အား' သည် သူမ ၏လက်ကလေးတွေကို အမှတ်တမဲ့

ခိုထဲထုတ်ပစ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ သူမ၏လက်ကလေးတွေ ပြင်းထန်စွာ နာတောင်သွားရလေပြီ။ သူမ 'ခွန်အား' ကို တအံ့တသြလေး ကြည့် လိုက်ပြီး ...

"ခွန်အား ! ..."

"နင် ငါနဲ့ ခပ်ခွာခွာနေစမ်း မိနောင်း ..."

"ဟင် ! ..."

သူမ အထိတ်တလန့်လေး ရေရွတ်ရင်း ခြေသုံးလှမ်းမျှ နောက်သို့ ဆုတ်ရပ်လိုက်၏။

'ခွန်အား' က သူမကို နာနာကြည်းကြည်းလေးကြည့်ရင်း ချာခနဲ ကျောခိုင်းထားလိုက်လေသည်။ သူမ ကိုကျောပေးထားသော စိန်ပန်းပြာ ထင်ကြီးကို နဖူးလေးဖြင့် ထိမှီထားသော 'ခွန်အား' ကို သူမ တွေ့တွေ့ ဆင်းငေးလေး ကြည့်နေမိ၏။

'ခွန်အား' ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို သူမ မသိ။ 'ခွန်အား' ကို သူမ နားမလည်တော့။ 'ခွန်အား' နားသို့လည်း မကပ်ရဲ။ နာကျင်သွား သော လက်ဖျားလေးတွေကိုခါရင်း သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေ၏။

စိန်ပန်းပြာပင်ကြီးကို နဖူးလေးဖြင့် ထိမှီထားသော 'ခွန်အား' ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်သိပ်သည်းစွာ ဖျံ့မဆန့်ခံစားနေရသည်က သူမ နှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာများဖြစ်၏။

'ခွန်အား' ၏ အမြင်အာရုံတွေထဲတွင် သူမနှင့်သူမအော်ဟစ် ချစ် ချစ်များ၊ သူမနှင့်စည်သူတို့၏ ပုံရိပ်များ၊ သူမနှင့်ကိုကိုတူးတူး၏ ပုံရိပ် များကိုလည်း ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်ကို သူမ မသိ။

'ခွန်အား' ၏အကြားအာရုံတွေထဲတွင် မိခင်မြစ်သူ

မြားစစ်သံ

စကားသံများ၊ 'ခွန်အား' ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသော သူမနှင့်ပတ်သက်သည့် စကားသံများကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိလေသည်။

သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှတွေက၊ ကြားသိခဲ့ရသမျှတွေက သူမအတွက် ကောင်းတာ တစ်ခုမျှမရှိ။ 'ခွန်အား' အတွက် အားရစရာ တစ်ခုမျှမရှိ၊ ကျေနပ်စရာ တစ်ခုမျှမရှိ၊ နှစ်သိမ့်စရာ တစ်ခုမျှမရှိ၊ ဂုဏ်ယူစရာ နုတ္တိ၊ စိတ်ပျက်စရာအတိ၊ ထိတ်လန့်စရာအဟိ၊ ရွံရှာဖွယ်အတိ ...။

ထိုအကြောင်းအရာအားလုံးက 'ခွန်အား' ၏ရင်တစ်ခုလုံးကို ဆိုးရွားစွာ မွေနှောက်လှိုက်စားနေကြလေတော့သည်။

သို့သော် ထိုအကြောင်းအရာတို့ကို သူမ သိအောင် ပြန်ပြောနိုင်သော စွမ်းအားတွေက 'ခွန်အား' တွင် မရှိ၊ သူမ သိအောင် ပြန်ပြောရက်သော 'ခွန်အား' တွေ 'ခွန်အား' တွင်မရှိ။ ဘာတွေကို မြင်ခဲ့မြင်ခဲ့၊ ဘာတွေကို ကြားခဲ့ကြားခဲ့ သူမကို စွန့်လွှတ်နိုင်သော သတ္တိတွေလည်း 'ခွန်အား' တွင်မရှိ။

'ခွန်အား' သည် စိန်ပန်းပြာပင်ကြီးကို သူမ၏နဖူးလေးဖြင့်မှီရင်း စကားလုံးမဲ့စွာ၊ သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငိုနေမိလေတော့သည်။ 'ခွန်အား' ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့။

တော်တော်လေးကြာသည်အထိ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေလိုက်ပြီးမှ စိန်ပန်းပြာပင်ကြီးကို လက်သီးဖြင့်ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ထိုးပစ်လိုက်ပြီး သူမ ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

မျက်ရည်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော 'ခွန်အား' ၏အကြည့်စူးစူးတွေကြောင့် သူမ ထိုတံခနဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

"မိနောင်း ! ..."

"ခွန်အား ..."

"ငါတို့ လက်ထပ်ကြစို့ ..."

"ဟင် ! ..."

သူမ၏မျက်ဝန်းလေးတွေက ရုတ်တရက် တောက်ပစွာ ဝင်းလက်ကြ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်မှေးမှိန်သွားကြပြီး ...

"ခွန်အား ... နင် .. နင် ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲဟင် ..."

"မိနောင်း ! ...၊ ငါတို့ လက်ထပ်ကြစို့ ..."

"ခွန်အား .. နင် ..."

'ခွန်အား' ၏အသံတွေက ပိုမိုပြင်းထန်အက်ကွဲလာသည်မို့ သူမ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ နှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်ရပ်လိုက်မိဖြန်၏။

"မိနောင်း ! ..."

"ခွန်အား ! ..."

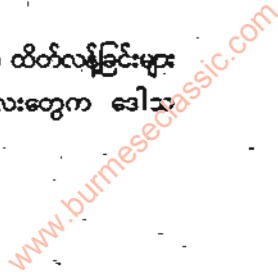
'ခွန်အား' သည် သူမ နားသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်ရှိလာပြီး သူမ၏ နှုတ်ထိပ်လေးကို ဒေါသတကြီး ပင့်ချီထွေးပွေထားလိုက်၏။ ထို့နောက် သူမကို နာကျင်သောအကြည့်များဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

"လက်ထပ်ကြစို့လို့ ပြောနေတာ နင်မကြားဘူးလား မိနောင်း ..."

"အမလေး ..."

'ခွန်အား' ၏အပြုအမူများက ကြမ်းတမ်းလွန်းနေသည်မို့ သူမ အံ့အားသင့်စွာ နာကျင်သွားရလေသည်။

သူမ ရင်ထဲသို့ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာသည်က ထိတ်လန့်ခြင်းများနှင့် ဒေါသတရားများဖြစ်၏။ သူမ၏အသားစိုင်းလေးတွေက ဒေါသတရားတွေဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာကြလေပြီ။

“ခွန်အား” တစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ တစ်သက်တာရည်ရွယ်ထားခဲ့သော အနမ်းပွင့်တွေဖြစ်သော်ငြား ခုလို အစမေ့ရယူသည့် အနာကျင့်မျိုးကိုတော့ သူမ ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်ခြင်းမရှိ။ ခေါင်းငုံ့နေမည်လည်းမဟုတ် ...။

သူမ၏ ထိထိမိမိ တုံ့ပြန်ခြင်းကို မိမိရလေး ခံစားလိုက်ရသူက “ခွန်အား” ဖြစ်၏။

“အား ! ...”

“ခွန်အား” နာကျင်စွာ ကြိတ်အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူမ က “ခွန်အား” ရင်ခွင်ထဲမှ ရန်းထွက်လိုက်လေသည်။

“မိနှောင်း ! ...။ နင် .. နင် ငါ့ကိုကိုက်တယ်၊ ငါက .. ငါက နင့် ချစ်သူနော်”

“ချစ်သူဆိုရင် ငါ့ခီကအကြင်နာတွေကို ချစ်သူလို ယူပါလား ခွန်အား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘီလူးစီးနေရတာလဲ၊ ပြော .. နင် ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ နင့်မှာ ငါ့ကို ပြောစရာစကားတွေ ရှိနေပြီလား ...”

“ငါတို့ .. လက်ထပ်ကြဖို့ ‘မိနှောင်း ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကို ကောက်ခါငင်ခါကြီး ထပ်ပြောရတာလဲ ခွန်အား၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ငိုရတာလဲ၊ နင့်ပုံစံတွေ မူမမှန်ဘူး၊ နင်တစ်ခုခု ဖြစ်လာတယ်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ...”

“နင် .. ငါ့ကို ဘာမှမမေးနဲ့၊ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်တော့” သူမ သည် “ခွန်အား” ကို စေ့စေ့လေးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အသံမပေးဘာမပေးနဲ့ နင် ဒီနားကိုရောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ... ငါ့ကို နာကျင်အောင်လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ နင်ငိုတယ်၊ နင့်ကိုယ်နင်လဲ နာကျင်အောင်လုပ်တယ် ...”

နင် အမြဲတမ်း အလွယ်တကူရနေခဲ့တဲ့ အကြင်နာတွေကို နည်းနဲ့ယူတယ်၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်ဖို့စကားတွေကို အကြိမ်ကြိမ် ပြောနေတယ်၊ နင် ငါ့ကိုချစ်သေးရဲ့လား ခွန်အား ...”

သူမ က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ “ခွန်အား” ၏ ဆံပင်လေးတွေကိုလည်း ကြင်နာစွာ ထိုးဖွဲ့ဆော့ကစားလိုက်၏။ သို့သော် “ခွန်အား” က သူမ၏လက်ကလေးကို ဖမ်းချုပ်ဆွဲလိုမိရင်း သူမ ကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲပွေ့ထားလိုက်လေသည်။ သူမ “ခွန်အား” ၏ ရင်ဘတ်လေးကို ကျောပေးလျက်အနေအထားဖြင့် “ခွန်အား” ရင်ခွင်ထဲတွင် ချုပ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ခွန်အား” က စိန်ဖန်းပြာပွင့်တို့ခင်းသော မြေပြင်နှင့် သူမ၏ခြေဖျားလေးတွေ ကင်းလွတ်သွားသည်အထိ ဒေါသတကြီး ယင့်ချိထားလိုက်ပြီး ...

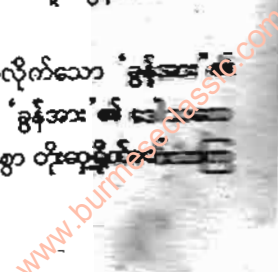
“ငါ နင့်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး မိနှောင်း ! ...။ ငါ သေလိမ့်မယ် ! နင် ငါ့ကို လက်ထပ်တော့ ! .. အခု လက်ထပ်တော့ ! ... အခု လက်ထပ်တော့ ! ... ပြောစမ်း ! .. လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောစမ်း ! ပြောလေ ! ... ပြောလေ ! ... ပြောလေကွာ ! ...”

အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော ဒေါသတွေနှင့် အရူးတစ်ယောက်လို ပြုမူပြောဆိုနေသော “ခွန်အား” ကို သူမ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့။

“ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားရသေးဘူး ခွန်အား ...”

“ဘာ ! ...”

ရုတ်တရက် ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ညှစ်ဖက်လိုက်သော “ခွန်အား” ၏ လက်တွေထဲတွင် သူမ အသက်မရှူနိုင်တော့။ “ခွန်အား” ၏ လက်ပြင်းပြင်းတွေက သူမ၏ကုပ်ပိုးလေးကို ပြင်းထန်စွာ တိုးတော့ခိုက်လာ ...”

လေသည်။

“လက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားရသေးဘူး” ဟူသော သူမ၏အပြောစကားကို ‘ခွန်အား’ မခံစားနိုင်တော့ပြီ။ ‘ခွန်အား’ ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ အသားခိုင်တို့က ဒေါသတွေဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လာပြီး ...

“မိနောင်း ! .. နင် ! .. နင် ! ... သွားစမ်း ! ...”

“အင့် ! ...”

‘ခွန်အား’ သူမကို သတိလက်လွတ် တွန်းထုတ်လိုက်မိလေတော့သည်။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်လေးက စိန်ပန်းပြာပွင့်လေးတွေခင်းသော မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။ အတားအခီးမဲ့စွာ စီးကျလာသော ‘ခွန်အား’ ၏ဝေဒနာချက်ရည်တွေက စိန်ပန်းပြာပွင့်တွေပေါ်သို့ ဝေဒနာလွှင့်စင်သွားကြလေသည်။

“မိနောင်း ... နင် .. နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ခွန်အား၊ ငါ နင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ စဉ်းကို မစဉ်းစားရသေးဘူး ..”

“အဲဒါ ဘာသဘောလဲ မိနောင်း ! ...”

‘ခွန်အား’ က သူမကို ဆွဲထူရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူမက ‘ခွန်အား’ ၏မေးစရာလေးကို ပင့်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ...

“နင့်အချစ်တွေကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့သဘောပဲ ခွန်အား၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်လို့ပဲ။ ငါ နင့်ကို ဒုက္ခတွေပေးဖို့ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အချစ်တွေကိုလဲ ဘယ်လိုအရောင်မျိုးမှ အစွန်းထင်းမခံနိုင်ဘူး ...”

“ငါတို့ လက်ထပ်သင့်ပြီဆိုတာ နင်မှားမလည်ဘူးလား မိနောင်း ! ...”

နင် .. နင် ငါနဲ့ အတူမနေချင်ဘူးလားဟင် ...”

“ကိုယ်ချစ်သူနဲ့ အတူမနေချင်တဲ့လူဆိုတာ ရှိနိုင်ပါ့မလား ခွန်အား။

ဒါပေမယ့် ငါ နင့်ကို လက်မထပ်သင့်သေးဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ်။

“ဒါဆို .. နင် ငါ့ကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲ မိနောင်း !”

“ငါ အတိအကျမပြောနိုင်သေးဘူး ခွန်အား ...။ သေချာတာတစ်ခုက ကြာဦးမယ်ဆိုတာပဲ ...”

“မိနောင်း ! ...”

‘ခွန်အား’ သည် ...

ဒေါသတကြီးခေါ်ရင်း သူမ၏ပံခုံးလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် ... သူမ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်ပြီး ...

“ငါ နင့်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး မိနောင်းရယ် ...”

“နင် ငါ့ကိုမထားခဲ့ရင် ဆုံးရှုံးစရာမရှိဘူး ခွန်အား။ နင့်မှာ ငါ့ကို ဆုံးရှုံးစရာအကြောင်းတွေ ရှိနေပြီလားဟင် ...”

“ကျေးဇူးပြုပြီး နင် ငါ့ကို လက်ထပ်လိုက်ပါဟော့ မိနောင်းရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ဖို့တွေချည်းပြောနေရတာလဲ ခွန်အား၊ ငါတို့ ငြိမ်ဆုံကြတာ တစ်ပတ်ထွက်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်နော်၊ နင် တောင်းဆိုနေတဲ့လက်ထပ်ခြင်းတွေက နင် ငါ့ကို တစ်သက်လုံး မပြောင်းမလဲ ချစ်သွားနိုင်မယ့်လက်ထပ်ခြင်းတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟင် ...

လက်ထပ်ပြီးမှ နင် ငါ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေ ပြောင်းလဲသွားနိုင် ငါ သေမှာနော်၊ နင် ငါ့ကို အချစ်လျော့သွားရင် ငါတကယ်သေစွာ ခွန်အား၊ ပြောစမ်း .. နင် ငါ့ကို ကောက်ခါငင်ခါကြီး အသွားအား လက်ထပ်ချင်လာတဲ့အထိ နင့်စိတ်တွေကို တွန်းအားပေးနေတာပဲ အရာတွေက ဘာလဲ ...”

‘ခွန်အား’ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ ...

မပြောရက်သည်ဟုဆိုလျှင် ပိုပြီးမှန်၏။ သူမနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတွေကို ပြောလို့လည်းမထွက်။

သူမ ကို မော့ကြည့်လာသော 'ခွန်အား' မျက်လုံးလေးတွေက မျက်ရည်လေးတွေ ရစ်ဝဲလာကြပြန်၏။ 'ခွန်အား' နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာကြပြန်၏။

ထို့နောက် သူမ၏ခိုက်လေးတွင် မျက်နှာလေးကို အပ်ထားလိုက်ပြီး ဆိုနှင့်စွာ ငိုကြွေးနေပြန်လေတော့သည်။

"ငါ .. ငါ နှင့်ကိုယ်ချစ်တယ် မိနောင်းရယ် ... အီးဟီးဟီး"

သူမ မခံစားနိုင်တော့။ သူမ .. ခွန်အားကို မမြင်ရက်တော့။ 'ခွန်အား' ၏ခေါင်းလေးကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ...

"နှင့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားနေရပြီလဲ ခွန်အားရယ်၊ နှင့် ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြပါလားဟင် ..."

'ခွန်အား' က သူမ၏ခိုက်လေးကို မျက်နှာအပ်၍ ငိုကြွေးနေရင်းမှပင် ခေါင်းလေးကို ခါယမ်းနေပြန်၏။

"ကောင်းပြီ၊ ငါ နှင့်ကို လက်ထပ်မယ် ..."

"ဟင် ! ..."

'ခွန်အား' က ဝမ်းသာအားရလေး ထရပ်လိုက်ပြီး ...

"နှင့် .. နှင့် တကယ်ပြောတာနော် မိနောင်း၊ ငါဝမ်းသာလိုက်တာဟာ ..."

သူမ သည် သူမကိုပွေဖက်မည်ပြုလာသော 'ခွန်အား' ၏ရင်ဘတ်လေးကို တွန်းထားလိုက်ပြီး ...

"နေဦး ခွန်အား၊ ငါ နှင့်ကိုလက်ထပ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ... နှင့် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲသွားမယ့်အချစ်တွေနဲ့ လက်ထပ်ပါ။"

နှင့်ရင်ထဲမှာ သံသယစိတ်တွေ ရှင်းသွားပြီဆိုမှ လက်ထပ်ပါ။ နှင့်နှင့် သက်ထပ်တဲ့ပွဲဟာ ငါ့မိဘတွေ လူပုံအလယ်မှာ ဂုဏ်ယူရမယ့်လက်ထပ် ခွဲချိန်ဖြစ်ပါစေ၊ ခုချိန်ကစပြီး နှင့် ငါ့ကို လူကြီးစုံရာနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် လာတောင်းလို့ရပြီ ခွန်အား ..."

သူမ က ထိုမျှသာပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။ ခရုပန်းလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ဝိုင်ဝိုင်လေးကျန်ရစ်ခဲ့သူက 'ခွန်အား' ဖြစ်၏။

'ခွန်အား' သည် ရေပန်းလေးတွေကို မိနစ်အနည်းငယ်မျှ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ... ရေပန်းစက်ဝိုင်းလေးထဲသို့ ခြည်းညင်းစွာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ခဏနေတော့ 'ခွန်အား' ၏အဝတ်အစားလေးတွေက ရေပန်းစက် ဝိုင်းလေးထဲမှ ခုန်ထွက်လာကြ၏။ အေးစက်စွတ်စိုသော ကြမ်းပြင်လေးတွင် 'ခွန်အား' ကျောခင်းထား၏။ ရေစက်မွှားမွှားလေးတွေက 'ခွန်အား' ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ သူထက်ငါ့ အလှအယက် ကျဆင်းနေကြလေသည်။

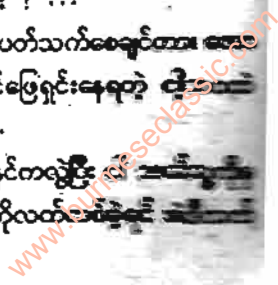
သို့သော် ...

'ခွန်အား' ရင်ထဲမှ မီးတောက်တွေကို ငြိမ်းသတ်နိုင်ခြင်းမရှိ၊ 'ခွန်အား' ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဆက်လုပ်ရမည်မှန်းမသိ။

“ခွန်အား” သည် အနွေးထည်လေးကို ဝတ်ထား၏။ စိန်ပန်းပြာ
 ဖင်ကြီးကို မောကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတွေ အလီလီချနေမိ၏။
 သူမ က “ခွန်အား” ၏နဖူးလေးကို စမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...
 “ဟင် .. ကိုယ်တွေ့နေတယ်၊ နင် နေကောင်းရဲ့လား ခွန်အား ..”
 ‘ခွန်အား’ သည် သူမ၏လက်ချောင်းလေးတွေကို မြတ်နိုးစွာ နှင်း
 ရှိုက်လိုက်ပြီး ...
 “ငါတို့ ခိုးပြေးကြရအောင်နော် မိနောင်း ...”
 “ဟင်းဟင်း ... ဘာလဲ၊ နင် ငါ့ကို ဈေးကောင်းတွေပေးနေတာ
 လား ခွန်အား ...”
 “ နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မိနောင်း ! ...”
 “ဪ .. နင် ငါ့ကို တန်ဖိုးတက်လာအောင် လုပ်တော့မလို့လား
 လို့ မေးတာပါ ...”
 “အချစ်ထက် ဘယ်အရာတွေက ပိုပြီးအရေးကြီးလဲ မိနောင်း ...”
 “အဲဒီအချစ်တွေ အမြဲတမ်းတည်ရှိနေဖို့၊ ဘယ်တော့မှ မလျော့ပါး
 မပျောက်ပျက်သွားဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ် ခွန်အား ...”

“နင်နဲ့ငါလက်ထပ်ဖို့အတွက် မိဘတွေရဲ့သဘောတူငြင်း ချောငြင်း
 တွေကရော အရေးကြီးလားဟင် ...”
 “ဟင်းဟင်း .. ငါ့မိဘတွေရဲ့သဘောထားက မေးနေစရာတောင်
 မလိုဘူးနော်၊ ငါ့အမေ နင့်ကို ဘယ်လောက်အထိချစ်တယ်ဆိုတာ နင်
 သိပါတယ် ခွန်အား ...”
 “တကယ်လို့ ငါ့မိဘတွေက သဘောမတူဘူးဆိုရင်ရော မိနောင်း”
 “ငါ့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲဟာ ငါ့မိဘတွေ ဂုဏ်ယူရမယ့် မင်္ဂလာပွဲမျိုးပဲ
 ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ခွန်အား ...”
 “ငါ့မိဘတွေ သဘောမတူရင် .. နင် ငါ့ကို လက်ထပ်တော့ဘူး
 လို့ ဆိုလိုတာလား မိနောင်း ! ...”
 “နင်မိဘတွေ သဘောမတူရင် ငါ နင့်ကို လက်ထပ်နိုင်တဲ့အချိန်
 အထိ နင်စောင့်ရမယ် ခွန်အား၊ ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဘာမှ အဆင်
 သင့်မဖြစ်သေးဘူး၊ ဟင်းဟင်း ... နင်လဲ ငါနဲ့လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်
 မဖြစ်သေးပါဘူး ခွန်အားရယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်”
 “ငါ နင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ မိနောင်း၊ နင် ..
 နှိတ် ... ဂုဏ်တွေ ငွေတွေကို မက်နေတာလား ...”
 “ဟင်းဟင်း .. နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုထင်လားဟင် ...”
 “အဲဒီလိုမဟုတ်ရင် ဘာလဲ မိနောင်း ! ...”
 “ငါ့ဘဝရဲ့အခက်အခဲတွေနဲ့ နင့်ကို မပတ်သက်စေချင်တာပဲ၊ ဘာပဲ
 လောဆယ် ဒုက္ခတွေအများကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရတဲ့ ငါ့ဘဝ
 ကို နင့်ကို ဆွဲမသွင်းချင်တာ ခွန်အား ...
 ငါ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ဒီတစ်သက် နင်ကလေးနဲ့ပဲ နေချင်
 ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... ငါ နင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့အဆင်သင့်

ပြာစစ်သဉ်

ထပ်ခြင်းဟာ ဘာအစွန်းအထင်းမှမရှိတဲ့ လက်ထပ်ခြင်းမျိုးပဲဖြစ်ရမယ် 'ခွန်အား' ..."

"နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိနောင်း၊ အစွန်းအထင်းဆိုတာ ဘာလဲ ..."

"ငါ နင့်ကိုလက်ထပ်ခြင်းဟာ နင်ကိုယ်တိုင်ကရော၊ လူတွေအား လုံးကပါ 'ချစ်ခြင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ ငါ နင့်ကိုလက်ထပ်တာ' လို့ အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရတဲ့ လက်ထပ်ခြင်းမျိုးပဲဖြစ်ရမယ် 'ခွန်အား' ..."

ငါ့ဘဝရဲ့အခက်အခဲတွေကိုဖြေရှင်းဖို့ နင့်ကို စီးပွားဖြစ်လက်ထပ်လိုက်တဲ့ လက်ထပ်ပွဲလို့ ဘယ်သူက ထင်မြင်သတ်မှတ်တာမျိုးမှ ငါမခံနိုင်ဘူး၊ နင် သဘောပေါက်ပါတယ်နော် ..."

"ပတ်ဝန်းကျင်ကို နင် ဂရုစိုက်နေတာလား မိနောင်း ! ..."

"အမှန်တရားတစ်ခုကို တန်ဖိုးထားပါ ခွန်အား ..."

"အဲဒီအမှန်တရားနဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်သူက ပိုပြီး အရေးကြီးလဲ မိနောင်း"

"အမှန်တရားက ပိုကြီးအရေးကြီးတယ် ခွန်အား၊ အဲဒီအမှန်တရားက နင့်အတွက်လေး၊ အရေးအကြီးဆုံးက ငါတို့အချစ်တွေ တစ်သက်လုံး တည်တံ့ခိုင်မြဲနေဖို့ပဲ ..."

"ငါ နင့်ကို နားမလည်နိုင်တာတွေ သိပ်များနေပြီ မိနောင်း !"

"အချိန်တန်ရင် နားလည်လာမှာပါ ခွန်အား၊ ငါ နင့်ကို လက်ထပ်နိုင်တဲ့အချိန်ကျရင် နင် အားလုံးကို သဘောပေါက်သွားမှာပါ ..."

"အဲဒီအချိန်ကို ဘယ်လောက်ကြာတဲ့အထိ ငါ စောင့်နေရဦးမှာလဲ မိနောင်း ! ..."

"လောလောဆယ် ... ငါ မဖြစ်မနေ ဖြေရှင်းနေရတဲ့ အခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားတဲ့အထိတော့ စောင့်ပေးရမယ် ခွန်အား ..."

နင်းသီပုံပြင်

"ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအခက်အခဲတွေကို ငါ့ကိုဖြေပြစမ်း ငါ အလုံးကို ဖြေရှင်းပေးမယ် ..."

"ဝမ်းနည်းပါတယ် ခွန်အား၊ ငါ့ဘဝရဲ့အခက်အခဲတွေကို နင် သိစရာမလိုဘူး ..."

"ဘာ ! ..."

'ခွန်အား' ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်သွားရလေပြီ။

"မိနောင်း ! .. နင် .. နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါ က .. ငါက နင့်ရဲ့ချစ်သူမဟုတ်ဘူးလား ! ... ငါ့မှာ .. ငါ့မှာ နင့်အခက် အခဲတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လေ ..."

"အဲဒီတာဝန်ကို ဒီတစ်သက် နင် ဘယ်တော့မှ တာဝန်ယူခွင့် ရမှာမဟုတ်ဘူး ခွန်အား ..."

"ဘာ ! ..."

'ခွန်အား' သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် သူမ၏လည်ပင်းလေးထို့ သတ်လက်လွတ်ဖြင့် ထည့်ထားလိုက်မိ၏။ သို့သော် အရမ်းကြီးညှစ်ထားခြင်းတော့ မဟုတ် ...။

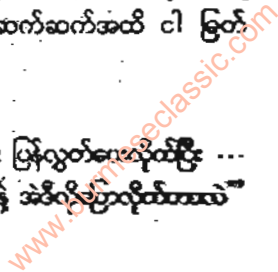
"နင် ဘာစကားပြောတာလဲ မိနောင်း ! .. ဘာသဘောလဲ ! အဲဒီစကားက ဘာစကားလဲ ..."

"နင် ငါ့ကို သတ်တော့မလိုလား ခွန်အား၊ နင်သတ်လို့ သေရမယ်ဆိုရင် အဲဒီသေဆုံးခြင်းကို သံသရာအဆက်ဆက်အထိ ငါ ခြုတ်နိုးနေမှာ ခွန်အား ..."

"တောက် ! .. ငါကွာ ..."

'ခွန်အား' သည် သူမ ကို မချင့်မချဲလေး ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီ ...

"ပြောစမ်း ! .. နင် ငါ့ကို ဘာသဘောနဲ့ အဲဒီလိုပြောလိုက်တာလဲ"

“ငါ နင့်ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေကို ဘာအစွန်းအထင်းမှ မခံတဲ့ သဘောပဲ ခွန်အား၊ ငါ့အခက်အခဲတွေကို နင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မထိတွေ့ စေရဘူး။ အဲဒါ ... ငါ့ရဲ့သန္တိဋ္ဌာန်ပဲ။ ငါ နင့်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်ပဲ ...”

“ငါ နင့်ဘဝကို စောင့်ရှောက်ခွင့်မရှိဘူးလား မိနောင်း ! ငါ့မှာ နင့်ရဲ့အားကိုးခြင်းတွေကို ခံယူခွင့်မရှိဘူးလား ! ... ပြောစမ်း !”

“နင် ငါ့ကို တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ‘အချစ်’ တွေ ပေးထားပြီးပြီလေ။ လုံလောက်သွားပြီ။ နင့်အချစ်တွေက ငါ့အင်ပိုချင်ဆုံးဆုလာဘ်တစ်ခုပါ ခွန်အား။ ငါ နင့်ဆီက နောက်ထပ် ဘာမှမလိုချင်တော့ဘူး ...”

ငါလေ .. ဒီဘဝမှာ နင့်အချစ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလို့ တောင် ထင်ထားခဲ့မိတာပါ ခွန်အားရယ် ...။ နင် ငါ့ကို ဘာမှထပ်မပေး နဲ့တော့နော် ...”

“နင့်အခတ်အခဲတွေကို တခြားလူတွေရဲ့အကူအညီတွေနဲ့ပဲ ဖြေရှင်း မယ်ဆိုတဲ့သဘောလား မိနောင်း! တခြားလူတွေဆီကနေ ရတဲ့အကူ အညီတွေနဲ့ လုံလောက်နေပြီဆိုတဲ့ သဘောလား ...”

“ဟင် ! ...”

သူမ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။ ထို့နောက် ‘ခွန်အား’ ကို အထိတ် တလန့်လေး ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဪ ... နင်က ဒီစကားတွေကို ကြားလာပြီကိုး ...”

“ကြားလဲကြားတယ်။ မြင်လဲမြင်ခဲ့တယ် မိနောင်း! ...”

“အဲဒီတော့ နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်ထားလိုက်လဲ ...”

“နင့်ရဲ့ဖြေရှင်းချက်တွေအပေါ်မှာ မူတည်တယ် မိနောင်း! ...”

“ငါတစ်သက်လုံးဆုပ်ကိုင်လာခဲ့တဲ့ ‘အမှန်တရား’ တစ်ခုအတွက် ဖြေရှင်းချက်တွေ၊ သက်သေပြချက်တွေ လိုလို့လား ခွန်အား။ ငါ နင့်ကို

ဘယ်တော့မှ ဖြေရှင်းမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ် ဆိုရင် အမှန်တရားတွေဆီကိုရောက်တဲ့အထိ ခရီးဆက်ပါ ခွန်အား ...”

“ဘာ ! ... အမှန်တရားတွေဆီကိုရောက်တဲ့အထိ ခရီးဆက်ရ မယ် .. ဟုတ်လား!။ ယောက်ျားသုံးယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အခက် အခဲတွေ ဖြေရှင်းနေတဲ့နင့်ကို ငါ ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ကြည့်နေရဦး မှာလဲ မိနောင်း! ...”

“ခွန်အား! .. နင် .. နင် ...”

သူမ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားရလေပြီ။ သူမ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လာ၏။ သူမ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်၏။

“ခွန်အား’ က သူမ ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး ...”

“နင် .. နင် .. အဲဒီကောင်တွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သတ်နေလဲ မိနောင်း! ...”

“ဟင်းဟင်း .. နင်သိပြီးပြီမဟုတ်လား ခွန်အား ...”

သူမ အသံတွေက အေးစက်အက်ကွလာကြလေပြီ။

“နင် .. နင် ဝန်ခံနေတာလား မိနောင်း ! ...”

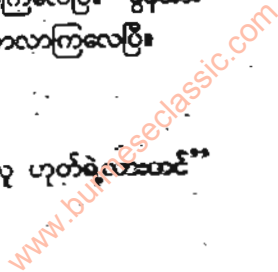
သူမ၏ အံကြိတ်သံများက သိသာစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ စောစောကထက် ပိုမိုတင်းမာလာသော သူမ၏မျက်နှာပြင်တွင်

ဈေးခနဲ စီးဆင်းသွားသည်က မျက်ရည်များဖြစ်၏။ သူမ၏နှုတ်ခမ်း သားလေးတွေလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာကြလေပြီ။ ‘ခွန်အား’ ၏ သံသယစိတ်များကလည်း ပိုမိုကြီးမားခိုင်မာလာကြလေပြီ။

“မိနောင်း ! ...”

“... ..”

“ငါက ... ငါက .. နင့်ရဲ့ ပထမဆုံးလူ ဟုတ်ခဲ့လားထင်”

“ခွန်အား ! ...”

သူမ၏နှလုံးသားတို့ ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ အေးခဲသွားရလေ တော့သည်။

“ဟင်းဟင်း .. ဟင်းဟင်းဟင်း ... ငါ နင့်ကို အမိဖမ်းနေတာ မဟုတ်တာကတော့ သေချာတယ် ခွန်အား ! ...”

“မိနောင်း ! ...”

‘ခွန်အား’ က ထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်ရင်း သူမကို တင်းကျပ်စွာ ထွေးပွေ့ထားလိုက်မိလေသည်။ အေးစက်တောင့်တင်းနေသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ‘ခွန်အား’ ရင်ခွင်ထဲတွင် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာ လိုက်၏။ ‘ခွန်အား’ ၏မျက်ရည်စက်တို့က သူမလည်တိုင်လေးတွင် စွန်းထင်းသွားကြလေပြီ။

ထို့နောက် သူမ၏ပခုံးလေးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး သူမ ကို စေ့စေ့လေးကြည့်ရင်း တတွေတွေစီးကျနေသော မျက်ရည် တွေဖြင့်၊ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ဖြင့် ...

“ငါ နင့်ကို လုံးဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး မိနောင်း ! ! နင် ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ငါ နင့်ကို လက်ထပ်မယ်၊ နင့်ရဲ့အခက်အခဲတွေကို ငါ ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါတယ် မိနောင်းရယ်၊ နင် .. နင် ... ဟိုကောင်တွေကို မေ့ပစ်လိုက်နိုင်တယ်မဟုတ်လားဟင် ...”

“ငါ နင့်ကို လက်မထပ်တော့ဘူး ခွန်အား ...”

“ဘာ ! ...”

“ဖြန်း ! ...”

ခွန်အား၏ လက်ဝါးတစ်ဖက်က သူမ ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက် သွားရလေပြီ။ သူမ သည်လည်း အော်သံမဲ့စွာဖြင့် မြက်ခင်းလေးပေါ်သို့

လဲကျသွားရလေပြီ။

“နင် .. နင် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ မိနောင်း ! ! နင် ယောကျ်ား တွေကို ကစားနေတာလားဟင် ...၊ နင် .. နင် ငါ့ကို ကစားနေတာ လားဟင် ...”

“အမှန်တရားတွေဆီကိုရောက်တဲ့အထိ ခရီးဆက်ပါ ခွန်အား ...”

“ကောင်းပြီ ! .. ငါနားလည်တဲ့ အမှန်တရားဆီကို ခရီးဆက်

ကြစို့ ! ...”

‘ခွန်အား’ ၏အရိပ်လေးက သူမ မျက်နှာလေးကို ဒေါသတကြီး အုပ်မိုးသွား၏။ ‘ခွန်အား’ ၏ ခရီးဆက်ခြင်းတွေက ဒေါသတွေအတိုင်း ‘ခွန်အား’ ၏ နှုတ်ထွက်စကားတွေက ကြားရက်စရာမရှိ ...။ သူမ .. တုတ်တုတ်မျှမလှုပ် .. ကျောက်ရုပ် ... ..

“ဘာ ! ...”

ဒေါ်ရတနာ၏ အထိတ်တလန့်အော်သံကြောင့် ‘ခွန်အား’ သည်ပင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရလေသည်။

“ပြန်ပြောစမ်း! .. ပြန်ပြောစမ်း သား ...”

“မိနှောင်းကို မိသားဖသားပီပီ တောင်းပေးပါ မေမေ ...”

“ခွန်အား! ...”

“သား သူ့ကိုပဲချစ်တယ် မေမေ၊ သူ့ကိုမရရင် သားသေလိမ့်မယ်”

“သား ! ...၊ သားမှာ ဦးနှောက်တွေ မရှိတော့ဘူးလားဟင်၊ မေမေ မထင်ဘူး .. မေမေ လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး သား၊ သား တကယ်ပြော နေတာလားဟင်၊ သားက မေမေသားလေးက မယားလှပွဲကြီးကို ဆင်နွဲ တော့မလို့လားဟင်၊ နောက်ဆုံးမှ ဝင်တန်းစီပြီး မိုလ်ခွဲအောင် လုပ်တော့ မလို့လားဟင် ...”

“မိနှောင်းကို ... မိသားဖသားပီပီ တောင်းပေးပါ မေမေ ...”

“သား ..သား .. ဒီကောင်မလေးအကြောင်းတွေကို သိတယ်နော်၊ စဉ်းစားပါဦး သားရယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစား ပါနော်”

“သား သူ့ကိုပဲချစ်တယ်၊ သား သူ့ကိုပဲ လိုချင်တယ် မေမေ”

“မေမေ့ရင်ကို ခွဲတော့မလို့လား သား၊ မင်းအဖေသိရင် မိုးမီး လောင်တော့မှာနော် ...”

“သူ့ကိုမရရင် သားသေမှာ မေမေ၊ သားသေ ဘာကို ခေခေတို့ မြင်ချင်လို့လား ...”

“ဘုရား .. ဘုရား! ...၊ ဒီကောင်မလေး ခွမ်းလှချည်လား”

“သားကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် မိနှောင်းကို တောင်းပေးပါ မေမေ၊ သား .. သား သူ့ကို မယူလို့မဖြစ်တော့ဘူး ...”

“ဟင် .. သားတို့ အခြေအနေက ...”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သား သူ့ကို ယူမှဖြစ်တော့မယ် ...”

ဒေါ်ရတနာသည် ထိန်ချန်ပုံးကွယ်ထားသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ထို အသုံးပြုချိန်တန်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

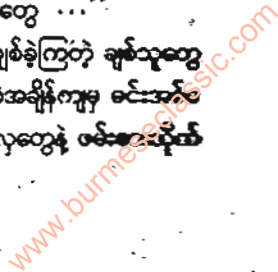
“ကောင်းပြီလေ၊ သားမသိသေးတဲ့အကြောင်းတွေကို မေမေ ပြောပြမယ်၊ သားအနေနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို လက်ထပ်သင့်သလား ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆုံးဖြတ်ပေတော့၊ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့တွဲနေ တဲ့ ‘စည်သူ’ ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို သားသိတယ်နော် ...”

“သိပါတယ် မေမေ ...”

“စည်သူဆိုတာ မင်းအစ်မရဲ့ရည်းစားပဲ သား ...”

“ဗျာ ! ...၊ စည်သူနဲ့ မမအိက ချစ်သူတွေ ...”

“ဟင်းဟင်း ... သမီးကြီးနဲ့ သုံးနှစ်သုံးမိုးချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ လေ၊ လူကြီးစုံရာနဲ့ တောင်းဖို့ ရမ်းဖို့ စီစဉ်နေကြတဲ့အချိန်ကမှ မင်းအိက ဆိုထားခဲ့တာ သားရဲ့၊ ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ က သူ့အလှတွေနဲ့ ဖမ်းစားသိုက် ဘာလေ ...”

သမီးကြီးက အဲဒီကောင်လေးကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာ သား၊ ရင်ကွဲ
မတတ်လဲ ခံစားခဲ့ရတယ်။ သူ့ချစ်သူကို အလှစံလိုက်ရတာဆိုတော့
အရှက်လဲ ကွဲတာပေါ့ သား၊ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ဘယ်လောက်အထိ အရှက်ရစေမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်လေ ...”

“သူတို့ .. သူတို့ ပြဿနာတစ်ခုခုတက်ပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြတာများ
လား မေမေ ...”

“ဟင့်အင်း .. ဘာပြဿနာမှမရှိဘူး၊ မင်းအစ်မဟာ .. ဣန္ဒြေ
သိက္ခာကြီးတဲ့၊ မြန်မာမိန်းကလေးပီသတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ သား၊
သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးနဲ့မှ နည်းနည်းလေး
မှ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာမရှိဘူး ...”

“အဲဒီ ‘စည်သူ’ ဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုလည်း တကယ်မြတ်နိုးခဲ့တာ
တကယ်ချစ်ခဲ့တာ၊ တကယ်ချစ်လို့လဲ တစ်ဘဝလုံး လက်တွဲသွားဖို့
အထိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလေ ...”

တကယ်တော့ အဲဒီကောင်လေးက သမီးကြီးကို လက်ထပ်ချင်
နေတာကြာပြီ သား၊ မင်းအစ်မက တစ်သက်လုံးလက်တွဲသွားရမှာမို့လို့
အချိန်ယူပြီး လေ့လာနေခဲ့တာလေ ...”

ဟင်းဟင်း ... သမီးကြီးက အဲဒီကောင်လေးကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာ
သားရဲ့၊ မေမေတို့ကိုလဲ သူ့ချစ်သူက လူကြီးမဲ့ရာနဲ့ လာတောင်းတော့
မယ်လို့ ကြေညာထားပြီးပြီလေ၊ သူ တကယ်ချစ်တဲ့လူနဲ့ ယူရတော့
မယ်ဆိုတော့ သူ့ခမျာ သိပ်ပျော်နေရှာတာပေါ့ သားရယ် ...”

“ဒါဆို .. သူတို့က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြတာလဲ မေမေ”

“လမ်းခွဲခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး သား၊ မင်းအစ်မကို အဲဒီကောင်လေး
က ထားခဲ့တာ ...”

‘ခွန်အား’ အကြိတ်လိုက်မိ၏။

“ဟင်းဟင်း .. အဲဒီနေ့က နေစပ်ပွဲစဉ်ဖို့ ဆွေးနွေးကြမယ်ဆိုပြီး
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး ထွက်သွားခဲ့တာလေ၊ ဒါပေမယ့် .. ညနေစောင်း
တော့ မင်းအစ်မ မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ် သား ...”

“... ..”

“မင်းအစ်မကို .. မင်းအစ်မကို ... အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်လို
ပြောပြီး လမ်းခွဲသွားခဲ့တယ်ထင်လဲ သား ...”

“ဘယ်လိုပြောလဲ မေမေ ...”

“ရှင်နောင်းငယ်ကို တွေ့လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး မင်းအစ်မတို့
စင်မခုန်တော့ဘူးလို့ပြောပြီး လမ်းခွဲသွားတာတဲ့ သားရယ် ...”

“တောက် ! .. မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ...”

‘ခွန်အား’ ဒေါသတကြီး ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်ရတနာက
မျက်ရည်လည်နှုဖြင့် ...

“မင်းအစ်မလေ ... မင်းအစ်မ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အိမ်ထဲက
အိမ်ပြင်ကို လုံးဝမထွက်ရဲတော့ဘူး သားရယ်၊ အသည်းကွဲတဲ့ ဝေဒနာ
တွေကိုရော၊ အရှက်ကွဲတဲ့ ဝေဒနာတွေကိုရော အလူးအလဲ ခံစားနေခဲ့
ရတာလေ၊ တစ်ရက်မှလဲ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ပြတ်တယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး
သား ...”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ် မေမေရော၊ သား စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“ကိုကိုထူးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စက ဒီထက်ပိုဆိုးတယ် သား ...”

“ဗျာ ! .. ကိုကိုထူး ဆိုတာက ...”

“ရှင်နောင်းငယ်ဆိုတဲ့ ပင့်ကူမရဲ့ မာယာကျော့တွင်းမှာပဲ နေတဲ့
ဆရာဝန်ကောင်ပေါ့ သား၊ ရှင်နောင်းငယ်က ကိုကိုထူးတို့လဲ ...”

တွေနဲ့ ထောင်ဖမ်းလိုက်တာလေ ...”

“အဲဒီလူက မမနဒီနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေခဲ့လို့လဲ မေမေ ...”

“ကိုကိုထူးကိုတော့ မင်းအစ်မနဲ့ပေးစားဖို့ မေမေကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့တာ သား၊ ‘စည်သူ’ ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို မခံချင်လွန်းလို့ မေမေကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့တာ သား၊ ‘စည်သူ’ ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို မခံချင်လွန်းလို့ မင်းအစ်မခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ သက်သာပါစေတော့ ဆိုပြီး ‘စည်သူ’ ထက်သာတဲ့ ‘ကိုကိုထူး’ ကို မေမေကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်လိုက်မိတာပါ သားရယ်၊ မိဘတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ငါ့သား နားလည်နိုင်မှာပါနော် ...”

“သား .. နားလည်ပါတယ် မေမေ ...”

“သားအစ်မက ‘ကိုကိုထူး’ ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး သား၊ ‘စည်သူ’ ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို မခံချင်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ မေမေစီစဉ်တာကို လက်ခံခဲ့ရတာပါ သားရယ်၊ မေမေကိုယ်တိုင်လဲ ကိုကိုထူးမိဘတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ သေသေချာချာ စီစဉ်ခဲ့တာပါ၊ နေ့စပ်ပွဲကိုတောင် မေမေတို့ အိမ်မှာပဲ လူကြီးစုံရာနဲ့ ရပ်မိရပ်ဖတွေ စုံစုံလင်လင်နဲ့ ခမ်းခမ်းနားနားကြီး စီစဉ်ခဲ့တာ ...”

“ဒါဆို .. အဲဒီနေ့စပ်ပွဲက ...”

“ရှင်နှောင်းငယ်ကြောင့် ပျက်သွားခဲ့ရတယ်လေ၊ သူတို့ .. မေမေတို့မိသားစုကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက အရှက်ခွဲဖို့ ကြံစည်ထားသလဲ မသိဘူး သား၊ ရှင်နှောင်းငယ်က ကိုကိုထူးကို မိနစ်ပိုင်းအချိန်လေး အတွင်းမှာပဲ သူ့ရဲ့မာယာတွေနဲ့ ဖမ်းစားပစ်လိုက်တယ်”

“ဗျာ ! ...”

“မအံ့ဩနဲ့ သား၊ အဲဒီကောင်မလေးက ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ပါရမီ

ထူးတယ်၊ ကိုကိုထူးဆိုတဲ့ကောင်လေးက ဟုတ်ပြီဟုတ်ရဲ့နဲ့ အတော့ကကျတော့ လူကြီးတွေစီစဉ်တာကို ခေါင်းညိတ်ခွဲပြီးမှ တထယ်တနဲ့ နေ့စပ်ပြီဆိုတဲ့နေ့ကျမှ ရှင်နှောင်းငယ်ကိုတွေ့သွားပြီး နေ့စပ်ပွဲကို ဖျတ်ဝစ်လိုက်တယ်လေ ...

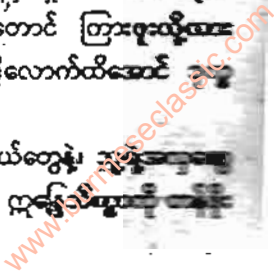
ဟင်းဟင်း ... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချိန်ယူပြီး လှေလာသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ နေ့စပ်ပွဲကို ရက်ရွှေ့လိုက်တာလေ၊ နေ့စပ်ပွဲပျက်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး၊ အဲဒီကောင်လေးလဲ ‘စည်သူ’ ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ‘ရှင်နှောင်းငယ်’ တို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်တွေ လုပ်နေတော့တာပဲ ...

မေမေတို့အိမ်ကို ခြေဦးတောင်မလှည့်တော့ဘူး၊ နေ့စပ်ပွဲကိစ္စကိုလဲ ခုချိန်အထိ စကားစူးမလာကြတော့ဘူးလေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မိနစ်ပိုင်းလေးမှာတောင် အပိုင်ချည်လိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်များ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့အရည်အချင်းလဲ သား ...

မေမေတို့မိသားစု လူကြီးစုံရာတွေရှေ့မှာ၊ ရပ်မိရပ်ဖတွေခရူမှာ မဂ္ဂမလှကြီး အရှက်ကွဲခဲ့ရတာနော်၊ မေမေသမီးလေးခမျာ ဘယ်လောက်အထိ ခံစားခဲ့ရရှာမလဲဆိုတာ စဉ်းစားစားကြည့်ပေတော့ သားရယ်၊ အဲဒါ မင်းအစ်မလေ ...

မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်ရှက်ကနေနှစ်ရှက် .. ဆယ်တိုင်တိုင် ကွဲခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရာစဝင်တွေထဲမှာတောင် ကြားရူးလို့ထားသားရယ်၊ ရှင်နှောင်းငယ် မေမေတို့ကို အဲဒီလောက်ထိအောင် သူ့ပေးခဲ့တာ သား ...

မင်းအစ်မရဲ့ဘဝကို သူ့ရဲ့မာယာပရိယာယ်တွေနဲ့ သူ့အတွက်နဲ့ ရက်ရက်စက်စက်ကို နင်းခြေခဲ့တာ သားရဲ့၊ ဣန္ဒြေသတ္တန်ဆိုတာနဲ့

ထားကိုးကွယ်တဲ့၊ မွဲတစ်ပေါက်လေးမှ နာမည်ပျက်မရှိဖူးတဲ့ မင်းအစ်မ ရင်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရတဲ့ဝေဒနာတွေကို မြင်ကြည့်လိုက်စမ်း သား၊ မင်းအစ်မ ဘဝပျက်သွားပြီနော်၊ ဒီမြို့မှာ ဘယ်လိုမှ မျက်နှာမပြရဲတော့ဘူး ...

အဲဒီအချိန်ကစပြီး မင်းအစ်မ အိပ်လဲမအိပ်တော့ဘူး၊ စားလဲ မစားတော့ဘူး၊ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကိုလဲ မထွက်တော့ဘူး၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ် သားရယ်၊ သူ့အခန်းထဲကနေ လုံးဝကို ထွက်မလာတော့တာ သူ့မှာ မိဘအရင်းခေါက်ခေါက်တွေရဲ့မျက်နှာကိုတောင် မကြည့်ရဲ တော့ဘူး သားရယ် ...

အဲဒီလို မအိပ်မစားဘဲ ဝေဒနာတွေကို ခံစားနေရတဲ့အချိန်တွေ များလာတော့ မင်းအစ်မ လူရုပ်တောင်မပေါ်တော့ဘူး သား၊ အဲဒီ ဝေဒနာတွေကို မင်းအစ်မ ခြောက်လကျော်ကျော်လောက် ခံစားလိုက် ရတာလေ၊ ပိန်ချိုးပြီး လူရုပ်မပေါ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားလိုက်တာများ မေမေတောင် ကိုယ့်သမီးကို မမှတ်မိနိုင်အောင် ဖြစ်ရတဲ့အထိပါပဲ သားရယ် ...”

“အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ မေမေရယ်၊ အဲဒီလောက်တောင် ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလားဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် .. အဲဒါကြောင့် မမနဒီ U.S ကို ထွက်သွားတာလားဟင် ...”

ဒေါ်ရတနာက တသိမ်သိမ်ခွိုက်ငိုလိုက်ပြီးမှ ပီရိုထဲတွင် လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းထားသော စာခေါက်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ..

“အဲဒါ မင်းအစ်မ မေမေတို့ကို နှုတ်ဆက်သွားတဲ့ စာလေးပဲ သားရယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြည့်ပေတော့ ...”

‘နဒီ’ ရေးခဲ့သော စာလေးကိုဖတ်ရင်း ‘ခွန်အား’ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လာရလေသည်။ ‘ခွန်အား’ ၏မျက်ရည်စက်များ

က စာရွက်လေးပေါ်သို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျဆင်းလာကြ၏။ စာလေးကို အဆုံးသတ်သည်အထိ ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ...

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ် မမနဒီရယ် ...”

‘ခွန်အား’ ၏အသံတွေက တုန်ရင်အက်ကွဲလို့နေ၏။ ‘ခွန်အား’ ရင်ထဲတွင် အစ်မဖြစ်သူအတွက် ယူကျုံးမရသော ဝေဒနာတွေနှင့် ပြည့်သိပ်မွန်းကျပ်လာရလေတော့သည်။

ဒေါ်ရတနာက မျက်ရည်လည်ရွှံဖြင့် ‘ခွန်အား’ ကိုဖက်ရင်း သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလိုက်ပြန်၏။

“သား နားလည်ပြီလားဟင်၊ သား နားလည်သွားပြီမဟုတ်လား ဟင် ! မေမေရင်ထဲမှာ သမီးကြီးအတွက် ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာတွေက အမြဲတမ်း အံ့ဖွဲ့နေခဲ့တာ သားရဲ့ ...”

မိသားစုရဲ့သိက္ခာတရားအတွက်၊ သမီးရဲ့သိက္ခာတရားအတွက်၊ မေမေ အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီး ပြုံးနေရတာပါ သားရယ်၊ လူတွေ အထင်သေးမှာစိုးလို့ မင်းအစ်မ U.S မှာ ကျောင်းသွားတက်တယ်လို့ သတင်းလွှင့်ထားခဲ့ရတာကို သားလေး နားလည်ပြီမဟုတ်လားဟင် ...

တကယ်တော့ .. တကယ်တော့ ... မေမေသမီးကြီး ဘယ်အရပ် မှာရှိနေတယ်ဆိုတာတောင် မေမေမသိဘူး သားရဲ့၊ သမီးကြီးကို အထက် ရှင်လျက်ရှိသေးရဲ့လားဆိုတာတောင် မသိနိုင်တဲ့ဘဝမျိုးမှာ မေမေတို့ နေနေရတာပါ သားရယ်၊ မေမေရော ဖေဖေရော အဲဒီဝေဒနာတွေကို ဘယ်သူမှမသိအောင် ကျိတ်ခံစားနေရတာကို သား တွေးမိရဲ့လားဟင် —

မေမေတို့မိသားစုကို အဲဒီလို ဒုက္ခမျိုးတွေ ခံစားနေရအောင် ဘယ်သူ လုပ်ခဲ့တာလဲဟင်၊ မေမေတို့ .. မေမေတို့ ... သူတို့မိသားစုကို ဘာ တွေ့လုပ်ခဲ့မိလို့ .. သူတို့ အဲဒီလိုတွေလုပ်ခဲ့ရတာလဲဟင် ...”

ဒေါ်ရတနာက ဝေဒနာတွေကို ကြေညာနေဆဲရှိ၏။ 'ခွန်အား' တစ်ယောက် ဒေါ်ရတနာ၏စကားလုံးတွေကို မကြားနိုင်တော့လေပြီ။ 'ခွန်အား' ၏ အာရုံတွေထဲသို့ တိုးဝင်နေသည်က 'ခွန်အား' ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသော 'ရှင်နှောင်းငယ်' နှင့်ပတ်သက်သော စကားသံများဖြစ်၏။

'ခွန်အား' ၏ အာရုံတွေထဲသို့ 'နဒီ' ၏ပုံရိပ်များ၊ 'စည်သူ' ၏ ပုံရိပ်များ၊ 'ကိုကိုထူး' ၏ ပုံရိပ်များ၊ 'သူရဇော်' ၏ ပုံရိပ်များ 'ရှင်နှောင်းငယ်' ၏ ပုံရိပ်များကလည်း အလွန်လျင်မြန်သော အရှိန် အဟုန်တို့ဖြင့် တစ်ပုံရိပ်တိုးဝင်နေကြလေသည်။

အဆိုးရွားဆုံးသော အကြောင်းအရာများ၊ အဆိုးရွားဆုံးသော ဖြစ်ရပ်များ၊ အဆိုးရွားဆုံးသော ဝေဒနာများ ...

'ရှင်နှောင်းငယ်' ကို ချစ်ခြင်းများဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက် အပ်သော 'ခွန်အား' ၏ နှလုံးအိမ်တို့ကို ဆိုးရွားစွာ ထိုးမွေ့တိုက်ခိုက်နေ ကြလေတော့သည်။ အကူညီတန်ဆုံးသော၊ အပြင်းထန်ဆုံးသော ဝေဒနာ တို့ကို မချိမဆုံ ခံစားနေရသည့်အချိန်မှာပင် 'ခွန်အား' ကိုယ်တိုင် ထိတ်လန့်စွာ သတိထားလိုက်မိသည်က မြူမှုန်လေးမျှပင် လျှောဝါး ပျက်စီးပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိသော 'ရှင်နှောင်းငယ်' ကို ချစ် မြတ်နိုးခြင်း များဖြစ်၏။

ထို့ထက် ပိုမိုဆိုးရွားသည်က တစ်စထက်တစ်စ ကြီးမားပြင်းထန် လှသော 'ရှင်နှောင်းငယ်' ကို စွဲလမ်းတပ်မက် တွယ်ငြိခြင်းများဖြစ်၏။

မြင်မြင်နေသမျှသော အရာဝတ္ထုတို့သည် 'ခွန်အား' တစ်ယောက် တည်းအတွက် အိုးထိန်းစက်ပမာ သွက်သွက်ခါစွာ ချာချာလည်နေကြ လေပြီ။ ပြင်းထန်စွာ ငတ်မွတ်နေသော နှလုံးသားတို့၏အလိုသန့်တို့

'ခွန်အား' တယ်လိုဖြည့်ဆည်းရမည်မှန်း မသိတော့ ...။

"မေမေ ! ..."

"သား ..."

"သား .. အင်္ဂလန်ကို ပြန်တော့မယ် ..."

"သားလေး ! ..."

ဒေါ်ရတနာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ သို့သော် ထိုဆုံးဖြတ်ချက် သည် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟုလည်း ဒေါ်ရတနာ လက်ခံလိုက်မိ၏။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသည်နှင့် 'ခွန်အား' သည် ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံးနှင့် ခြံဝသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။

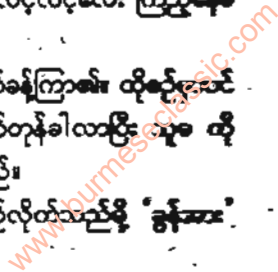
ဤသည်ကို 'ရှင်နှောင်းငယ်' မြင်၏။ မျက်ရည်တွေ တတွေတွေ စီးကျနေသော၊ ခြံတံခါးသံတိုင်တွေကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော အံတင်းတင်းကြိတ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်လေးတစ်လုံးနှင့် 'ခွန်အား' တို့ သူမ မြင်၏။

သူမ သည် သူမ၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်လေးမှနေ၍ 'ခွန်အား' ရှိရာသို့ မျှော်လင့်သောမျက်လုံးလေးတွေဖြင့် လှမ်းကြည့်နေခြင်းဖြစ်လေ သည်။

'ခွန်အား' သည် သူမ ကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေခြင်းဖြစ် ၏။ သူမ သည်လည်း 'ခွန်အား' ကို မျှော်တလင့်လင့်လေး ကြည့်နေမိ ခြင်းဖြစ်၏။

အကြည့်နှစ်ခု၏တွေ့ဆုံခြင်းက မိနစ်ဝက်ခန့်ကြာ၏။ ထိုစဉ်အခါ 'ခွန်အား' ၏နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာပြီး သူမ ထို ချာခနဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သူမ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ နားလည်လိုက်သည်မို့ 'ခွန်အား'

ဆီသို့ အပြေးလေး လှမ်းလာခဲ့လိုက်မိသေး၏။ သို့သော် ခြံဝသို့ ရောက်သည်နှင့် သူမ ထိတ်လန့်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်က ဒေါ်ရတနာ၏ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများကိုဖြစ်၏။

သူမ .. 'ခွန်အား' နောက်သို့ ဆက်မလိုက်ရဲတော့။ သိမ်ငယ်စွာဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် 'မဟာဗန္ဓုလ' လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားနေသော 'ခွန်အား' ကို ထိတ်လန့်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမ သည် ဒေါ်ရတနာ၏မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့မိလေတော့သည်။ သူမ၏ခြေလှမ်းလေးတွေက 'နှင်းဆီပင်' လေးဆီသို့ ဦးစွာညီနေ၏။

'နှင်းဆီပင်' လေးက သူမ၏အိပ်ယာလေးပေါ်တွင် တည်ရှိနေ၏။ သူမ သည် 'နှင်းဆီပင်' လေးအားတွင် ရုပ်ကြိုးပြတ်လေး လှဲအိပ်ပစ်လိုက်ပြီး 'နှင်းဆီပင်' လေးကိုကြည့်ရင်း ဆို့နှင့်ကြောကွဲစွာ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်၏။

"သူ .. သူ .. ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီ ... .."

သူမ သည် ...

ထုံးစံအတိုင်း 'နှင်းဆီပင်' လေးကို မမှိတ်မသုန်လေး စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထုံးစံအတိုင်းပင် သူမ၏မျက်ဝန်းအိမ်တို့တွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံနေရလေသည်။

ဒေါ်ညိုနှောင်း သူမ ၏အိပ်ယာလေးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်တော့မှ ...

"ဟင် .. မေမေ ..."

သူမ သည် မျက်ရည်စက်လေးတွေကို ကဖျာကယာလေး သုတ်ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် .. အချိန်မမီတော့။ သူမ ၏မျက်ရည်တွေတို့ ဒေါ်ညိုနှောင်း မြင်တွေ့သွားလေပြီ။

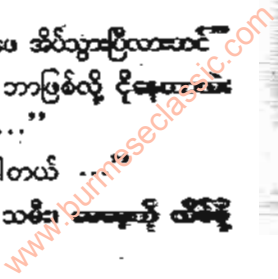
"ဟင် ! .. သမီးငိုနေတယ် ..."

"မငိုပါဘူး မေမေရဲ့ .. ဟင်းဟင်း၊ မေမေ အိပ်သွားပြီလားဟင်"

"မေမေ့ကို စကားမလွဲနဲ့ သမီး၊ သမီး ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ အလုပ်ကိစ္စတွေ အဆင်မပြေလို့လား သမီး ..."

"မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ အဆင်ပြေပါတယ် ..."

"ဒါဆို ... ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ သမီး၊ ... ထိန်းမကြိုးစားနဲ့"

“... ..”

သူမ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ဒေါ်ညိုနှောင်းက ‘နှင်းဆီပင်’ လေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခွန်အားလေးနဲ့ တွေ့သေးလား သမီး ...”

သူမ မဖြေဆိုသော် သူမ မျက်နှာလေးက ငိုနဲ့မဲ့လေးဖြစ်လာ၏။

“သမီးငိုနေတာ ခွန်အားလေးနဲ့ ပတ်သက်နေလားဟင် ...”

“မေမေ ...”

“ပြော သမီး ...။ သမီးမှာ ပြောစရာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ မေမေ သိနေတယ်”

“ခွန်အား .. ခွန်အား .. သမီးကိုထားခဲ့ပြီ မေမေ ...”

“ဟဲ့ .. ခွန်အားလေးက ဘယ်ကိုသွားလို့လဲ သမီးရဲ့၊ ပြန်ရောက်တာ ဘယ်လောက်မှမကြာသေးဘူး မဟုတ်လား ...”

“သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး မေမေ၊ သေချာတာက သူ သမီးကို ထားခဲ့ပြီဆိုတာပဲ ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းက စီးကျလာပြန်သော သူမ၏မျက်ရည်တွေကို ကြည့်ပြီး သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွား၏။

“နေပါဦး သမီးရဲ့၊ သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ သမီးထံ ထားခဲ့ပြီဆိုတော့ သားလေးနဲ့ သမီးက ...”

“သမီးနဲ့ သူနဲ့ ချစ်နေကြပြီ မေမေ ...”

“အမလေး ! ... သမီး .. သမီး တကယ်ပြောတာလား ..”

“သမီး တကယ်ပြောနေတာ မေမေ ..”

“ဘုရား .. ဘုရား! ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းသည် သူမကို ဆွဲပွေ့ထားလိုက်သည်။

“မြန်လိုက်တာ သမီးရယ် .. မြန်လိုက်တာ၊ ပြောစမ်း ... အခုမှ အကုန်ပြောပြစမ်း။ ဘုရား .. ဘုရား ... ရတနာတို့နဲ့ ပြဿနာတက်ရတော့မယ်နဲ့တူတယ် ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းတစ်ယောက် ...

အထိတ်တလန့်ရေရွတ်ရင်း သမီးဖြစ်သူလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲပွေ့ထားလိုက်မိလေတော့သည်။

“FOR FUTURE! ...”

“FOR FUTURE! ...”

“FOR OUR FUTURE! ...”

ဆန္ဒပြုသံများနှင့်အတူ သူတို့၏အရက်ခွက်လေးများက ဆုံတွေ့နေကြလေပြီ။ ‘ခွန်အား’၏ အရက်ခွက်လေးက တက်မလာသေး ...။

‘ခွန်အား’ သည် သူငယ်ချင်းတွေကိုကြည့်ပြီး မချီပြုံးလေး ပြုံးလိုက်၏။ စုတိုင်ပါပြီဆိုကတည်းက တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မနားတမ်းသောက်ထားသည်မို့ ‘ခွန်အား’ တော်တော်မူးနေပြီဖြစ်သည်။

‘ခွန်အား’ နှင့် ကပ်လျက်ခုံတွင်ထိုင်နေသော နစ်ကို က ...

“ခွန်အား ...”

“ဟဲ့ဟဲ့ .. ဘာလဲကွ ! ...”

“ဒီမှာ ... ငါတို့ မင်းကိုစောင့်နေတယ်လေ ...”

‘ခွန်အား’ က သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မြောက်ကိုင်းထားသော အရက်ခွက်လေးတွေကိုလည်း လေးကန်စွာ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက် အရက်ခွက်လေးကို မြောက်ကိုင်းလိုက်ပြီး အသေးလျှာလေးဖြင့် တစ်လုံးချင်း ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

“FOR .. MY .. BROKEN HEART ... ဟဲ ဟဲ ...”

‘ခွန်အား’ ကိုကြည့်ရင်း နစ်ကို ပြည်းညင်းစွာ ခေါင်းယမ်းလိုက်မိ၏။ ကျန်နှစ်ယောက်က ဖမ်းတွန့်လိုက်ကြ၏။ ‘ခွန်အား’ ကတော့ ဝီရိယစွာဖြင့် အရက်ခွက်လေးကို မော့ချလိုက်ပြန်၏။

‘ခွန်အား’ ၏ နှလုံးသားဇာတ်လမ်းလေးကို သူတို့အားလုံး သိထားကြသည်မို့ ‘ခွန်အား’ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြရလေသည်။ သူတို့ ‘ခွန်အား’ ကို ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ‘ခွန်အား’ က နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့လိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် တစ်ကျွက်တည်းနှင့် မော့ချလိုက်ပြန်၏။

ဒီညလည်း ‘ခွန်အား’ ကို တွဲခေါ်ကြရဦးမည်ဟု သူတို့ နားလည်ထားလိုက်ကြလေသည်။ ‘ခွန်အား’ ၏လက်ကလေးက အရက်ပုလင်းဆီသို့ နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်းလာပြန်လေပြီ။

ဒေါ်ရတနာတို့ အိမ်တံခါးဝသို့ မဝံ့မရဲလေး ရောက်ရှိလာသူက ဒေါ်ညိုနှောင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်ရတနာက နှုတ်ဆက်ခြင်းမရှိ၊ ကြိုဆိုခြင်းမရှိ၊ ဆိုဖာဆက်တီပေါ်တွင် ဟန်ပါပါထိုင်ရင်း ဒေါ်ညိုနှောင်းကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒေါ်ရတနာ၏အပြုအမူကြောင့် ဒေါ်ညိုနှောင်းတစ်ယောက် အိမ်ထဲကိုပဲ ဝင်ရမလိုလို၊ ပြန်လှည့်ထွက်ရမလိုလိုနှင့် ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်ရတနာကို နှုတ်ဆက်စကားလည်း မပြောရ။

စက္ကန့်အနည်းငယ်ခန့် ကြာပြီးမှ ဒေါ်ရတနာက ...
 “ဝင်ခိုလေ ညိုညို .. လာ .. ထိုင် ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းသည် အိမ်ထဲသို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။ ဒေါ်ရတနာရှေ့မှဖြစ်တော့လည်း ခပ်ရိုရိုလေးပင် ဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဒေါ်ရတနာ ညွှန်ပြသော ဆိုဖာဆက်တီတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဟိုလေ ... ချိုချိုလေးက မင်းခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ ရတနာ ...”

“ဟုတ်တယ် ညိုညို၊ ကိုယ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ...”
 “ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင် ...”
 “ဟင်းဟင်း .. သားရေးသမီးရေးကိစ္စပေါ့ ညိုညို ...”
 ဒေါ်ညိုနှောင်း ရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွား၏။ ဒေါ်ရတနာထ ...
 “ညိုညို ...”
 “ပြောပါ ရတနာ ...”
 “ကိုယ့်သားနဲ့ မင်းသမီး ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ သိပါသလားနော် ...”
 “သိ .. သိပါတယ် ရတနာ ...”
 “ဘယ်အခြေအနေတွေအထိ ရောက်နေကြပြီဆိုတာရော .. သိရဲ့ဘာဟင် ...”
 ဒေါ်ညိုနှောင်းက ခေါင်းလေးငုံ့ပစ်လိုက်ပြီးမှ လေသံတိုးတိုး ဆေးဖြင့် ...
 “သိပါတယ် ...”
 “မင်းကိုယ်တိုင် လွတ်ပေးထားခဲ့တာပေါ့ ...”
 “ဟုတ်အင်း .. ကိုယ် .. ကိုယ် အဲဒီလို ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူးရတနာ၊ ကိုယ် ဘာမှမသိဘူး၊ ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ”
 “ဟင်းဟင်း .. ဇာတ်လမ်းတွေက သိပ်မြန်လွန်းမနေဘူးလား ညိုညို၊ ကိုယ်တော့ သိပ်အံ့ဩနေမိတယ်၊ ကိုယ့်သားလေးက နို့နံ့ထောင်ထောင်တကမဟုတ်ဘူး၊ မင်းသမီး ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ သိပ်ကျွမ်းကျင်လွန်းတယ်”
 “ရတနာ! ...”
 ဒေါ်ညိုနှောင်း ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ချစ်သူတို့ထံမှ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပြီး ...

“အဲဒီအထွက် .. အဲဒီအထွက် ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ရတနာ”

“မိန်းကလေးရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား ညိုညို။ ကိုယ့်တို့ကို အသိပေးရမယ်လေ။ ဘာလဲ ကိုယ့်သားကို စိတ်တိုင်းမကျသေးဘူးလား ...”

ကိုယ့်သားရဲ့အရည်အချင်းတွေက ကိုကိုထူးတို့အုပ်စုနဲ့ယှဉ်လိုက် ရင် မသာဘူးလို့ ထင်နေလို့လား၊ ကိုယ့်သားလေးကိုရော .. တခြားလူတွေလိုပဲ ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားဦးမလို့လား ညိုညို ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်း .. မင်း အထင်လွဲနေပြီ ရတနာ။ ကိုယ့်တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်မထားခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုကိုထူးနဲ့မောင် စည်သူ ကိုယ့်တို့အိမ်မှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေတာ မင်းထင်သလို မဟုတ် ဘူး ရတနာ။ ကိုယ့်သမီးက သူတို့ကို အပြတ်ငြင်းထားလိုက်ပြီးပြီး နဒီလေးနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကလဲ ကိုယ့်သမီးနဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူး”

“ဟင်းဟင်း .. အပြတ်ငြင်းထားခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒီလောက်ကြီး အဝင်အထွက်တွေ ဆက်လုပ်နေကြပါဦးမလား ညိုညိုရဲ့၊ တန်းစီပြီး ကို အားပေးနေကြတာလေ။ မင်းသမီးက ဒီနေရာမှာတော့ တော်တော် လေး စွမ်းတယ်နော် ...”

“ရတနာ ! ...”

“ကဲပါ .. ဒီကိစ္စတွေကို ထားလိုက်ပါတော့၊ ကိုယ့်သားလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စပဲ ပြောရအောင်။ မင်းသမီးက ကိုယ့်သားလေးထံ အပျော်ကြိုခဲ့တာမျိုးတော့ မဟုတ်လော့က်ပါဘူးနော် ..”

“ကျေးဇူးပြုပြီး စကားတွေကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောပေး ပါလား ရတနာ။ ကိုယ့်သမီးက မင်းသားလေးကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“သေချာလား ညိုညို။ လက်ထပ်ဖို့အစီအစဉ်ရော ရှိလို့လား”

ကိုယ့်သားက မင်းသမီးကို တကယ်ချစ်နေတာ ညိုညို ...”

“ကိုယ့်သမီးလေးကလဲ တကယ်ချစ်နေတာပါ ရတနာ။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ လက်ထပ်သေးဘူးလို့ပြောတယ် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကိုယ်တို့မိသားစုမှာ အခက်အခဲတွေရှိနေသေးတယ် ရတနာ။ ကိုယ့်သမီးလေးက အဲဒီအခက်အခဲတွေကို မင်းသားနဲ့ မပတ်သက်စေ ချင်ဘူး။ အဲဒီအခက်အခဲတွေကို သူ့ခွန် သူ့အားနဲ့ ဖြေရှင်းပြီးမှ ‘ခွန်အား’ လေးကို လက်ထပ်နိုင်မယ်လို့ ပြောတယ် ...”

“မင်းက အုပ်ထိန်းသူမဟုတ်ဘူးလား ညိုညို။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း စုပ်သင့် မလုပ်သင့်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူးလား၊ လွန်လွန်ကုန်းကုန်း ခြစ် ထားခဲ့တဲ့ အခြေအနေတွေကို အဲဒီလောက်အထိ အချိန်ဆွဲထားလို့ ခြစ် မလား ညိုညို ...”

“ကိုယ် .. ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ ရတနာ ...”

“ဟင်းဟင်း .. မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်တွေ ဖြစ်မလားခင် အခြေခံဆုံး စေစားလိုက်စို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ ညိုညိုရယ် ...”

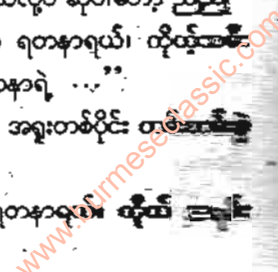
“ဟင် ! .. ဒါဆို .. ဒါဆို ... မင်းက ကလေးတွေတို့ သဘောတူတယ်ပေါ့၊ သဘောတူတယ်ပေါ့ ...”

“အခြေအနေတွေအရ ခွင့်ပြုလိုက်ရတယ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့ ညိုညို”

“အမလေး ! ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ရတနာရယ်။ ကိုယ့်သမီး လေးက ခွန်အားလေးကို သိပ်ချစ်တာ ရတနာရဲ့ ...”

“ဟင်းဟင်း ... ကိုယ့်သားလေးကလဲ အရှုံးတစ်ပိုင်း တစ်အားနဲ့ ချီ ဖြစ်နေတာလေ ...”

“ကျေး .. ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ရတနာရယ်။ ထိုက် ထိုက် ...”

ပျော်သွားပြီ၊ သားလေးက .. 'ခွန်အား' လေးက အခု ဘယ်မှာလဲဟင် သမီးလေးပြောတော့ သူ့ကို သားလေးက ထားခဲ့ပြီဆို ..."

"ဟင်းဟင်း ... ကိုယ့်သားလား မင်းသမီးကိုထားခဲ့မှာ မယုံမနို့နဲ့ ညိုညို၊ သေရင်တောင် ကျွတ်မှာမဟုတ်ဘူး ..."

"ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူတို့က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်သံယောဇဉ်ကြီး ခွဲကြတာဆိုတော့လေ၊ ဒါနဲ့ သားလေးက အခု ဘယ်မှာလဲဟင် ..."

"ကိုယ် .. တစ်နေရာကို ခဏပို့ထားလိုက်တာ ညိုညို၊ မင်းတို့ ဘက်က ကိုယ့်သားလေးကို အတည်ယူဖို့ အစီအစဉ်ရှိရဲ့လားဆိုတာ မသိရသေးလို့လေ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်သားလေးကို တန်ဖိုးထားကြရဲ့လား ဆိုတာလဲ သိချင်သေးတယ် ညိုညိုရဲ့ .. ဟင်းဟင်း ..."

"အမလေး ... ကိုယ့်သမီးလေးဘဝမှာ သားလေးတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ ရတနာရယ်၊ သားလေးဟာ ကိုယ်တို့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ပါးပါ ..."

"ဟင်းဟင်းဟင်း ... ရတနာကုန်သည်ရဲ့သားဆိုတော့ ရတနာလေးပေါ့ ညိုညိုရဲ့ ..."

"ဟင်းဟင်း .. သမီးလေးက သားလေးကို သိပ်ချစ်တာ ရတနာရဲ့၊ ဟိုလို ဒီလိုလေးတွေ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ဖြစ်သွားတာလဲ မပြောနဲ့၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သားလေးလက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ 'နှင်းဆီပင်' လေးကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ သားလေးပြန်ရောက်လာမယ့်အချိန်ကိုပဲ မျှော်နေခဲ့တာ ရတနာရဲ့၊ အခုလို မင်းကိုယ်တိုင်က သဘောတူပေးလိုက်တယ် ဆိုတာများ သိသွားရင် သိပ်ပျော်နေမှာမှာ ... ဟင်းဟင်း ..."

"ဟင်းဟင်း ... ကလေးတွေကို တကယ်ရော ဆုံစည်းစေချင်

ရဲ့လား ညိုညိုရဲ့ ..."

"အို .. ဆုံစည်းစေချင်တာပေါ့ ရတနာရယ် ...၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ..."

"ဆုံစည်းစေချင်ရင် ကိုယ့်ကို 'ယုံကြည်မှု' လေးတွေရှိလာအောင် လုပ်ပေးဖို့တော့ လိုတယ်နော် .. ဟင်းဟင်း ..."

"ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ရတနာ၊ ကြိုက်တာသာပြော၊ ကလေးတွေချင်း ဆုံစည်းဖို့ဆိုရင် ကိုယ် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရပါ ရတနာရယ်၊ တကယ်ပြောတာ .. ဟင်းဟင်း ..."

"မင်း .. ကိုယ့်သားလေးကို တကယ်ချစ်တာလား ညိုညို"

"အမလေး .. ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရတနာရယ်၊ သားလေး ခွန်အားကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုယ့်သားအရင်းလေးလို ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ ကိုယ့်နို့ကိုပိုပြီး လူဖြစ်လာခဲ့တာလေ ရတနာရဲ့၊ မေ့နေပြီလား .. ဟင်းဟင်း ..."

"သားလေးက လူတော်လူကောင်းလေးပါ ညိုညို ..."

"သိပါတယ် ရတနာရယ် ..."

"သားလေးက အင်္ဂလန်ကနေ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ယူပြီးမှ ငြိမ်းတာဆိုတာလဲ မင်းသိပါတယ်နော် ..."

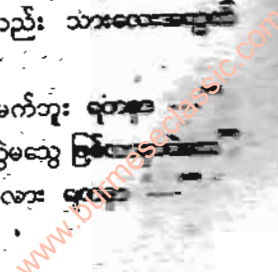
"သိတယ် .. သိတယ် .. ဟင်းဟင်း ..."

"ကိုယ်တို့ရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကလည်း သားလေးတွေပဲ တွေ့ချည်းပဲ ညိုညိုရဲ့ .. ဟင်းဟင်း ..."

"အဲဒါတွေကိုတော့ ကိုယ်တို့ လုံးဝမမက်ဘူး ရတနာ"

"ဒါပေမယ့် မင်းသမီးအတွက်တော့ မလွှဲမသွေ ငြိမ်းတာပဲ"

"တခြားအကြောင်းအရာကိုပဲ ပြောပါလား ရတနာ"

“ဟင်းဟင်း ...ကောင်းပြီလေ၊ ကလေးတွေက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တကယ်မြတ်နိုးစုံမက်ကြရဲ့လား ညိုညို ...”

“သေချာတာပေါ့ ရတနာရယ်၊ သူတို့လေးတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်နေကြတာ ...”

“မင်းကရော .. ကလေးတွေကို တကယ်ဆုံစည်းစေချင်တာ သေချာရဲ့လား ညိုညို ...”

“သေချာတာပေါ့ ရတနာရယ် ...”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ် မင်းတို့သားအမိကို ယုံကြည်နိုင်ဖို့အတွက် တော့ သက်သေပြပေးရလိမ့်မယ် ...”

“ပြောပါ ရတနာ၊ ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ဆိုရင် ကိုယ် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးဖို့အသင့်ပဲ သိလား .. ဟင်းဟင်း ...”

“ဒါဆိုရင် .. ကိုယ့်သားလေးကို မင်းတို့မှာ ရှိသမျှစည်းစိမ်တွေနဲ့ တင်တောင်းပေးပါ ညိုညို .. လူကြီးစုံရာနဲ့လေ ...”

“ဟင် ! ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်း၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးလေးတွေက ရုတ်ချည်းပင် ထိတ်လန့်စွာ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သို့သော် ... ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းလေသံ လေးဖြင့် ...

“အဲဒီလို ... အဲဒီလိုထုံးစံမျိုး ရှိလို့လား ရတနာ၊ ကိုယ်က .. ကိုယ့်က သမီးရှင်လေ ...”

“ထုံးစံမရှိလို့ကို တောင်းဆိုလိုက်တာ ညိုညို၊ ကိုယ်က ကိုယ့် ရဲ့တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်တဲ့ သားလေးတစ်ယောက်ကို နာမည်ပျက်တွေ တစ်သိ ကြီးရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားရမှာလေ ...”

ကိုယ့်သားလေးကို မင်းတို့ဘက်က တန်ဖိုးထားပေးဖို့နဲ့ မင်းတို့

တကယ်ရော တန်ဖိုးထားရဲ့လားဆိုတာကို ကိုယ် ယုံကြည်ဖို့လိုတယ် ညိုညို၊ သားလေးကို တကယ်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုရင် လောလောဆယ် မင်းတို့အိမ်မှာ အဝင်အထွက်တွေလုပ်နေတဲ့ ‘ကိုကိုထူး’ တို့ အုပ်စုထဲ ကနေ ခွဲထုတ်ပေးဖို့ လိုတယ်လေ ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်း ရင်ထဲတွင် မခံချင်စိတ်တွေ ရှမ်းကြွလာကြလေ သည်။ သို့သော် ထိုမခံချင်စိတ်တွေကိုလည်း ဒေါ်ညိုနှောင်း သတိကြီးစွာ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရပြန်၏။ ထို့နောက် .. သိမ်မွေ့သော လေသံကလေး နှင့်ပင် ...

“ကိုယ်တို့အခြေအနေက အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး ရတနာ ရယ်၊ အတွင်းပစ္စည်းတွေလဲ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ပါဘူး။ လောလော ဆယ်နေနေတဲ့ အိမ်နဲ့ ဝိုင်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ...”

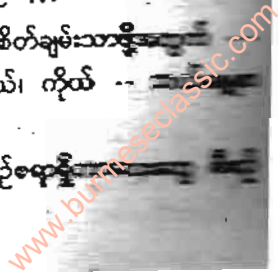
“ကိုယ် .. လောဘမကြီးပါဘူး ညိုညို၊ ကျန်နေသေးတဲ့ တာဝန်တွေနဲ့ပဲ တင်တောင်းလိုက်ပါ။ ဒါကလဲ မင်းတို့အနေနဲ့ သားလေးကို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာကို လူတွေနားလည်ဘူးအောင် တင်ပြတဲ့သဘောပါပဲ ညိုညို၊ ကိုယ်တို့က မင်းတို့ အိမ်နဲ့ဝိုင်းကို တာဝန် ယူမှာမဟုတ်ဘူးနော် ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်း သက်ပြင်းလေးချလိုက်၏။ ဒေါ်ရတနာက —

“ဘယ်လိုလဲ ညိုညို၊ မင်းချစ်တဲ့ ကိုယ့်သားလေးထို့ ထက်မတန် တစ်ခုလောက် သက်မှတ်ပေးနိုင်မလားဟင် ...”

“ကောင်းပြီ ရတနာ၊ ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် မင်းရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို ကိုယ်လက်ခံတယ်၊ ကိုယ် .. လောတောင်းရမလဲ ...”

“ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ဆိုတာ .. စီစဉ်ပေးနော် ...”

ပြာစစ်သင်္ကြံ

ပြီးရင် ပြောမယ်လေ ...”

“ကိုယ့်အိမ်နဲ့ခြံကိုရောင်းရင် သိန်းငါးရာဝန်းကျင်လောက်တော့ ရမယ် ရတနာ၊ ကိုယ် .. သားလေးကို ငွေသားနဲ့ တင်တောင်းရမှာလား၊ ရွှေတွေနဲ့ တင်တောင်းရမှာလားဟင် ...”

“အို အို ... အဲဒီလောက်ထိ လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ ချက် (CHEQUE)လေးတစ်စောင်လောက်ဆိုရင် ရပါပြီ၊ သိန်းငါးရာဝန်းကျင် လောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ချက်လက်မှတ်လေးပေါ့နော် ...”

“ကောင်းပြီလေ၊ လာတောင်းရမယ့်ရက်ကို အကြောင်းကြား လိုက်ပါ ရတနာ၊ ကိုယ် အဆင်သင့်စောင့်နေမယ်၊ ကဲ .. ကိုယ် ပြန် လိုက်ဦးမယ် ...”

“ကျေးဇူးပဲ ညိုညို ... ဟင်းဟင်း ...”

ဒေါ်ရတနာ၏အပြုံးတွေက ..

လျှို့ဝှက်ခြင်းတွေဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

နှင်းဆီပုံဖြင့်

“ဘယ်လို .. ဘယ်လို ! ...”

‘ရှင်နှောင်းငယ်’ က အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏ ဒေါ်ညိုနှောင်း၏မျက်နှာက ပြတ်သားမှုတွေ အတိ ...။

“သမီးတို့က .. သမီးတို့က ... သူ့သားကို တင်တောင်းရမယ် တုတ်လား မေမေ ! ...”

“မေမေမှာ ရွေးချယ်စရာမရှိတော့ဘူး သမီး၊ ရတနာက သူ့သား လေးကို မေမေတို့ လှည့်စားနေတယ်လို့ ထင်နေပုံရတယ် ...”

“ထုံးစံမှမရှိတာ မေမေ ...”

“သားလေးနဲ့သမီးလေးတို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် သူဖြစ်စေချင် တာကို လုပ်ပေးဖို့ မေမေ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ သမီး၊ သမီးပြောခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေအရဆိုရင် သားလေးလဲ စိတ်တွေဆင်းရဲနေလောက်ပြီ သန့်နဲ့”

“သမီး .. သမီးရဲ့တန်ဖိုးကိုရော ထည့်မတွက်တော့ဘူးဟင် မေမေ”

“သမီးရဲ့တန်ဖိုးကို သမီးဘာသာပဲ ပြန်တွက်ကြည့်လိုက်တာ သမီးဘာသာတွက်ကြည့်လို့ ထွက်လာတဲ့တန်ဖိုးက သမီးထက်ပိုနေပြီ”

သားလေးအပေါ်မှာထားတဲ့ တန်ဖိုးထက်သာနေမယ်ဆိုရင် မေမေ ဒီ အစီအစဉ်ကို မျက်ပစ်လိုက်မယ် ...”

“ရှင် ! ...”

သူမ .. ထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိပြန်၏။ ဒေါ်ညိုနှောင်း ထွက်ခိုင်းသော ပုဆွာတစ်ပုဒ်၏အဖြေကလည်း စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း မှာပင် တိကျစွာ ထွက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သူမ ရင်ထဲတွင် ‘ခွန်အား’ အပေါ်ထားရှိသော တန်ဖိုးတွေက သူမကိုယ်သူမ ထားရှိသော တန်ဖိုးတွေထက် အနှိုင်းအဆခွဲစွာ သာလွန် ကြီးမားလွန်းနေ၏။

သူမ သည် မိခင်ဖြစ်သူကို စေ့စေ့လေးကြည့်ပြီး ...
“မေမေ ! ...”

“သမီးလေး ...”

“အချစ်ဆိုတာ .. အချစ်ဆိုတာ ... အနှိုင်းအဆခွဲတဲ့ တန်ဖိုးတရား တွေကို မပြီးဆုံးတမ်း မြှောက်နေတဲ့ အနန္တကိန်းဂဏန်းစုတစ်ခုလား ဟင် ! ...”

ထိုစကားလေးနှင့်အတူ သူမ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တို့ သိမ်ငယ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဖျောခနဲ စီးကျသွားရလေတော့သည်။

ဒေါ်ညိုနှောင်းက သမီးဖြစ်သူ၏ ဦးခေါင်းလေးကို သူမ၏ရင်ခွင်ထဲ တွင် ဆွဲပွက်ထားလိုက်ပြီး ..

“အဲဒါ ‘အချစ်’ ပဲ သမီး ...။ သမီး ကျေနပ်နိုင်ရမယ်နော် သမီးချစ်တဲ့ ‘ခွန်အား’ လေးနဲ့ ဆုံစည်းဖို့က အဓိကပဲလေ ...”

အရက်ခွက်ထဲတွင် လတစ်စင်း သာနေ၏။ ပြီးတော့ လရောင် ဆမ်းသည့် ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်ခြင်း အစုအဝေးတစ်ခု ...။

ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြန်လာ၏။ အခင်းအကျင်းတို့သည် ဣတ်တောင် ခတ်ရက်စရာမရှိ။ အာရုံတို့သည် ထိုအခင်းအကျင်းထဲသို့ ပျော်ဝင်သွား လေပြီ။

သို့သော် ထိုအခင်းအကျင်းတို့သည် ‘ခွန်အား’ ဟူသော လူ့ယောကျ်ား တစ်ဦးတည်းအတွက်သာ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ဖူးသော အခင်းအကျင်းတို့မှ ဟုတ်ထိ လေစ ...။ တန်းစီဇယားဝင် ယောက်ျားပျိုတို့သည်လည်း ထိုအခင်း အကျင်း သို့မဟုတ် ထိုသို့သော အခင်းအကျင်းမျိုးတို့တွင် ခွန်အား ကဲ့သို့ ပျော်ဝင်ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးကြမည်လား မသိနိုင်။ အတိအကျ မသိနိုင်။

မနာလိုခြင်းများကို ပြင်းပြစွာ ခံစားလာရသည်တွင် ထိုအခင်း တောင်နှင့် လရောင်ဆမ်းသော ညှို့ငင်ခြင်းတို့ ပုန်းခိုနေသော အရက် ခွက်ကို ဒေါသတကြီး မော့ချပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

အရက်ခွက်ထဲတွင် ရေပန်းတစ်စင်း ဖြာနေ၏။ ပြီးလော့ လရောင် ...။ သည် ရဲဝံ့ခြင်းခြေလှမ်းတစ်ခု ...။

မြတ်နိုးခြင်းတွေ ဆန်လာ၏။ ချဉ်းကပ်ခြင်းတို့သည် ဘဝင်တွေ့ စရာအတိ။ အာရုံတို့သည် ထိုချဉ်းကပ်ခြင်းတွေထဲသို့ ပျော်ဝင်သွားရပြန် လေပြီ။ သို့သော် ထိုချဉ်းကပ်ခြင်းတို့သည် 'ခွန်အား' ဟူသော လူသား ယောက်ျားလေးတစ်ဦးတည်းအတွက်သာ လှမ်းဆက်ခဲ့ဖူးသော ချဉ်းကပ် ခြင်းတို့မှ ဟုတ်ပါလေစ။

တန်းစီဇယားဝင် ယောက်ျားပျိုတို့သည်လည်း ထိုချဉ်းကပ်ခြင်း သို့မဟုတ် ထိုသို့သော ချဉ်းကပ်ခြင်းမျိုးတို့တွင် 'ခွန်အား' ကဲ့သို့ ပျော်ဝင်မြတ်နိုးဖူးကြဦးမည်လား မသိနိုင် .. အတိအကျ မသိနိုင်။

နမ္မောတသခြင်းများကို ပြင်းပြစွာ ခံစားလာရသည်တွင် ရေပန်း တစ်စင်းနှင့် ရေစင်ပြန်သော ချဉ်းကပ်ခြင်းတို့ ပုန်းခိုနေသော အရက် ခွက်ကို ဒေါသတကြီး မော့ချပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

အရက်ခွက်ထဲတွင် မှေးစက်ရာတလင်းလေး ခါနေ၏။ ပြီးတော့ ချိုစိုနီမြန်းသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတစ်ခု ..။ စွဲလမ်းခြင်းတို့ သန်လာ၏။ စကားသံလေးတို့သည် မနှော့နှော့စရာအတိ ..။ အာရုံတို့သည် ထိုစကား သံလေးတွေထဲသို့ ပျော်ဝင်သွားရပြန်လေပြီ။ သို့သော် ထိုစကားသံတို့ သည် 'ခွန်အား' ဟူသော လူယောက်ျားတစ်ဦးတည်းအတွက်သာ ခွန် ဆင့်ခဲ့ဖူးသော စကားသံလေးတို့မှ ဟုတ်ပါလေစ။

တန်းစီဇယားဝင် ယောက်ျားပျိုတို့သည်လည်း ထိုစကားသံတွေ သို့မဟုတ် ထိုသို့သော စကားသံလေးမျိုးတို့တွင် 'ခွန်အား' ကဲ့သို့ ပျော်ဝင်စွဲလမ်းခဲ့ဖူးကြဦးမည်လား မသိနိုင် .. အတိအကျ မသိနိုင်။

ဝမ်းနည်းခြင်းများကို ပြင်းပြစွာ ခံစားလာရသည်တွင် မှေးစက်ရာ တလင်းလေးနှင့် ချိုစိုနီမြန်းသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတစ်ခုတို့ ပုန်းခိုနေသော အရက်ခွက်ကို ဒေါသတကြီး မော့ချပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

အရက်ခွက်ထဲတွင် နှာတံလေးတစ်စင်း မာနေ၏။ ပြီးတော့ ချွေးစက်လွှမ်းသည့် အနမ်းတစ်ခု ..။ ငတ်မွတ်ခြင်းတွေ ထန်လာ၏။ ချွေးစက်လေးတွေ ပူးယက်သွားပုံက မေ့ရက်စရာစရှိ။ အာရုံတို့သည် ချွေးစက်လေးခံတွဲထဲသို့ ပျော်ဝင်သွားရပြန်လေပြီ။ သို့သော် ထိုချွေးစက် တို့သည် 'ခွန်အား' ဟူသော လူယောက်ျားတစ်ဦးတည်းအတွက်သာ သီးစို့ခဲ့ဖူးသော ချွေးစက်လေးတို့မှ ဟုတ်ပါလေစ။

တန်းစီဇယားဝင် ယောက်ျားပျိုတို့သည်လည်း ထိုချွေးစက်လေးတွေ သို့မဟုတ် ထိုသို့သော ချွေးစက်လေးမျိုးတို့တွင် 'ခွန်အား' ကဲ့သို့ ပျော်ဝင် ငတ်မွတ်ခဲ့ဖူးကြဦးမည်လား မသိနိုင် .. အတိအကျ မသိနိုင်။

ထိတ်လန့်ခြင်းများကို ပြင်းပြစွာ ခံစားလာရသည်တွင် နှာတံလေး တစ်စင်းနှင့် ချွေးစက်လွှမ်းသော အနမ်းခင်းတို့ ပုန်းခိုနေသော အရက်ခွက် ထို ဒေါသတကြီး မော့ချပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

အရက်ခွက်ထဲတွင် စိန်ပန်းပင်ကြီး ပြာနေ၏။ ပြီးတော့ ဒူးထောက်ခံ ခံစားခဲ့သည့် ပေးဆပ်ခြင်းတစ်ခု ..။ တောင့်တခြင်းတွေ ထန်လာ၏။ ချွေးထွေးမှုတို့သည် အသက်ရှူမှားစရာအတိ။ သို့သော် ထိုပေးဆပ်ခြင်းတို့ သည် 'ခွန်အား' ဟူသော လူယောက်ျားတစ်ဦးတည်းအတွက်သာ နှု ထောက်ခဲ့ဖူးသော ခံစားခြင်းတို့မှ ဟုတ်ပါလေစ။

တန်းစီဇယားဝင် ယောက်ျားပျိုတို့သည်လည်း ထိုပေးဆပ်ခြင်း သို့မဟုတ် ထိုသို့သော ပေးဆပ်ခြင်းမျိုးတို့တွင် 'ခွန်အား' ကဲ့သို့ ပျော်ဝင် စီးဆင်းခဲ့ဖူးကြဦးမည်လား မသိနိုင် .. အတိအကျ မသိနိုင်။

တုန်လှုပ်ခြင်းများကို ပြင်းပြစွာ ခံစားလာရသည်တွင် စိန်ပန်းပင် ကြီးနှင့် ဒူးထောက်ခံခံစားခြင်းတို့ ပုန်းခိုနေသော အရက်ခွက်ကို ဒေါသတကြီး မော့ချပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

အရက်ခွက်ထဲတွင် အချစ်မိုးလေးတစ်စင်း ရွာနေ၏။ ပြီးတော့ အကြင်နာလွမ်းသည့် အလိုက်သိခြင်းတစ်ခု ...။ တပ်မက်ခြင်းတွေ ရန်ရှာ၏။ အလိုက်သိခြင်းတို့သည် အသည်းခိုက်စရာအတိ။ အာရုံတို့သည် အလိုက်သိခြင်းတွေထဲသို့ ပျော်ဝင်သွားပြန်လေပြီ။ သို့သော် ထိုအလိုက်သိခြင်းတို့သည် 'ခွန်အား' ဟူသော လူယောကျာ်းတစ်ဦးတည်းအတွက်သာ ရည်စူးဖြစ်တည်ခဲ့ဖူးသော အလိုက်သိခြင်းတို့မှ ဟုတ်ပါလေစ။

တန်းစီဇယားဝင် ယောကျာ်းပျိုတို့သည်လည်း ထိုအလိုက်သိခြင်း တွေ သို့မဟုတ် ထိုသို့သော အလိုက်သိခြင်းမျိုးတို့တွင် 'ခွန်အား' ကဲ့သို့ ပျော်ဝင်လှိုက်ဖိုခဲ့ဖူးကြဦးမည်လားမသိနိုင် ... အတိအကျ မသိနိုင်။

ယူကျွန်းမရခြင်းများကို ပြင်းပြစွာ ခံစားလာရသည်တွင် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော အချစ်မိုးတစ်စင်းနှင့် သူမ၏ အလိုက်သိခြင်းတို့ ပြန်ပေါ်နေသော အရက်ခွက်ကို ဒေါသတကြီး မော့ချပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

အရက်ခွက်ထဲတွင် သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်ချောင်း ဟာနေ၏။ ပြီးတော့ ကြင်ရာလွမ်းသည့် ရင်ခုန်ပွင့်တစ်ခု ...။ တမ်းတခြင်းတို့သည် ကြံရာမရှိ ...။ အစားထိုးရာမဲ့ခြင်းတို့သည် ရမ္မက်ဆူပွားလာ၏။ အာရုံတို့သည် အိပ်မက်ဟောင်းလေးတွေထဲသို့ ပျော်ဝင်သွားပြန်လေပြီ။ သို့သော် ထိုတမ်းတခြင်းတို့သည် 'ခွန်အား' ဟူသော ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း၏ နှလုံးသားတွင်သာ အဆိပ်သင့်ခွင့်ရှိသော ဆူးချက်တို့မှ ဟုတ်ပါလေစ။

တန်းစီဇယားဝင် ယောကျာ်းပျိုတို့သည်လည်း ထိုဆူးချက် သို့မဟုတ် ထိုသို့သော ဆူးချက်မျိုးတို့ကို ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အဆိပ်သင့်ယစ်စူး ရူးသွပ်ခဲ့ဖူးကြဦးမည်လား မသိနိုင် .. အတိအကျ မသိနိုင်။

အိပ်မက်ဟောင်းများကို ပြင်းပြစွာ တမ်းတမိသည်တွင် ဟာနေသော သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်ချောင်း၊ ဟာနေသော နှလုံးသားလေး

တစ်ခု ...။ ကြင်ယာလွမ်းသော ရင်ခုန်ပွင့်လေးတစ်ခု သို့မဟုတ် သော အရက်ခွက်လေးကို ဆိုနှင့်ကြော့ကွဲခြင်းများဖြင့် မော့ချပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

ထို့နောက် တစ်ခွက်ထပ်ငဲ့ရန် ပုလင်းဆီသို့ လက်ထိုးလိုက်ပြန်၏။ ပုလင်းထဲတွင် တစ်စက်မျှမကျန်တော့ ...။ သို့သော် ... ကျင်းနေသော အရက်ပုလင်းလွတ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်က တွန့်သန်ဆိုသော 'မောင်ခွန်အား' ၏ နှလုံးသားတို့၏ ပိုင်ရှင်၊ ရင်ခုန်သံတို့၏ သခင်မ၊ အိပ်မက်တို့၏ ကဝေ၊ ငတ်မွတ်ခြင်းတို့၏ မဟေသီး တောင့်တခြင်းတို့၏ ဒေဝီ၊ ဘဝတစ်ခုလုံး၏ ဘုရင်မ ဖြစ်သော 'ရင်နှောင်သံ' ခေါ် 'မိနှောင်း' ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် အရက်ပုလင်းထဲသို့ဝင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း သို့သော် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် သူမနှင့်အတူ တွေ့ရှိလိုက်ရပြန်သည်က ချေ့မြတ်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် စည်သူ ! ကိုကိုထူး ! သူရဇော် ! တို့တို့ထည်းတွေမြင်လိုက်ရပြန်၏။

မိနှောင်း ... မိနှောင်း .. ကျွန်တော်ကို ရက်စက်ပြီး "မိနှောင်း ... နင် .. နင် .. မမနဒီကို အဲဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး နင်! .. နင် .. ငါ့ကိုပဲ စောင့်နေသင့်တယ်၊ နင် ငါ့ကိုပဲ စောင့်နေသင့်တယ် မိနှောင်း၊ ပြောစမ်း .. နင် ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲ .."

ခွန်အား သည် စားပွဲပေါ်မှ အရက်ပုလင်းခွံလေးကို ထုတ်ဖောက်ပြီး ထိုးရင်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထရပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အရက်ခွံလေးကို လက်ညှိုးလေးထိုးကာ ထိုးကာနှင့် ထိတ်သန့်စွာ ရေရွတ်ရင်း နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်လာပြန်၏။
"ပြောလေ .. နင် ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲ .."

ကိုကိုထူးရယ်၊ သူရဇော်ရယ်ဆိုတော့ အားလုံးပေါင်းရင် လေးယောက်၊
အဲဒီလေးယောက်မှာ နင် ဘယ်သူ့ကိုအချစ်ဆုံးလဲ ပြော ...

မိနောင်း ! ... နင် ငါ့ကို အချစ်ဆုံးလို့ ပြောစမ်း၊ ပြောလေ ..
ငါ့ကိုအချစ်ဆုံးလို့ပြောလေ၊ ငါ့ကို အချစ်ဆုံးလို့ပြော၊ ငါ့ကိုအချစ်ဆုံး
လို့ပြော ! ...၊ ငါ့ကိုအချစ်ဆုံး ... ..”

‘ခွန်အား’ အသံတွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် တင်းမာလာ၏။ ‘ခွန်အား’
ဒေါသတွေ ထွက်နေပြီ။ တစ်လှမ်းချင်း နောက်သို့ရုတ်လာသော ‘ခွန်အား’
၏ နောက်ကျောလေးက နံရံနှင့် ထိကပ်သွား၏။

“ငါ့ကို အချစ်ဆုံးလို့ပြော ! .. ငါ့ကို အချစ် ... ..”

‘ခွန်အား’ သည် တတွတ်တွတ်ပြောရင်းဖြင့် အခန်းထောင့်လေးသို့
သေးတိုတ်လေး ရွေ့သွားပြန်၏။ အရက်ပုလင်းခွံလေးတို လက်ညှိုးမထိုး
တော့၊ သို့သော် ... မျက်လုံးလေးတွေကတော့ ပုလင်းခွံလေးကို ရိုဝေစွာ
စိုက်ကြည့်နေဆဲရှိ၏။

ထို့နောက် အခန်းထောင့်လေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ချလိုက်ပြန်၏။

“ငါ့ကိုအချစ်ဆုံးလို့ပြော ! ... မိနောင်း .. ငါ့ကို အချစ်ဆုံးလို့
ပြော ! .. မိနောင်း .. ငါ့ကို အချစ်ဆုံးလို့ပြောလေ၊ ငါ့ကို အချစ်ဆုံး
လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါဟာ မိနောင်းရ .. အီး .. ဟီး ... အီး ဟီး ဟီး”

‘ခွန်အား’ သည် အခန်းထောင့်လေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ရင်း
ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှိ စားပွဲပေါ်မှ အရက်ပုလင်းခွံလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
ရင်း သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေလေတော့သည်။

‘ခွန်အား’ အဖြစ်ကို မည်သူမျှ မသိ ...။ ‘ခွန်အား’ အပါးတွင်
မည်သူမျှ မရှိ ...။

ဒေါ်ညိုနောင်း ...

ရင်တွေခုန်နေ၏။ ရှက်လည်း ရှက်နေ၏။

ဒေါ်ညိုနောင်းလက်ထဲမှ ငွေလင်ပန်းလေးသည် တသတ်သတ်
တုန်နေ၏။ ငွေလင်ပန်းထဲတွင် ရှိနေသည်က သိန်းငါးရာတန် ချစ်
သက်မှတ်လေးတစ်ရွက် ...။

ဒေါ်ရတနာ ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်ပရိသတ်တွေလည်း နံ့လင်
ချကြလေပြီ။ ထူးခြားသည်က သားရှင် ဦးမိုးဝင်း ရှိမနေခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ရတနာက မင်္ဂလာစကားကို ဒေါ်ညိုနောင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောရ
မည်ဟုလည်း တောင်းဆိုထား၏။ ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်ဝန်ထမ်း
ဆွဲက ဒေါ်ညိုနောင်းကိုသာ စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်ကြည့်ခဲ့ကြ
လေသည်။

ဒေါ်ညိုနောင်းကတော့ ဒေါ်ရတနာ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း
အတိုသားမပါ၊ သတို့သမီးမပါဘဲ ကျင်းပရသော ဤပွဲလေး
တောင်းသည့်ပွဲလေး ဟုသာ မှတ်ယူထားလိုက်လေသည်။

ထုံးစံမရှိသော ပွဲမျိုးကို ထုံးစံမရှိသော အစီအစဉ်တွေဖြင့် ဝါဝင်ဆင်နွှဲရတော့မည်နို့ ဒေါ်ညိုနှောင်း ရှက်နေ၏။

သို့သော် ... ဒေါ်ညိုနှောင်းသည် သူမ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ပျော်ရွှင်နိုင်ရန်အတွက် သူမကိုယ်တိုင် သားအရင်းလေးကဲ့သို့ ချစ်ရသော 'ခွန်အား'လေး ပျော်ရွှင်နိုင်ရန်အတွက် အရာရာကိုရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်ရတနာက အေးစက်စွာပြုံးရင်း မင်္ဂလာစကားပြောရန် ဒေါ်ညိုနှောင်းကို မျက်ရိပ်ပြ အချက်ပေးလိုက်လေပြီ။

ဒေါ်ညိုနှောင်းသည် ရင်ထိတ်စွာ ခံစားနေရသော သိမ်ငယ်ခြင်း ရှက်ရွံ့ခြင်းများကို အားတင်းပြီး ထ၊ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် တုန်ရင်သော လေသံလေးဖြင့် ...

“ဟင်းဟင်း ... ကြွရောက်လာကြတဲ့ လူကြီးမင်းတွေအားလုံး ကျွန်မကိုသိပြီးသား ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်ရှင်၊ ဟင်း ဟင်း ... ဒီနေ့ ... လူကြီးမင်းတို့ ကြွရောက်လာကြတဲ့ပွဲလေးက နည်းနည်းတော့ ထူးခြားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ကျင်းပတဲ့ပွဲလေးက လူကြီးမင်းတို့ မကြုံဖူးသေးတဲ့ပွဲလေး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ ...

ဟင်းဟင်း .. လိုရင်းကိုပြောရရင် ဒီနေ့ကျင်းပတဲ့ပွဲလေးက .. 'သားတောင်းတဲ့ပွဲ' လေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင် ...”

ဧည့်ပရိသတ်တွေအားလုံး တအံ့တဩလေးတွေ ဖြစ်သွားကြရလေသည်။ ဒေါ်ညိုနှောင်း၏ မျက်နှာလေးသည်လည်း ရှက်စိတ်တွေဖြင့် ထူအမ်းနီရဲနေရလေသည်။ သို့သော် အားတင်းရင်းမှပင် 'မင်္ဂလာစကား' ကို ကြိုးစားပမ်းစားလေး ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဟင်းဟင်း ..ဟင်းဟင်း ... ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မရဲ့တစ်ဦးတည်း

သော သမီးလေးဖြစ်တဲ့ 'ရှင်နှောင်းငယ်' အတွက် ဟောဒီက ခေါ်သော ရဲ့သားလေး 'မောင်ခွန်အား' ကို .. ဟင်း ဟင်း ... ထွန်းဆိုသလို လူကြီးမင်းတို့ကို အသိသက်သေထားပြီး မိသားစုသားပီပီ ခေါ်သော ပြောရခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်ရှင် ...

ကျွန်မတို့ဘက်က ... ဟင်းဟင်း ... ကျွန်မ တတ်နိုင်တဲ့အတိုင်း အတာလေးနဲ့ ဟောဒီက ဒေါ်ရတနာရဲ့သားလေး 'မောင်ခွန်အား' ထို့တင်တောင်းပါတယ်ရှင်၊ ဟောဒီက ချက်လက်မှတ်လေးက သိန်းငါးရာ တန်ပါတယ်ရှင် ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းက ငွေလင်ပန်းလေးကို ဒေါ်ရတနာ့ရှေ့တွင် ဖိုဖို သေသေလေး ချပေးလိုက်ပြီး ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ဖြန့်ထိုင်လိုက်၏။ ဒေါ်ညိုနှောင်း၏မျက်လုံးလေးတွေထဲတွင် မျက်ရည်လေးတွေ ရစ်ဝဲလာကြလေသည်။ ဒေါ်ရတနာက ငွေလင်ပန်းလေးကို မထိမဲ့ခြင်လေးကြည့်ရင်း ထ၊ရပ်လိုက်၏။ ဒေါ်ညိုနှောင်းက မျက်ရည်ပါးပါးလေးတွေ ရစ်ဝဲနေသော မျက်လုံးလေးတွေဖြင့် ဒေါ်ရတနာကို သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်လေး ဟောကြည့်နေ၏။

ဒေါ်ရတနာက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး ...

“ဟင်းဟင်း ... ကြွရောက်လာကြတဲ့ လူကြီးမင်းတွေအားလုံး ထ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေရင်းချာတွေပဲ ဖြစ်နေကြတာဆိုတော့ ... ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ဘူးနော် ...

အားလုံးမြင်ကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ ...

ဒေါ်ညိုနှောင်းကတော့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ပြောင်စွာ ... လိုက်ပြီ ... 'သားတောင်းတဲ့ပွဲ' ဆိုတာ ကျွန်မတို့ခြံနံ့တူး ... ထုံးစံရှိလို့လားဟင် ...

သူ့သမီး 'ရှင်နောင်းငယ်' ဆိုတာကတော့ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေတွေ သိပြီးသားပါ .. ဟင်းဟင်း ... အဲဒါကြောင့်လဲ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ချိုးဖောက်ပြီး ကျွန်မသားကို 'သိန်းငါးရာ' နဲ့ လာတောင်းတာ ထင်ပါ ရဲ့နော် ...

ဟင်းဟင်း ... သူတို့အကြောင်းတွေကို ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေတွေ လဲ သိပြီးသားပဲဖြစ်မှာပါ။ အခုလဲ ... ကျွန်မသားလေးကို သိန်းငါးရာ လေးနဲ့ လာတောင်းကာနော်၊ ကြားလိမ့်၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လားဟင် ခေါ်ညှိချောင်းတို့သားအိမ်က ဖွားဖဲအိမ်ပဲ၊ ကျွန်မသားလေးကို ကြတော့မယ်နော်! ...

နာမည်ပျက်တွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ သူ့သမီးကို ရွှေပေါ်မြတင် မွေးလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မသားလေးနဲ့ သဘောတူသင့်ရဲ့လားဟင်၊ ကျွန်မ သားလေးက အင်္ဂလန်ကနေ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကြီးတောင် ယူထား ပြီးပြီလေ၊ အခုလဲ ကျွန်မသားလေးက ဒီသားအိမ်ရဲ့ရန်ကိုကြောက်စို့ အင်္ဂလန်ကို ပြန်သွားပါပြီ၊ ဘယ်တော့မှလဲ ပြန်လာမှာမဟုတ်တော့ပဲ သူး ...

အဲဒီတော့ ... ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး ကျွန်မသား ကို လာတောင်းတဲ့သမီးရှင်ကြီးကို 'အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်ကို မနှိုက်ခွဲ ပါနဲ့' လို့ပဲ ကျွန်မ ပြောချင်ပါတယ်ရှင် ..."

ဒေါ်ရတနာက ငွေလင်ပန်းထဲမှ ချက်လက်မှတ်လေးကိုယူပြီး စိမ်ပြေနေပြေ တစ်စစီ ဆုတ်ပြုစစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ချက်လက်မှတ် အပိုင်းအစလေးတွေကို ငွေလင်ပန်းလေးထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်စဉ် ထို့နောက် ဒေါ်ညိုနောင်းကို ရှေ့မှလေးကြည့်ရင်း 'ငွေလင်ပန်းလေး ကို ဒေါ်ညိုနောင်းရှေ့သို့ လျှော့ခနဲ တွန်းပို့လိုက်ပြီး ...

"ငါ့အိမ်ထဲက ခုချက်ချင်းထွက်သွားလိုက်စမ်း ညိုညို ! ..."

အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်း၊ သိမ်ငယ်ရှက်ရွံ့ခြင်းတွေကြောင့် ဒေါ်ညို နှောင်းတစ်ယောက် အသက်ပင် မရှုနိုင်တော့ ...။ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက် ကျဆင်းလာခြင်းနှင့်အတူ အသားတွေလည်း တဆတ် ဆတ်တုန်လာ၏။

ရတနာသည် ကြိုတင်ကြံစည်ခြင်းများဖြင့် လူပုံအလယ်တွင် မိမိကို အကွယ် အရှက်ခွဲလိုက်ပြီဟုလည်း ဒေါ်ညိုနောင်း နားလည်လိုက် တော့

ထို့ကြောင့် ငွေလင်ပန်းလေးကို အသာအယာလေး ကောက်ယူ ချိတ်ပြီး လူပုံတက်စုံရှိနေကြသော စားပွဲပိုင်းကြီးမှ ရှိရှိလေး ထထွက် ထာခဲ့ရလေတော့သည်။

သို့သော် အိမ်တံခါးဝသို့ရောက်သည်နှင့် သူမ ရင်ထဲတွင် လှိုင်း သံပိုးတွေလို ရှမ်းကြွလာသော သိမ်ငယ်ခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း ကြည်းခြင်းတို့ ရောယှက်နေသည့် ဒေါသတရားတွေကို 'ဒေါ်ညို ချောင်း' မချုပ်တည်းနိုင်တော့ ...။

ဒေါ်ရတနာရှိရာသို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဒီမှာ .. မိရတနာ ! ..."

ဒေါ်ရတနာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒေါ်ရတနာ၏မိတ်ဆွေတွေ ထည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြ၏။

"ငါ့ကို လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ခွဲလိုက်ရလို့ တော်တော်လေးလေး သွားပြီလားဟင် ..၊ ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ် မိရတနာ! .. ဝဋ် ထည်းတဲ့အချိန်မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ အားမွေးထားလိုက်စမ်း ! ...

ကလေးတွေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ ...

ယုံလို့၊ နင်တောင်းဆိုသမျှတွေကို ငါ လိုက်လျောခဲ့တာ မိရတနာ ငါတို့သားအမိ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိက္ခာနဲ့ရင်းပြီး လုပ်မစားခဲ့ဖူးဘူး၊ နင့်သား ကိုလဲ လုပ်စားဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး၊ ငါတို့သားအမိ ဘယ်တုန်းကမှ ဂုဏ်တွေ ငွေတွေကို မမက်မောခဲ့ဖူးဘူး မိရတနာ ! ...

နင်မွေးထားတဲ့ သားလေးရဲ့မျက်နှာကိုမှမထောက်မခေါက်မရက် လုပ်ရက်လိုက်တာ မိရတနာရှယ်၊ ဒီမှာ ! ငါ့သမီးကို နင့်သားနဲ့ ဘယ် တော့မှ မပေးစားတော့ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်စမ်း ! ...

ငါ့သမီးရဲ့ဘဝကို တစ်ချက်မှ တိမ်းစောင်းမသွားအောင် ငါထိန်း နိုင်တယ်ဟဲ့ မိရတနာရဲ့ ! ...၊ နင့်သားရဲ့ဘဝကို နင်ကိုယ်တိုင် ထိန်း နိုင်မလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းမယ် ! ...၊ ငါ့စည်းစိမ်ကိုတော့ ပုံအောပြီး နင်ပြောသမျှ လိုက်လျောခဲ့တာ .. ကလေးတွေကို စိတ်ချမ်း သာစေချင်လွန်းလို့ဟဲ့ ! ...

နင်တို့ချမ်းသာတယ်ဆိုတာလောက်ကို ငါ့သမီးက ထဘီနားတစ် ချက်ခတ်ပဲရှိတယ် ...၊ ဒီမှာ မိရတနာ ! ... နင်တို့ထက် ဆယ်ဆ လောက်သာတဲ့ စည်းစိမ်တွေကို ငါ့သမီးလျှောက်မယ့်လမ်းမှာ ဟော သလို ဟောသလို ခင်းပြီးယူနိုင်တဲ့ လူမျိုးနဲ့ ငါ့သမီးကို တစ်လအတွင်း ပေးစားပြမယ် ..သိလား ! ...

အဲဒီလိုချမ်းသာတဲ့လူမျိုးကိုတောင် ငါတို့က လုံးဝမမက်ဘူးဆိုတာ နင် မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်စမ်း ! ...”

ဒေါ်ညိုနှောင်းသည် သူ့ရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခြေဟန်လက်ဟန် တွေဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကြွေးရင်း ဟိန်းဟောက်ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သူမလက်ထဲမှ ငွေလင်ပန်းလေးကို ဒေါ်ရတနာထံ

အိမ်တွင် ဒေါသတကြီး ပစ်ပေါက်လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး နားနဲ့ လှည့်တွတ် သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်ရတနာမျက်နှာတွင် တည်ရှိဖြစ်ပေါ်လာသည်တ အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်၏ ကြားဝင်သော အပြုံးပွင့်များဖြစ်၏။

ဒေါ်ညိုနှောင်းတို့မိသားစုကို မိမိရရ လက်စားချေလိုက်နိုင်ပြီ သူ့သော အတွေးတွေဖြင့် ဒေါ်ရတနာတစ်ယောက် အပျော်ကြီးငွေ့ သောနှုန်းကြီး ကျေနပ်နေလေတော့သည်။

‘ခွန်အား’ တစ်ယောက် ‘နစ်ကို’ အိမ်သို့ ရောက်နေသည်မှာ တစ်လကျော်သွားလေပြီ။ နစ်ကို က ‘ခွန်အား’ ကို အခန်းတစ်ခန်း သီးသန့်ပေးထားသည်မို့ ‘ခွန်အား’ အတွက် နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေ နေ၏။

နစ်ကိုသည် ‘ခွန်အား’ နှင့်အတူ အင်္ဂလန်တွင် ကျောင်းတက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ CONSTRUCTION လုပ်ငန်းတွင် အလုပ်ဝင်နေ၏။ ယောက္ခမ၏လုပ်ငန်းတွင် ရှယ်ယာတွေလည်း ဝင်ထား၏။

‘ခွန်အား’ အခန်းထဲသို့ နစ်ကို ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် ‘ခွန်အား’ က ပုလင်းထောင်နေလေပြီ။ နစ်ကို၊ ‘ခွန်အား’ နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ‘ခွန်အား’ က ...

“ဟောကောင် .. သောက်မှာလား ...”

နစ်ကိုက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး .....

“ငါ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ခွန်အား ...”

“ပြောလေ ...”

“အခု မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ...”

“မင်း ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ...”

“လပြည့်နဲ့နေစဉ်းသူ မနက်ဖြန် အင်္ဂလန်ကို ပြန်ကြတော့မယ် လေ။ မင်းက မလိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်ဆို ...”

“အေး .. ဟုတ်တယ် ...”

“လေယာဉ်လက်မှတ်တွေ ဝယ်ပြီးကာမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွ”

“မလိုက်ချင်တော့လို့ပေါ့ကွာ။ ငါ .. ဘယ်တော့မှ အင်္ဂလန်ကို သွားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ..”

“ဒါဆို .. မင်း ‘ပျော်ဘွယ်’ ကို ပြန်မှာပေါ့ ...”

“ပျော်ဘွယ်ကိုလဲ မပြန်ဘူး။ ရန်ကုန်မှာပဲနေတော့မယ် ...”

“သေချာလား ခွန်အား ...”

“သေချာတယ် ...”

“ဒါဆို မင်း အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့။ မင်း စိတ်ဝင်စား ရင် ငါနဲ့လာလုပ်ပါလား။ ငါ့ယောက္ခမကို ပြောပေးမယ်လေ ...”

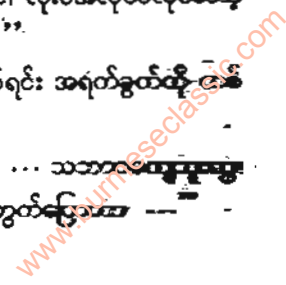
“မလုပ်ချင်ဘူးကွာ ...”

“အေးလေ ...။ မင်းညစ်နေတာကို ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စကို နောက်မှပြောကြတာပေါ့”

“နောက်မှလဲ ပြောမနေနဲ့တော့ နစ်ကို။ ငါ လုံးဝအလုပ်မလုပ်တော့ ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ .. ဟင်းဟင်း ...”

‘ခွန်အား’ က နာနာကျင်ကျင်လေးရယ်ရင်း အရက်ခွက်ထိုး အန် တျိုက်တည်းနှင့် မော့ချပစ်လိုက်လေသည်။

“အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာကတော့ ... သဘာဝကျတယ်ပေါ့။ ငါ မင်းကိုကျွေးထားနိုင်တယ်နော်။ မင်းအတွက်ပြောတာ ...”

“ငါ မင်းဆီက မစားဘူး နစ်ကို၊ ငါ့ရဲ့ BANK ACCOUNT ထဲကငွေတွေကို မင်းယောက္ခမလုပ်ငန်းထဲမှာ ရှယ်ယာဝင်ထားလိုက်မယ်၊ အဲဒီကရတဲ့ အမြတ်လေးနဲ့ပဲ စားနေလိုက်တော့မယ်၊ ဆောရီး ဆောရီး... သောက်နေလိုက်တော့မယ်လို့ပြောတာ .. ဟဲဟဲဟဲ ... ငါ့အတွက် သောက်ဖို့ရှိနေရင် လုံလောက်ပြီကွ နစ်ကိုရ .. ဟဲဟဲ”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒီလို အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့ သောက်ချည်းနေလို့ ရမလားကွ၊ မင်းရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘဝနဲ့ ရောထွေးမပစ်နဲ့ လေကွာ၊ ခံစားချက်က ခံစားချက်ပဲ ...၊ ဘဝက ဘဝပဲ၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဟင်းဟင်း ... မင်းက ဆရာကြီးပဲကွ နစ်ကိုရ၊ ဟုတ်တယ် မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် .. ငါကတော့ ခြင်းချက်ပဲ နစ်ကို ဟားဟားဟား ...”

“ဟေ့ကောင် .. မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ..”

“ငါက .. ငါက ... ဘဝကို ခံစားချက်တွေနဲ့ တည်ဆောက်လာ နဲ့တာ နစ်ကို၊ မင်းသိပါတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ ... ကျောင်းသားဘဝတစ်လျှောက် လုံး ပေါင်းလာခဲ့ကြတာပါကွာ၊ မိနောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မင်းအသိဆုံးပါ၊ ငါ ဘာမှမလုပ်ချင်တော့ဘူး နစ်ကို၊ လုပ်စရာလဲ မလိုတော့ဘူး ...”

“ဟေ့ကောင်! .. မင်း ယောက္ခားမဟုတ်ဘူးလားကွ၊ အဲဒီ လောက် မပျော့ညှစ်စမ်းပါနဲ့ ...”

“ဟင်းဟင်း .. ငါ ယောက္ခားမဟုတ်တော့ဘူး နစ်ကို ...”

“ဒါဆို .. မိန်းမလားကွ! ...”

“ဟင်းဟင်း ... မိန်းမလဲ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဒါဆို .. အခြောက်လား ! ...”

“ဟဲဟဲ .. မင်းကရော ...”

“ဟေ့ကောင် ! ...၊ အခြောက်မဟုတ်လို့ မိန်းမလူတာတာတွေ၊ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် ကြည့်ထားဦးမလား ...”

“ဟားဟားဟား ... ငါလဲ အခြောက်မဟုတ်လို့ ယောက္ခမဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ အိုခေ ! ... ငါ့ကိုယ်ငါ သိသွားပြီ၊ ငါက ယောက္ခမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အခြောက်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ အခု! မယားတရား ! ...”

ဟားဟားဟား ... ဂုဏ်ပုဒ်လေးက လှတယ်ကွာ၊ ‘မယားတရား’ တဲ့၊ ဟားဟားဟား ... ရယ်ရတယ်ကွာ၊ ငါ .. ငါ တစ်သစ်လုံး ရူးတော့မှာနော်၊ ခုတည်းက ကြေညာထားလိုက်ပြီ .. ဟင်းဟင်း”

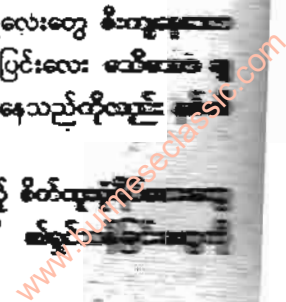
“တချို့မယားတရားတွေ အလုပ်လုပ်ကြတယ်ကွ၊ မင်းက မယား တရားထက်ဆိုးတယ် .. ဆန်ကုန်မြေလေး ...”

“ခွန်အား” က တစ်ခွက်ထပ်မောလိုက်ပြီး ...

“ဟားဟားဟား .. အဲဒီဂုဏ်ပုဒ်လေးလဲ လှတယ်ကွ၊ ဒါလေးဆို ‘မယားတရား’ ဆိုတာလေးကို ပိုချစ်တယ်ကွ၊ ငါက ‘မိနောင်း’ ထို တစ်စတည်း ရူးနေရတာဆိုတော့လေ ... ဟားဟားဟား ...”

တဟားဟားရယ်နေသော်ငြား မျက်ရည်လေးတွေ စီးကျနေတာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း နစ်ကို သက်ပြင်းလေး ထိန်းစေ ချ လိုက်မိ၏။ ‘ခွန်အား’ နှလုံးသားတွေ ငိုကြွေးနေသည်ကိုမျှော် မှုန်းနားလည်နေ၏။

“ရင်ခုန်သံ” တွေကို ‘မိနောင်း’ ဆိုသည့် မိတ်ဆက်မှု ... ဖြင့်သာ မျှော်လင့်ခရီးဆက်သော ‘ခွန်အား’

လည်း နစ်ကို သဘောပေါက်နေ၏။ 'ခွန်အား' ကို ပျော်ရွှင်စေချင်သည် သို့သော် ဘာလုပ်ပေးရမှန်းလည်း နစ်ကို မသိ ...။

'ခွန်အား' က တစ်ခွက်ငဲ့ပြီး ထပ်မောလိုက်ပြန်၏။ နစ်ကိုက ...

'ဒီလိုတွေသာ ဆက်လုပ်နေရင် မင်းဘဝပျက်တော့မယ် ခွန်အား။'

'ဘဝပျက်ပြီးမှ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာပါ နစ်ကိုရာ၊ ငါ့ဘဝက အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ပျက်စီးခဲ့ရပြီးပါပြီကွာ၊ ကဲ ... ညဉ့်နက်နေပြီ၊ မင်းလဲ အိပ်ချေ တော့၊ မနက်ကျရင် အလုပ်ကို သွားရဦးမှာမဟုတ်လား ...'

'ရပါတယ်ကွာ၊ မအိပ်ချင်သေးပါဘူး ...'

'မအိပ်ချင်ရင်လဲ မင်းမိန်းမနားသွားနေလေကွာ၊ ဟိုမှာ .. မင်းကို စောင့်နေလောက်ရောပေါ့၊ တော်ကြာ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်း သွားလို့ ငါ့လို မယားတရားဖြစ်နေဦးမယ် .. ဟားဟားဟား ...'

သွားပါ .. မင်းရှိနေတာ ငါ့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်၊ ဒီ အချိန်လေးက ငါနဲ့ 'မိနှောင်း' တွေနေကျအချိန်လေးကွ၊ ငါ 'မိနှောင်း' ကိုလွမ်းမလို့ တော်ကြာ ငါ မု(ဒ်) တွေဝင်လာရင် မင်းလိုင်းပြောင်း သွားလိမ့်မယ် ... ဟားဟားဟား ...'

'ဧေးကောင် ... မယားတရား! ...'

နစ်ကိုက ...

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ဆဲလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ည ... 06:30:00 ...

'ခွန်အား' သည် နေ့ခင်းက သောက်ထားခဲ့သော အချိန်မှာ မောက်ခုံကြီး အိပ်ပျော်နေဆဲရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် အလောတဖြင့် လာသူက နစ်ကို ဖြစ်သည်။ နစ်ကို က 'ခွန်အား' ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လေး လှုပ်နှိုးပစ်လိုက်လေသည်။

'ခွန်အား! .. ဟောကောင် ... ထ၊စမ်း .. ထ၊စမ်း .. ဟောကောင်!'

'ခွန်အား' က လေးကန်စွာ နိုးထလာ၏။

'အင် ...၊ ဟင် .. ဘာလဲကွ၊ အား! .. ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်'

ခေါင်းတွေ ကိုက်လိုက်တာကွာ၊ နည်းနည်းလောက် ဖြေလိုက်ညီဇော်'

'ဟောကောင်! .. နေဦး ...'

နစ်ကို က အိပ်ရာဘေးမှ အရက်ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်

'ခွန်အား' ၏လက်ကလေးကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

'ဟောကောင် ... အရေးကြီးတယ်ကွ ... ထ .. ထ ..'

'ဘာလဲကွာ၊ ငါ့အတွက် 'မိနှောင်း' ကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး ...'

“ဟေ့ကောင်! ... ငါပြောမှာ အဲဒီ ‘မိနောင်းကြီး’ ကိစ္စပဲကွ”
“ဟင်! ...”

“ခွန်အား” က ပြူးပြူးဖျာဖျာဖြင့် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး ...
“မိနောင်း! ..ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စလဲ ! ...”

“အရေးကြီးတယ်ကွ၊ ငါပြောတာ သေချာနားထောင်၊ မင်း
ကောင်မလေးအကြောင်းတွေ ပြောပြမယ့်လူတွေကို ငါခေါ်လာတယ်”

“ဟေ! .. ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ...”

“ဟုတ်လား ...”

“ဟေ့ကောင် ... နေဦး ...”

“ခွန်အား” က အလောတကြီး ထွက်သွားလိုက်သည်မို့ နစ်ကီက
ဆွဲထားလိုက်ရပြန်၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လောနေတာလဲကွ၊ ငါပြောတာ
နားထောင်ဦး၊ ငါ့ယောက္ခမ အမကြီးက ပါမောက္ခဆိုတာ မင်းသိ
တယ်နော်”

“အင်း .. သိတယ်လေ ...”

“အဲဒီလူက ငါ့ယောက္ခမကြီးရဲ့တပည့်ကွ၊ ဒီနေ့ ငါတို့လင်မယား
က ယောက္ခမအိမ်ကို သွားတာကွ၊ အဲဒီလူက သူ့အဖော်တွေနဲ့ ငါ့ယောက္ခမ
ကို လာကန်တော့တာ ...

ငါ့ယောက္ခမက ကျောင်းကနေ ပြန်မရောက်သေးတော့ ထိုင်
စောင့်နေကြတာကွ၊ အဲဒီမှာ သူတို့ကို ထိုင်ဧည့်ခံရင်းနဲ့ ဟိုအကြောင်း
ဒီအကြောင်းတွေပြောရင်း အဲဒီလူတွေက မင်းကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်
နေတဲ့လူတွေ ဖြစ်နေတာကို သိလိုက်ရတာ ...

သူတို့ကလဲ မင်းကို တွေ့ချင်နေကြတာကွ၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်
တည်းခေါ်လာခဲ့တာ ...”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်သူတွေများလဲမသိဘူး”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မင်းတွေ့ရတော့မှာပဲ၊ ဟေ့ထောင် -- မင်း
ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ အဲဒီလူတွေက လူကောင်းတွေ မင်း သူတို့ကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“အေးပါကွာ ...”

“ခွန်အား” သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဒရောသောပါး ရောက်ရှိလာ
တော့သည်။ နစ်ကီက ‘ခွန်အား’ နောက်မှ အပြေးအလွှားလေး လိုက်လာ
ခဲ့ရ၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေသောသူများကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
‘ခွန်အား’ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ ထို့နောက် ဒေါသတကြီးဖြင့် ---

“ခင်ဗျားတို့ ! ...၊ ခင်ဗျားတို့ ... ကျွန်တော့်တို့ ဒီအင်
အိုက်နိပ်စက်ကြတာလား၊ ခင်ဗျားတို့ကိုသတ်မယ်”

‘ခွန်အား’ က ဧည့်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားတန်ချောင်း
တို့ ဆွဲယူလိုက်သည်မို့ နစ်ကီက အချိန်မီ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... စိတ်ကိုထိန်းစမ်း! ...”

“နစ်ကီ! ..နစ်ကီ! ... ငါ့ဘဝကိုဖျက်တာ ဒီလူတွေ၊ ငါ့ဘဝ
တို့ဖျက်တာ ဒီလူတွေကွ! ... သတ်မယ် .. အခုသတ်မယ်”

“ဟေ့ကောင်! ...”

“ခွဲပါ! ...”

“အား ! ...”

နစ်ကီ က ‘ခွန်အား’ ကို ထိုးချလိုက်သည်မို့ ‘ခွန်အား’
လည်ထွက်သွား၏။

“နစ်ကို! ... မင်း .. မင်း ငါ့ကိုထိုးတယ်! ...”

“အေး! .. ဟုတ်တယ်၊ မင်း လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား ခွန်အား! ...။ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသတွေကို ရှေ့တန်းတင်နေရတာလဲ၊ ဒီလူတွေက ငါ့ဧည့်သည်တွေကွ! ...။ ပြီးတော့ .. ဒီလူတွေက မင်းမသိသေးတဲ့အကြောင်းတွေကို ရှင်းပြဖို့ စေတနာနဲ့ လိုက်လာကြတာကွ! ...။ စိတ်ကို အေးအေးဆေးဆေးထားစမ်း! .. ထိုင်! ...”

နစ်ကို က ‘ခွန်အား’ ကို နေရာချပေးလိုက်ပြီး ဧည့်သည်များကို တောင်းပန်လိုက်၏။

“အစ်ကိုတို့ကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းက အရမ်းခဲစားနေရတာဆိုတော့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားလို့ပါနော်၊ အစ်ကိုတို့လဲ နားလည်ပြီးသားဖြစ်မှာပါ ...”

‘ခွန်အား’ ၏ဒေါသတွေက အရှိန်မပြေသေး ...။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ စည်သူ၊ ကိုကိုထူးနှင့် သူရဇော်တို့ကို တစ်ဖြိုင်စာညှင်း ဆုံတွေ့ရမည်ဟု ထင်မထားခဲ့သည့်မို့ တအံ့တဩလည်းဖြစ်နေ၏။ နစ်ကို က ...

“ဟေ့ကောင် ခွန်အား ...။ မင်းအတွက်အရေးကြီးလို့ ဒီအစ်ကိုတွေကို ခေါ်လာခဲ့တာကွ၊ ဝေးကောင် ! ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ပဲတတ်ပြီး အဲဒီမိန်းမရဲ့ဘဝကိုကျတော့ ဘာမှမသိဘူး၊ မင်း တော်တော် ဘေးကင်းမကျတဲ့ကောင်ပဲ ခွန်အား! ...။ ကိုယ့်ချစ်သူအကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ဘာမှမသိဘူး ...”

“နစ်ကို! .. မင်း ..မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ...”

“အမှန်တွေပြောနေတာလေကွာ! ...။ ‘မိနောင်း’ ရဲ့အကြောင်းတွေကို မင်းဘယ်လောက်များသိခဲ့လို့လဲ၊ မမ်း ငါ့ကိုပြောပြတဲ့အကြောင်းတွေထဲမှာ ဒီအစ်ကိုတွေပြောတဲ့အကြောင်းတွေ တစ်ခုမှမပါဘူး၊ နေပါ

ဦးထွ၊ ‘မိနောင်း’ အဖေ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတဲ့အကြောင်းကိုရာင်းသိရဲ့လား! ...”

“ဟင်! ... ဟုတ်လား၊ တာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ့ကြောင့်လား ...”

“ဟား! .. သွားပြီ၊ မင်း ဘာမှမသိသေးတာ သေချာသွားပြီ ခွန်အား၊ အဘိုးကြီးက သူ့ဘာသာလေဖြတ်လို့ အိပ်ရာထဲမှာလဲနေတာ သူ့နှစ်ကောင် ကျော်သွားပြီကွ ဘေးကင်းရ၊ မင်းကြောင့်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

နစ်ကို က ပြောရင်းဖြင့် ‘ခွန်အား’ ၏ နားရင်းကို ပိတ်ချိတ်ဝစ်ချိတ်လေသည်။ ‘ခွန်အား’ ၏ တအံ့တဩဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင်! ... မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

“ဟာ! ... အဲဒီအကြောင်းကို ငါမသိဘူး၊ မိနောင်း .. မိနောင်း ..လဲ ငါ့ကိုမပြောဘူး ...”

“မင်းမသိသေးတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် ခွန်အား၊ ဒီအစ်ကိုတွေပြောတာကို အရင်ဆုံး နားထောင်ကြည့်လိုက်၊ ‘မိနောင်း’ နဲ့ဝတ်ဆင်ပြီး မင်းအထင်လွဲနေတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး ...”

‘ခွန်အား’ ငြိမ်ကျသွား၏။ နစ်ကို က စည်သူကိုကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ .. ကိုစည်သူရေ ... အင်္ဂလန်ကနေ အချစ်တွေ ထမ်းဖြန့်ထားပြီး ချစ်ဖို့ပဲသိခဲ့တဲ့ ဟောဒီက နုလင်မိန်းတုံးကောင်ကြီးကို တွန့်တော်တို ပြောပြခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်စမ်းပါဗျာ ...”

စည်သူက မအီမလည်လေး ပြုံးလိုက်လေသည်။ နစ်ကို သူ့ဧည့်သည်သို့ စကားဦးတည်လိုက်သော်လည်း ခွန်အား မသိသေးသည့်အကြောင်းအရာများကို ပြောပြလာသည်က စည်သူ၊ ကိုကိုထူးနှင့်သူရဇော်တို့ သုံးယောက်လုံးဖြစ်၏။ ထိုသုံးယောက်၏ တည်ငြိမ်မှုကို

ဟာကွက်မရှိ ပြောပြလာသော စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ... နားထောင်ရင်းဖြင့် 'ခွန်အား' သည် မိမိတို့အိမ်က စီးပွားပျက်သွားသော 'ရှင်နှောင်းငယ်' တို့အိမ်ကို လွန်ခဲ့သည့် ခုနှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက မိတ်ဆွေစာရင်းမှ ပယ်လိုက်ခြင်းကိုလည်း သိရှိသွားရလေပြီ။

'ရှင်နှောင်းငယ်' ၏ဖခင် ဦးကျော်ဝေ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော် ကျော်အချိန်ကတည်းက လေဖြတ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှ မထနိုင်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း သိရှိသွားရလေပြီ။

စည်သူ၊ ကိုကိုထူးနှင့်သူရဇော်တို့ ရှင်နှောင်းငယ်ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့ခြင်း များတွင် 'ရှင်နှောင်းငယ်' ၏ ပယောဂတို့ မြို့ပုန်ပျံ့ပင် မပါဝင်ခဲ့ခြင်းကို လည်း နားလည်သွားရလေပြီ။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ရတနာ၏ 'ရှင်နှောင်း ငယ်' တို့ မိသားစုအပေါ်တွင် ထားရှိသော 'အာဃာတ' တရားများကိုလည်း ခန့်မှန်းနားလည်လိုက်မိလေပြီ။ မိခင်ဖြစ်သူသည် မိမိကိုလည်း ပညာသားပါသော ဥပါယ်တံမျှတို့ဖြင့် 'ရှင်နှောင်းငယ်' အပါးမှ ရေးလွင့်သွားအောင် ဖန်တီးခဲ့ပြီဟုလည်း ထိတ်လန့်စွာ နားလည်လိုက်မိလေပြီ။

'ရှင်နှောင်းငယ်' ၏ သိက္ခာတရားကို ထိန်းသိမ်းခြင်းများနှင့် မှဲ့တစ်ပေါက်မှ မစွန်းထင်းခဲ့သော ကိုယ်ကျင့်တရားများကိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့မြင်လိုက်မိလေပြီ။

စည်သူ၊ ကိုကိုထူး၊ သူရဇော်တို့နှင့် 'ရှင်နှောင်းငယ်' ၏ ပတ်သက်ခြင်းများသည် မိမိနှင့်လူအများတို့ ထင်မြင်သတ်မှတ်ထားခဲ့မိသည့် ပတ်သက်ခြင်းမျိုးတွေမဟုတ်ဘဲ 'မိတ်ဆွေရင်းချာ' အဆင့်တွင်သာ ရှိခဲ့ကြောင်းကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်မိလေပြီ။

အခက်အခဲများစွာနှင့် ကူညီကယ်တင်မည့်သူ မရှိသည့်ဘဝလေးကို

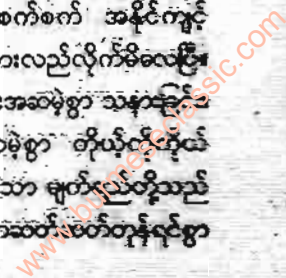
မိုးသားကြိုးစားခြင်း၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာစောင့်စည်းခြင်းများနှင့် တန်ဆောင်တည်း ကြံကြံခံ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရသော 'ရှင်နှောင်းငယ်' ၏ လေးကိုလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ စာနာနားလည်လိုက်မိလေပြီ။

'ရှင်နှောင်းငယ်' ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားများ၊ အလိုက်သိခဲ့သော ကြင်နာတရားများ၊ ဒူးထောက်ခံစားခဲ့သော ပေးဆပ်ခြင်းများနှင့် မိမိကိုယ်တိုင် အခက်အခဲမရှိ စိတ်တိုင်းကျ ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့သော တံခါးအချပ်အချပ်တို့သည် မိမိတစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ သီးသန့် ဖြစ်တည်ခဲ့သော အိပ်မက်လေးတွေဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ခုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံကြည့်နူးလိုက်မိလေပြီ။

'ရှင်နှောင်းငယ်' သည်လည်း မိမိကဲ့သို့ပင် သူမ၏ဘဝတစ်ခုလုံးကို 'ခွန်အား' ဟူသော လူသားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို 'ချစ်ခြင်း' များဖြင့်သာ တည်ဆောက်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း အနှိုင်းအဆမဲ့သော ပီတိစိတ်များဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခံစားနားလည်လိုက်မိလေပြီ။

မိမိသည် ထိုသို့သော အရည်အသွေးများဖြင့် နှိုင်းယှဉ်စရာ တန်ဖိုးအတိုင်းအတာတို့ပင် ဆင်စူမရှိနိုင်သော ပန်းလေးတစ်ပွင့်တို့သို့ ဖြူဝင်သော ချစ်သူလေးအပေါ်တွင် တစ်ဖက်သတ် အထင်အမြင် မားယွင်းခြင်းများဖြင့် အဆိုးရွားဆုံးသော အပြုအမူများဖြင့် ရိုင်းပွရွာ ဘတ်စာစွာ၊ အညာတာကင်းမဲ့စွာ ရက်ရက်စက်စက် အနိုင်ကျင့် ဖြူဆတ်ဆံ့ခဲ့မိလေပြီ ဟုလည်း ယူကျွေးမရစွာ နားလည်လိုက်မိလေပြီ။

အပြစ်မဲ့ခဲ့ရာသော 'ချစ်သူလေး' ကို အနှိုင်းအဆမဲ့စွာ သနားခြင်း အနှိုင်းအဆမဲ့စွာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း၊ အနှိုင်းအဆမဲ့စွာ တိုယုံတိုယုံ နှင်းလွတ်နိုင်ခြင်း တို့ကို မြစ်ဖျားခံ စီးဆင်းလာသော မျက်လည်တို့သည် 'ခွန်အား' ၏မျက်ဝန်းအိမ်တို့မှ အခက်မမြတ် ဓာတ်ပတ်တုန်ငှာ

စီးဆင်းနေခဲ့ကြလေတော့သည်။

ခွန်အား သည် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော သူ၏နှုတ်ခမ်းလေးကို ပူးယက်ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ၏လက်အစုံတို့ဖြင့် ဖိထားလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် .. ဒီအကြောင်းတွေကို လုံးဝမသိခဲ့ဘူး ဗျာ၊ မိနှောင်း .. မိနှောင်း ... သနားစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် မိနှောင်းကို ရက်စက်ခဲ့မိပြီ၊ ကျွန်တော် အရမ်းမှားသွားပြီ အစ်ကိုတို့ရာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ”

စည်သူ က ...

“အဲဒီလိုလဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မနှိပ်စက်ပါနဲ့ ကိုခွန်အား၊ ဟင်းဟင်း ခင်ဗျားတို့က အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာပဲ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ အရာရာကို လေ့လာသုံးသပ်ဖို့ အချိန်သိပ်မရလိုက်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော် တို့လဲ ‘ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေကို ဒီကိုလာခါနီးကုမ္ပဏီ ‘ရှင် နှောင်း’ ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာဗျာ ...

‘ရှင်နှောင်း’ က တကယ်ကို ရိုးသားပွင့်လင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော် တို့သုံးယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းဆုံခိုင်းပြီး ရှင်ဖွင့်လိုက်တာ ..

ခင်ဗျား သူ့ကို တစ်မျိုးတစ်မည် မထင်နဲ့နော်၊ သူ့မှာက ရင်ဖွင့် တိုင်ပင်စရာ မိတ်ဆွေရင်းချာဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ပဲ ရှိတာလေ”

သူ့ရမော် က ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ခွန်အား၊ မင်းအနေနဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို အလောတကြီး မဆုံးဖြတ်ခင်ခင်ဘူး၊ ‘ရှင်နှောင်း’ ရဲ့အကြောင်းတွေကို အမှန်အတိုင်းသိဖို့ဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြီး လေ့လာ

သင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ် ...

‘ပျော်ဘွယ်မြို့’ က ကျဉ်းကျဉ်းလေးဝါထွက် တတယ်ဆိုရင် မင်းအနေနဲ့ ငါတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဆိုရင် ဆယ် လာသင့်တယ်၊ မင်းသာ ... ငါတို့ဆီတိုရောက်တာရင် ဒီလို အကျိုးဆက်တွေ ဖြစ်လာစရာ လုံးဝမရှိဘူး ...”

ကိုကိုထူး က ...

“မင်းပြောတာလဲ မှန်တာပဲ သူ့ရ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ခြောက် ခြောက်ခွဲသလို ခွန်အား အတွက် အချိန်သိပ်မရလိုက်တာက အဓိက အကျိုး တယ်၊ အဲဒါထက် ပိုပြီးအဓိကကျတာက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ‘အချစ်’ တွေပဲ၊ ဝင်းဟင်း ...

ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ်နီးပါးလောက် ချုပ်တည်းထားခဲ့ကြတဲ့ အချစ်တွေက အစကတည်းက ပေါက်ကွဲဖို့ တာရှည်နေခဲ့ကြတာပဲဗျာ၊ အဲဒီအချစ်တွေလဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းတွေဆိုရော ပေါက်ကွဲနေတာ အတောမသတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ကွာ ...

‘ရှင်နှောင်း’ ကလည်း ချစ်ဖို့၊ သူ့သိက္ခာတရားတွေကို ချစ် အထင်းမခံဖို့နဲ့ ချစ်သူကို စေတနာထားဖို့ပဲသိတော့တယ်၊ နှင်းဆီပုံ ပြင် နည်း ချစ်ဖို့နဲ့ သူ့ချစ်သူကို သူ့ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာရန် ဘာပဲသိတော့တယ်လေကွာ ...

နှစ်ယောက်လုံးက အချစ်ဆိပ်တွေ တက်နေကြတာကို ခွန်အား ခွဲထုတ်ရပ်တွေက ‘ရှင်နှောင်း’ အပေါ်မှာထားတဲ့ အချစ်ကို အာထာတွေအတိုင်း ပြင်းအားရှိတယ် ...

ဒီကြားထဲမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့စကားတွေနဲ့ နှင်းဆီပုံ ပြင် ဆွေက ခွန်အား ကို ချောခပ်ပိတ်ရိုက်သလို ပြင်တာပဲ ...

အချိန်တုန်းက ကျွန်တော် 'နဒီ' နဲ့ ရည်းစားတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာကို နားလည်တဲ့အချိန်ကျတော့ ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးက 'ရှင်နောင်' ဖြစ်နေခဲ့တယ် ...

အဲဒီတော့ ... ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ကျွန်တော်နည်းသားရဲ့ဆန္ဒ အတိုင်း ချခဲ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့နဒီ သုံးနှစ်ကျော်ကျော် ရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ လွန်လွန်ကျူးကျူး မဖြစ်ခဲ့ကြဘူး ကိုခွန်အား၊ ယုတ်စွအဆုံး 'နဒီ' ရဲ့လက်ကိုတောင် ကျွန်တော် မကိုင်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်က လွတ်လပ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်လေဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘဝအတွက် ကျွန်တော်တာသာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ကိုခွန်အား သဘောပေါက်မှာပါနော် ...”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ ကိုစည်သူ၊ ဒါဖြင့် .. ကိုကိုထူးက ရော .. ဘာဖြစ်လို့ စေ့စပ်ပွဲကို မျက်ခွဲရတာလဲ ...”

‘ခွန်အား’ က ကိုကိုထူးကို မေးလိုက်ပြန်၏။ ကိုကိုထူးက မချီပြုံးလေး ပြုံးရင်း ...

“ဟင်းဟင်း ... ရှင်းပါတယ် ညီလေးရာ၊ ညီမလေး .. အဲ ‘ရှင်နောင်’ ကို မတွေ့ဖူးခင်တုန်းက မိဘတွေ စီစဉ်တာကို လက်ခံ ခဲ့လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ရင်ခန့်သံတွေကို အမှတ်မထင်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာကျတော့ မိဘတွေစီစဉ်တာကို မခံနိုင်တော့ဘူး လေ။ ရိုးရိုးလေးပါ။ ကိုယ်တို့အားလုံး ‘ရှင်နောင်’ ကို တမ်းတမ်းစွ ချစ်နေမိကြတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ အထူးတလည် ရှင်းပြနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး နော်။ ‘ရှင်နောင်’ ရဲ့အလှတရားတွေနဲ့ ဖြူစင်ရှိ..သားတဲ့ စိတ်ဓာတ်လေး တွေက ကိုယ်တို့ကို ရုန်းမထွက်နိုင်ကြအောင် ဖမ်းစားထားတယ်လေ ဟင်းဟင်း .. အံ့ဩစရာမရှိပါဘူးနော် ...”

“ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်စလုံး ‘မိနောင်’ တို့အိမ်မှာ တက်ညီ လက်ညီ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတာကိုတော့ အံ့ဩမိတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား တို့အချင်းချင်း ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲနဲ့လေ ...”

“တက်ညီလက်ညီ ငင်ထွက်သွားလာနေကြတယ်ဆိုတာထက် ‘ရှင်နောင်’ ရဲ့ဘဝလေးကို ‘ရှင်နောင်’ လက်ခံထားတဲ့အတိုင်းအတာ လေးတွေနဲ့ တက်ညီလက်ညီ ကူညီစောင့်ရှောက်နေကြတယ်လို့ပြော ရင် ပိုပြီးမှန်မယ် ညီလေး ...

‘ရှင်နောင်’ ခွင့်ပြုထားတဲ့ ‘မိတ်ဆွေရင်းချာ’ လို့ ဆက်ဆံရေး မျိုးတွေနဲ့လေ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုများ ရွေးချယ်လာမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ကိုယ်စီနဲ့ပေါ့ကွာ ...

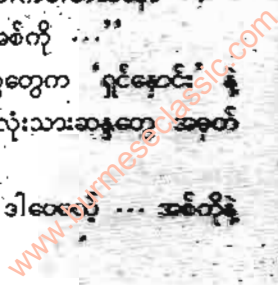
ပြဿနာတက်စရာအကြောင်းကတော့ လုံးဝမရှိဘူး ငါ့ညီ၊ တို့ယံ တို့သုံးယောက်စလုံးက ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးကောင်းသားတွေပါ။ တစ်ယောက်အကြောင်းကိုတစ်ယောက်လဲ သိနေကြတယ်။ ကိုယ်တို့ အချင်းချင်း နားလည်မှုလဲရှိတယ်။ ယုံကြည်မှုလဲရှိတယ် ...

ပြီးတော့ ... ကိုယ်တို့အားလုံး ‘ရှင်နောင်’ ရဲ့စာရိတ္တနဲ့ အကျင့် သိက္ခာကို ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရှိနေကြတယ်။ ဟံဟံ .. ‘ရှင်နောင်’ အနေ နဲ့ ကိုယ်တို့အားလုံးကို ‘မိတ်ဆွေတွေ’ လိုပဲ ဆက်ဆံနေတယ် ဆိုတာကိုလဲ သိနေကြတယ်လေကွာ၊ ညီလေး သဘောပေါက်ပါတယ်နော် ...”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီ အစ်ကို ...”

“နဒီနဲ့ အစ်ကိုတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေက ‘ရှင်နောင်’ နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ခဲ့ပါဘူးကွာ။ အစ်ကိုတို့ရဲ့နည်းသားဆန္ဒတွေ အမှတ် ထောင် သွားတူနေခဲ့ကြတာပါ”

“ကျွန်တော် နားလည်သွားပြီ အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့် ... အစ်ကိုနဲ့

ပတ်သက်ပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား ခံစားခဲ့ရတဲ့ကိစ္စတစ်ခုတော့ ရှိသေးတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်ကို မေးခွင့်ပြုပါ ...”

“မေးပါ ညီလေး၊ ယောက်ျားချင်းပဲကွာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“တစ်ရက်က ကျွန်တော်ရော၊ ကျွန်တော့်အမေရော အစ်ကိုနဲ့ မိနောင်း ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြတာဗျ၊ အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုနဲ့မိနောင်း အိမ်ထဲကိုဝင်သွားကြတာ တော်တော်လေးကြာတယ် ...

အိမ်ထဲမှာ အစ်ကိုကို ဘာတွေလုပ်နေကြတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့ မမြင်ရဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုတို့ပြန်ထွက်လာတော့ အစ်ကို ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီက အိမ်ထဲကိုဝင်သွားတုန်းက ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီက ကပိုကရီတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ .. ဘာသဘောလဲ အစ်ကို ...”

“ဟား ! ... အဲဒီကိစ္စကို အထင်လွဲနေတယ်ဆိုရင်တော့ လုံးဝ လွဲသွားပြီ ငါ့ညီရေ၊ အဲဒီနေ့တုန်းက ကိုယ်က အဘိုးကြီးကို ဆေး တိုက်လိုက်တာလေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ အဘိုးကြီးက ကိုယ့်ပေါ်ကို ဆေးတွေ အန်ချလိုက်တာကွ၊ အဲဒါကြောင့် အဘိုးကြီးရဲ့အင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ လဲဝတ် လိုက်တာ ...”

“ဟာဗျာ ! ...”

“ခွန်အား” ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် မဝံ့မရဲလေးဖြင့် ...

“ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် .. တော်တော်ကြီးကို အသုံးမကျခဲ့ တာပဲဗျာ၊ ဘာကိုမှ အမှန်အတိုင်း မမြင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ အခု အစ်ကိုတို့ သုံးယောက်က ရန်ကုန်ကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲဗျ၊ အစ်ကိုတို့ သုံးယောက်လုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းတွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်

“တော်လေး အံ့ဩသွားတယ် .. ဟင်းဟင်း ...”

စည်သူ က သိသာစွာ ပျက်ပွင်းနေသော မျက်နှာလေးဖြင့် ...

“ကျွန်တော်တို့ ဦးကျော်ဝေရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စအတွက် လာခဲ့ တာ တို့ခွန်အား၊ ဦးကျော်ဝေကို စိတ်ရောဂါအထူးကုတွေနဲ့ ပြုဖို့လဲ အပ်နေသေးတယ်လို့ ကိုကိုထူးက ယူဆတယ်လေ ...”

“ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် .. အစ်ကိုတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခိုတို့ရာ ...”

ထိုတိုထူး က ...

“ဘာအတွက် ကျေးဇူးတင်တာလဲ ငါ့ညီ ...”

“ဪ .. မိနောင်းတို့ မိသားစုလေးကို အခုလို မိတ်ဆွေရင်းချာ တူညီစောင့်ရှောက်နေကြတာကို ကျေးဇူးတင်တာပါဗျာ ...”

“ဟင်းဟင်း ...”

ထိုတိုထူး က မချီတင်ကဲလေး ရယ်လိုက်၏။ စည်သူ က ...

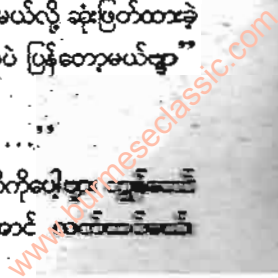
“ဒါနဲ့ .. ခင်ဗျားက အင်္ဂလန်ကို ပြန်သွားပြီဆို ...”

“ဟဲဟဲ ... အစတုန်းကတော့ ပြန်မလို့ပဲ အစ်ကိုရေ၊ ဒါပေမယ့် ခင်မိန်းကျတော့ ‘မိနောင်း’ ရှိနေတဲ့ မြန်မာပြည်ကနေ လုံးဝခွာလို့ မရဘူးလေ၊ အင်္ဂလန်ကိုလဲ မပြန်တော့ဘူး၊ ပျော်ဘွယ်ကိုလဲ မပြန်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာပဲ ဇာတ်မျောနေလိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ တာဗျာ၊ ဟဲဟဲ .. အခုတော့ ‘ပျော်ဘွယ်’ ကိုပဲ ပြန်တော့မယ်ဗျာ”

ထိုတိုထူး က ...

“စင်း .. ဘယ်သူဆီကိုပြန်မှာလဲ ငါ့ညီ ...”

“ကျွန်တော်မျစ်သူဆီကိုလေဗျာ၊ ‘မိနောင်း’ ဆီကိုပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့ တောင်းပန်မယ်၊ ပြီးရင် မရရအောင် လက်ထိမယ်”

ကျွန်တော့်အမေကိုလဲ လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘူး ...

“မိနောင်၊ အပေါ်မှာ အထင်လွဲခဲ့မိသမျှကို အတိုးချပြီး ပေးဆပ် လိုက်တော့မယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... “မိနောင်” ကို တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်အောင်ထားမှာပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ... သူ့ကို ဘယ်တော့မှ နာကျင်အောင် မလုပ်တော့ပါဘူး ...”

ကိုကိုထူး၊ စည်သူနှင့် သူရဇော် တို့က ‘ခွန်အား’ ကို စိတ် မကောင်းခြင်းကြီးစွာသော မျက်နှာလေးတွေနှင့် ငေးကြည့်နေကြလေ သည်။ ကိုကိုထူး က ဆိုနှင့်သော လေသံကြီးဖြင့် ...

“ရှင်နောင်၊ က မင်းကို ထာဝရခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ ငါ့ညီ ဒါပေမယ့် ... မင်း ပျော်ဘွယ်ကို မပြန်ပါနဲ့တော့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို ...”

“မင်းအတွက် အချိန်နောင်းသွားပြီ ငါ့ညီရယ် ...၊ အစ်ကိုတို့ထံ မခံစားနိုင်တော့လို့ ရင်ကွဲပက်လက်နဲ့ ရှောင်ပြေးလာကြတာကွ”

“ဘာဖြစ်လို့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို ...”

‘ခွန်အား’ ရင်ထိတ်စွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကိုကိုထူး က ‘ခွန်အား’ ကို ညှိုးငယ်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်နောင်၊ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ် ငါ့ညီ ...”

“ဗျာ ! ....”

(ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

မြားစစ်သင်္ဘော

နှလုံးသားဖြင့်သာ